

ספר
ברכת עובדיה
והוא סדר
ברכת המזון
השלם

נדפס לזכר נשמת שר התורה, מעוז ומגדול, איש
האלקים, רב פעלים, הרשל"צ,
רשכבה"ג, כבוד קדושת אדונינו מורינו ורבינו
צדיק יסוד עולם הרועה הנאמן בדורינו, יחיד בדורו
(יד החזקה בתחילתו) המלוכין מרא בפרד"ס התורה
נשמת משיח בן יוסף
מרוך עובדיה יוסף בן יעקב זצוקללה"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

ונוסף עליו
פתח אליהו תיקון מ"ג
ותיקון מ"ח

יצא לאור חודש חשוון תשע"ד על ידי "מפעל הזהר העולמי"
סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 052-7651911

תוכן ענינים

א סדר ברכת המזון השלם
א ברכת המזון
ב ברכת המזון
ז ברכת מעין שלש
ח ברכת בורא נפשות
ט סדר הדלקת נרות
ט דיני הדלקת נרות לשבת ויו"ט
ט ברכת הדלקת נרות שבת
י סדר קידוש ליל שבת
טו תפילת הבנים
טו נטילת ידים
זי לימוד פתח אליהו בשעת האכילה שצריך ללמוד אז גם תורת הנסתר
זי סדר קידוש היום
יט סעודה שלישית
כב סדר הבדלה
כד הבדלה
כה אמירת פתיחת אליהו בסעודת מלוה מלכה במוצאי שבת קודש

מי שאומר קודם ברכת המזון תפלה זו אינו רואה גיהנם:

הושיענו ה' אלהינו וקבצנו מן הגוים להודות לשם קדשך להשתבח בתהלתך: ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ואמר כל העם אמן הללויה: ברוך ה' מציון שכן ירושלים הללויה: ברוך ה' אלהים אלהי ישראל. עושה נפלאות לבדו: וברוך שם כבודו לעולם ויפלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

בכף החיים (סי' קנז אות י"ח) כתב מכת"ק הרמ"ז (מתלמידי האר"י ז"ל) זיע"א וז"ל: בשנת התק"ד בלילה אחד ואראה בחלומי סימן א' כתוב לאמר: שכל האומר הושיענו וכו' קודם בהמ"ז אינו רואה גיהנם עד כאן, ואמרתי בחלומי דהיינו הושיענו שאנו אומרים בכל יום אחר המזמור שיר של יום לומר אותו קודם בהמ"ז עכת"ד.

ואם הם עשרה או יותר, המזמן אומר: **נְבָרְךָ אֱלֹהֵינוּ** ^{תקנת בעל היבולת ובעל המזון כולם} **שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹו**. והמסובים עונים: **בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ** ^{תקנת בעל היבולת ובעל המזון כולם} **שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹו** ובטובו חיינו. והמזמן חוזר: **בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ** ^{תקנת בעל היבולת ובעל המזון כולם} **שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹו** ובטובו חיינו.

בסעודת חתן המזמן אומר: **נְבָרְךָ** (אם יש עשרה אומר: **אֱלֹהֵינוּ**) ^{תקנת בעל היבולת ובעל המזון כולם} **שְׁהִשְׂמַחָה בְּמַעֲוֹנוֹ, שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹו**. והמסובים עונים: **בְּרוּךְ** (אם יש עשרה אומרים: **אֱלֹהֵינוּ**) ^{תקנת בעל היבולת ובעל המזון כולם} **שְׁהִשְׂמַחָה בְּמַעֲוֹנוֹ, שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹו** ובטובו חיינו. והמזמן חוזר: **בְּרוּךְ** (בעשרה: **אֱלֹהֵינוּ**) ^{תקנת בעל היבולת ובעל המזון כולם} **שְׁהִשְׂמַחָה בְּמַעֲוֹנוֹ, שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹו** ובטובו חיינו.

מי שלא אכל עונה: **בְּרוּךְ** (אם יש עשרה אומרים: **אֱלֹהֵינוּ**) **וּמְבָרְךָ שְׁמוֹ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד**:

ברכת המזון

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה— ^{אֱלֹהֵינוּ ייחודנו} **יְיָ אֱלֹהֵינוּ** ^{אֱלֹהֵינוּ רַבֵּל, וְעַל הַמַּחֲוֹת כֻּלָּם} **מְלֶכֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל תָּזֵן אוֹתָנוּ וְאֶת הָעוֹלָם בְּלוֹ בְּטוֹבוֹ, בְּחֵן בְּחֶסֶד בְּרִיּוּחַ וּבְרַחֲמִים רַבִּים, נִתֵּן לָחֶם לְכֹל בֶּשֶׂר כִּי לְעוֹלָם חֶסֶד. וּבְטוֹבוֹ תַּגְדֹּל תָּמִיד לֹא חֶסֶד לָנוּ וְאֵל יַחֲסֵר לָנוּ מְזוֹן תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הוּא אֵל זֶן וּמַפְרִינָם לְכֹל וְשִׁלַּחְנוּ עֲרוּךְ לְכֹל, וְהַתְקִין מַחֲיָה וּמְזוֹן לְכֹל בְּרִיּוֹתָיו וְאֶשֶׁר בָּרָא בְּרַחֲמָיו וּבְרָב חֶסְדָּיו, כְּאֲמֹר,** ^(הכוונת של "פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וְכִרְ עֵד סוּף הַבְּרִיָּה, רָאָה בְּאִרְכּוֹת לַמַּשָּׁה) **פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמַשְׁפִּיעַ לְכֹל חַי רִצּוֹן. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה—** ^{אֱלֹהֵינוּ ייחודנו} **יְיָ אֱלֹהֵינוּ, תָּזֵן אֶת הַכֹּל:**

שפע לכל העולמות.

רחל

ב' כוחות הדין המונעים את הפרנסה.

פ"ר מ נ צ פ ד ש"ך דין דין דין דין דין

(גם יכוון): ויהי רצון מלפניך שימשך מהרצון העליון שפע ומוזון וברכה לכל העולמות, (סידור הרש"ש) ולנר"ן שלי ולגופי. (עיין כה"ח סימן קפ"ז ג')

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה— ^{אֱלֹהֵינוּ ייחודנו} **יְיָ אֱלֹהֵינוּ**

ובשבת יכוון בשם ע"ב יוד הי ויו הי ובמילוי המילוי דאות י' דע"ב יוד ויו דלת; ובימי החול יכוון במילוי אות אלף דשם אדני" אלף למד פא [חכמה] **תָּזֵן**

אֶת הַכֹּל:

פּוֹתַח אֶת יָדְךָ יכוון ר"ת פא"י גמ' סא"ל גמ'

יאהדנהי וסופי תיבות חת"ך ויכוון להמשיך שפע מיו"ד דהוי"ה ליו"ד דאדנ"י.

יאהדנהי

וּמַשְׁפִּיעַ גמ' חת"ך שם הפרנסה. **לְכֹל חַי רִצּוֹן**. ר"ת רחל. (יכוון במחשבה ולא יוציא בפיו): יהי רצון מלפניך שתימשך הארה מהרצון העליון להמתיק את רחל הרמוזה בר"ת ואת ב' כוחות הדין פ"ד וש"ך שהם מנצפך וחמש פעמים דין המונעים את הפרנסה.

רצון העליון

יוד. יוד הי. יוד הי ויו. יוד הי ויו הי. **אֵלֶף הִי יוֹד הִי.**

יכוין להמתיק את רחל ואת ב' כוחות הדין ולהמשיך

נִזְדָּה לָךְ יְהוָה יִאֲדוֹנֵינוּ אֲדוֹנֵי הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים יִאֲדוֹנֵינוּ אֲלֹהֵינוּ תְּחִיָּה בְּעַל הַמִּלֵּוֹת וּבְעַל הַמַּחְוֹת מִלֵּוֹת עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לָאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ חֲמֻדָּה מְזֻכָּה וּרְחֻבָּה כְּרִית וְתוֹרָה חַיִּים וּמְזוּזָה עַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים, וְעַל כְּרִיתְךָ שֶׁחֲתַמְתָּ בְּכַשְׂרָנוּ, וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמַדְתָּנוּ, וְעַל חֲקֵי רְצוֹנְךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ, וְעַל חַיִּים וּמְזוּזָה שֶׁאַתָּה זָן וּמְפָרְנֵם אוֹתָנוּ:

בחנוכה ובפורים אומרים 'על הנסים'. ואם לא אמר ונזכר לפני שאמר תיבת ה' של ברכת 'על הארץ' חוזר לאומר. ואם נזכר אחר שאמר תיבת ה', יאמר אותו בה'רחמון', ויאמר: "הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו, בימים ההם בזמן הזה, בימי וכו'".

עַל הַנְּסִים וְעַל הַמְּפָרְקוֹ וְעַל הַגְּבוּרָתוֹ וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַנִּפְלְאוֹת וְעַל הַנְּחֻמּוֹת שֶׁעָשִׂיתָ לָאֲבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הַהֵם בְּזֶמַן הַזֶּה:

לפורים:

לחנוכה:

בַּיָּמִי מְרַדְכִי וְאֶסְתֵּר בְּשׁוֹשַׁן הַבִּיָּדָה, בְּשִׁעְמֹד עֲלֵיהֶם הִמָּן הִרְשָׁע, בְּקִשׁ לְהַשְׁמִיד לְהַרוֹג וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים מִנְּעַר וְעַד זָקֵן טַף וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד, בְּשִׁלְשָׁה עֶשְׂרִי לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם עֶשְׂרִי הוּא חֹדֶשׁ אָדָר, וּשְׁלָלָם לְבוֹז. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הִפְרַת אֶת עֲצָתוֹ, וּקְלַלְתָּ אֶת מַחְשַׁבְתּוֹ, וַחֲשַׁבְתָּ לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרֵאשִׁי. וְתָלוּ אוֹתוֹ וְאֵת בְּנָיו עַל הָעֵץ. וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נֶס וּפְלֵא וְנִזְדָּה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סְלָה:

בַּיָּמִי מִתְּתִיָּה בֶן יוֹחָנָן בְּחַן גְּדוֹל תְּשׁוּמוֹנָא וּבְנֵיו, בְּשִׁעְמֻדָּה מְלֻכּוֹת זָוֹן הִרְשָׁעָה עַל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל לְשַׁכְּחֶם תּוֹרַתְךָ וּלְחַעֲבֹדֶם מִחֲקֵי רְצוֹנְךָ, וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עֲמַדְתָּ לָהֶם בְּעַת צָרָתָם, רַבְּתָּ אֶת רִיבָם, דָּגַתָּ אֶת דִּינָם, נִקְמַתָּ אֶת נַקְמָתָם, מִסְּרַת גְּבוּרִים בְּיַד חֲלָשִׁים, וּרְבִים בְּיַד מְעַטִּים, וּרְשָׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים, וּמְטֹאִים בְּיַד טְהוֹרִים, וְזוּדִים בְּיַד עוֹסְקֵי תּוֹרַתְךָ. לָךְ עָשִׂיתָ שֵׁם גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ בְּעוֹלָמְךָ, וּלְעַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל עָשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְּדוֹלָה וּפְרָקָן בְּהַיּוֹם הַזֶּה. וְאַחַר כֵּךְ בָּאוּ בְנֵיךָ לְדַבֵּר בִּיתְךָ, וּפְנִי אֶת הַיְכָלְךָ, וּמְחַרוּ אֶת מִקְדְּשֶׁךָ, וְהִדְלִיקוּ נְרוֹת בַּחֲצוֹת קִדְשֶׁךָ, וּקְבָעוּ שְׁמוֹנֵת יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלָיו בְּחֵלֶל וּבַחֲוָדָא. וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נֶסִים וּנְפִלְאוֹת וְנִזְדָּה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סְלָה:

עַל הַכֹּל יְהוָה יִאֲדוֹנֵינוּ אֲדוֹנֵי הַחַיִּים הַחַיִּים הַחַיִּים יִאֲדוֹנֵינוּ אֲלֹהֵינוּ תְּחִיָּה בְּעַל הַמִּלֵּוֹת וּבְעַל הַמַּחְוֹת מִלֵּוֹת אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ, וּמְבָרְכִים

אֶת שִׁמְךָ, בְּאִמּוֹר וְאֶבְלָת וְשִׁבְעָת וּבִרְבֵּית (כְּשִׁיאִמַר מוֹלֵת "אֵת" מִיּוֹזוּ אֵת הַכּוֹס) אֶת יְהוָה יִאֲדוֹנֵינוּ

אֶלְהִיךָ עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יִאֲדוֹנֵינוּ

(בשבת יכוון בשם ס"ג יוד הי ואו הי, ובמילוי המילוי דאות ה' דע"ב: יוד הי; ובמי החול יכוון במילוי אות דלת דאדנ"י דלת למד תו (בינה): ובראש חודש יכוון דלת למד תיו): **עַל הָאֶרֶץ וְעַל הַמְּזוּזָה:**

רַחֵם יְהוָה יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ **אֱלֹהֵינוּ** תְּחַיֵּנוּ בְּעַל הַיּוֹמֹת וּבְעַל הַמַּחֲוֹת כּוֹסֵם **עֲלֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמּוֹךְ, וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וְעַל חַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ, וְעַל הַיְכָלְךָ, וְעַל מְעוֹנֶיךָ, וְעַל דְבִירָךְ, וְעַל חַפְצֵי הַגְּדוֹל וְחַקְדוּשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו. אָבִינוּ, רַעֲנוּ, זִוְנֵנוּ, פְּרַנְסֵנוּ, פְּלַכְלֵנוּ, חַרְוִיחֵנוּ חַרְוֵנוּ לָנוּ מִהַרְהָ מִכָּל צְרוּחֵינוּ. וְנֹא, אֵל תַּצְרִיכֵנוּ יְהוָה יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ** יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ **אֱלֹהֵינוּ** תְּחַיֵּנוּ בְּעַל הַיּוֹמֹת וּבְעַל הַמַּחֲוֹת כּוֹסֵם **לִידֵי מַתְנֹת פֶּשֶׁר וְדָם, וְלֹא לִידֵי חֵלְוֹתָם. אֵלֶּא לִירֵךְ הַמְּלֵאָה וְחַרְחֻכָּה, הַעֲשִׂירָה וְחַפְתּוֹנָה, יְהִי רְצוֹן שְׁלֹא נִבּוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא נִכָּלֵם לְעוֹלָם הַבָּא, וּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחָךְ תַּחְזִירֵנָה לְמַקּוֹמָהּ בְּמַחְרָה בְּיָמֵינוּ:**

בשבת אומרים:

רַצָּה וְחַמְלָצְנוּ יְהוָה יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ **אֱלֹהֵינוּ** תְּחַיֵּנוּ בְּעַל הַיּוֹמֹת וּבְעַל הַמַּחֲוֹת כּוֹסֵם **בְּמַצּוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשַּׁבָּעִי, חֲשֵׁבֶת הַגְּדוֹל וְחַקְדוּשׁ הַזֶּה. בִּי יוֹם גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ הוּא מְלַפְנֶיךָ, נִשְׁבּוֹת בּוֹ וְנִנְחַח בּוֹ וְנִתְעַנֵּג בּוֹ בְּמַצּוֹת חֲקֵי רְצוֹנְךָ, וְאֵל תְּחִי צָרָה וְיִגְזֹן בְּיוֹם מְנוּחָתֵנוּ. וְהִרְאֵנוּ כְּנַחֲמַת צִיּוֹן בְּמַחְרָה בְּיָמֵינוּ, בִּי אַתָּה הוּא פֶּעַל הַנַּחֲמוֹת. וְהִנֵּם שְׂאֵכְלֵנוּ וְשִׁתֵּינוּ חֲרָבֵן בֵּיתְךָ הַגְּדוֹל וְחַקְדוּשׁ לֹא שָׁכַחְנוּ. אֵל תִּשְׁפַחְנוּ לְנֶצַח וְאֵל תִּזְנַחְנוּ לְעַד בִּי אֵל מְלֶךְ גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ אַתָּה:**

בראש חודש וביום טוב ובחול המועד אומרים 'עלה ויבוא', ואם לא אמרו אינו חוזר, חוץ מליל א' של פסח וליל א' של סוכות שאם שכח חוזר לראש ברכת המזון:

אֱלֹהֵינוּ תְּחַיֵּנוּ בְּעַל הַיּוֹמֹת וּבְעַל הַמַּחֲוֹת כּוֹסֵם **וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֵה וַיְבִא, וַיַּגִּיעַ וַיְרַאֵה וַיְרַצָּה וַיִּשְׁמַע וַיַּפְקֵד וַיִּזְכֹּר וַיִּזְכְּרֵנוּ וַיִּזְכְּרוּ אֲבוֹתֵינוּ, וַיְכַרֵּן יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וַיִּכְרוּן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדְּךָ, וַיִּכְרוּן כָּל עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל לַפְּנֵיךָ לַפְּלִיטָה לְמוֹצָה, לְחַן לְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים, לְחַיִּים מוֹבִים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם**

בראש חודש אומר:	ראש חדש הוה:
בפסח אומר:	חג המצות הוה, ביום טוב אומר: טוב) מקרא קדש הוה:
בסוכות אומר:	חג הסוכות הוה, ביום טוב אומר: טוב) מקרא קדש הוה:
בשבועות אומר:	חג השבועות הוה, ביום טוב מקרא קדש הוה:
בשמיני עצרת אומר:	שמיני חג עצרת הוה, ביום טוב מקרא קדש הוה:
בראש השנה אומר:	הוכרוז הוה, ביום טוב מקרא קדש הוה:

לְרַחֵם בּוֹ עֲלֵינוּ וְלַחֲשִׁיעֵנוּ. וְכַרְנוּ יְהוָה יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ **אֱלֹהֵינוּ** תְּחַיֵּנוּ בְּעַל הַיּוֹמֹת וּבְעַל הַמַּחֲוֹת כּוֹסֵם **בוֹ לְמוֹצָה. וּפְקַדְנוּ בּוֹ לְבִרְכָּה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים מוֹבִים. בְּדַבְּרֵי יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, חוּם וְחֶנֶן וְחַמּוֹל וְרַחֵם עֲלֵינוּ וְחֲשִׁיעֵנוּ, בִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ, בִּי אֵל מְלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אַתָּה:**

וְתִבְנֶה יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ בְּמַתְרָה בְיָמֵינוּ: פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה־ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ

(בשבת יכוון בשם מ"ה: יוד הא ואו הא ובמילוי המילוי דאות ו' דע"ב: ויו יוד ויו; ובימי חול יכוון

במילוי אות נון דשם אדנ"י נון ואו נון [חסדים דדעת]) **בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם** (בלחש: אָמֵן, ויכוון: אמת וכן יהי

רצון, ובשילוב הוי"ה אדנ"י - יאהרונה!):

אם שכח לומר בשבת 'רצה והחליצנו' ונזכר לפני שהתחיל ברכת 'הטוב והמטיב' יאמר:

פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה־ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ, **אֱלֹהֵינוּ** הַתְּהַלְּלֵנוּ הַיּוֹמָה וּבְעַלְמֵי הַבָּיִת, **מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שֶׁנָּתַן שַׁבָּתוֹת לַמְנוּחָה**
לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה לְאוֹת וּלְבָרִית. **פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה־** אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ, **מְקַדְּשׁ**
הַשַּׁבָּת:

ואם שכח לומר 'רצה והחליצנו' בשבת שחל בו יום טוב ונזכר לפני שהתחיל ברכת 'הטוב והמטיב' יאמר:

פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה־ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ, **אֱלֹהֵינוּ** הַתְּהַלְּלֵנוּ הַיּוֹמָה וּבְעַלְמֵי הַבָּיִת, **שֶׁנָּתַן שַׁבָּתוֹת לַמְנוּחָה**
לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה לְאוֹת וּלְבָרִית, וַיָּמִים מוֹזִיִּים לְשִׁשּׁוֹן וּלְשִׁמְחָה, אֵת יוֹם חַג
(פְּלוּגִי) תּוֹה. פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה־ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ, **מְקַדְּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַמּוֹמֵנִים:**

פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה־ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ אֲהַרֹנְהוּ (בשבת יכוון בשם ב"ן יוד הוּוּוּ ובמילוי המילוי דאות ה' דע"ב

הי יוד; ובימי החול יכוון במילוי אות יוד דשם אדנ"י יוד ויו דלת [גבורות דדעת]) **אֱלֹהֵינוּ** הַתְּהַלְּלֵנוּ הַיּוֹמָה וּבְעַלְמֵי הַבָּיִת

מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל אֲבִינּוּ, מִלְּפָנֶיךָ אֲדִירָנוּ, בּוֹרְאָנוּ, גּוֹאֲלָנוּ, קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ
יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל. הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב לְכָל, שֶׁכָּבֵל יוֹם וַיּוֹם הוּא
הַטִּיב לָנוּ, הוּא מְטִיב לָנוּ, הוּא יִמְטִיב לָנוּ. הוּא גִמְלָנוּ, הוּא גּוֹמְלָנוּ, הוּא
יְגַמְלָנוּ לְעַד חַן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים וְרִיחַ וְהַצְלָה וְכָל טוֹב: (יענו: אָמֵן).

תְּרַחֲמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח עַל כְּבוֹדוֹ: תְּרַחֲמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח בְּשָׂמַיִם וּבָאָרֶץ:

תְּרַחֲמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח בְּנוֹ דְדוֹר דְּדוֹרִים: תְּרַחֲמֵן הוּא קָרֵן לְעַמּוֹ יְרִים:

תְּרַחֲמֵן הוּא יִתְפָּאֵר בְּנוֹ לְנִצְחַת נִצְחִים: תְּרַחֲמֵן הוּא יִפְרֹסֵנוּ בְּכְבוֹד וְלֹא

בְּבוֹזִי (בְּחֶמֶד וְלֹא בְּאִסּוּר) בְּנִחְתָּ וְלֹא בְּצַעַר: תְּרַחֲמֵן הוּא יִתֵּן שְׁלוֹם בְּיַמֵּינוּ: תְּרַחֲמֵן

הוּא יִשְׁלַח בְּרָכָה רְחוּמָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ: תְּרַחֲמֵן הוּא יַצְלִיחַ אֵת

דְּרַבֵּינוּ: תְּרַחֲמֵן הוּא יִשְׁבּוֹר עוֹל גְּלוּת מַתְרָה מֵעַל צְוֹאֲרֵנוּ: תְּרַחֲמֵן הוּא

יּוֹלִיכֵנוּ מַתְרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ: תְּרַחֲמֵן הוּא יִרְפָּאֵנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה,

רְפוּאָת הַנַּפְשׁ וְרְפוּאָת הַגּוּף: תְּרַחֲמֵן הוּא יִפְתַּח לָנוּ אֵת יְדוֹ הַרְחֵבָה: תְּרַחֲמֵן

הוּא יִכְרֵךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִמֶּנּוּ בְּשִׂמּוֹ הַגָּדוֹל כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרַכוּ אֲבוֹתֵינוּ

אֲבָרְהָם וַיַּצְחֵק וַיַּעֲקֹב בְּכָל מַבְל בַּל. כֵּן יִכְרֵךְ אוֹתָנוּ יַחַד בְּרָכָה שְׁלֵמָה, וְכֵן

יְהִי רָצוֹן וְנֵאמַר אָמֵן: תְּרַחֲמֵן הוּא יִפְרוֹשׁ עֲלֵינוּ סֶפֶת שְׁלוֹמוֹ:

ברכת עובדיה

ברכת המזון

- בשבת אומר: הַרְחֵמֵן הוּא יַנְחִילֵנוּ עוֹלָם שְׁבָלוֹ שֶׁבַת וּמְנוּחָה לַחַיֵי הָעוֹלָמִים:
- בראש חודש אומר: הַרְחֵמֵן הוּא יַחְדֵּשׁ עֲלֵינוּ אֶת הַחֹדֶשׁ הַזֶּה, לְמוֹכָה וּלְבִרְכָה:
- בסוכות אומר: הַרְחֵמֵן הוּא יִזְכְּנוּ לַיָּשֵׁב בְּסִכַּת עוֹרוֹ שֶׁל לוֹיתָן: הַרְחֵמֵן הוּא יִשְׁפִיעַ עֲלֵינוּ שִׁפְעַת קִדְשָׁהּ וּמְתָרָהּ מִשִּׁבְעָה אוֹשְׁפִיזִין עֲלָאִין קַדְיָשִׁין, וְבוֹתֵם תִּהְיֶה מִגֵּן וְצִנָּה בְּעַדְנוּ: הַרְחֵמֵן הוּא יִקְוֶה לָנוּ אֶת סִכַּת דָּוִד הַנוֹפֵלֶת:
- במועדים אומר: הַרְחֵמֵן הוּא יַיַעֲנֵנוּ לְמוֹעֲדִים אַחֲרָיִם הַבָּאִים לְקִרְאָתָנוּ לְשָׁלוֹם:
- ביום טוב אומר: הַרְחֵמֵן הוּא יַנְחִילֵנוּ לְיוֹם שְׁבָלוֹ מוֹב:

הַרְחֵמֵן הוּא יַפְעַת תּוֹרָתוֹ וְאַהֲבָתוֹ בְּלִפְנֵינוּ וְתַהֲיֶה יִרְאָתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְכַלְתֵּי נַחֲמָא. וְיִהְיֶה כָּל מַעֲשֵׂינוּ לְשֵׁם שְׁמָיִם:

אורח אומר:

הַרְחֵמֵן הוּא יִבְרַךְ אֶת הַשְּׁלֵחַן הַזֶּה שְׂאֵכְלָנוּ עָלָיו וְיִסְדֵּר בּוֹ כָּל מַעֲדָנֵי עוֹלָם וְיַהֲיֶה בְּשִׁלְחָנוֹ שֶׁל אֲבֻרָהּם אֲבִינוּ. כָּל רֶעִב מִמֶּנּוּ יֵאָכֵל וְכָל צָמָא מִמֶּנּוּ יִשְׁתֶּה. וְאֵל יַחֲסֵר מִמֶּנּוּ כָּל מוֹב לְעַד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים אָמֵן. הַרְחֵמֵן הוּא יִבְרַךְ אֶת בַּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וּבַעַל הַסַּעֲדָה הַזֹּאת. הוּא וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ. בְּכֻנָּיִם שִׁיחִיו וּבְנִכְסִים שִׁירְבוּ. בְּרַךְ יְהוֹנָתָן אֲחִינוּי אֱהִיָּהוּ חֵילוֹ וּפְעַל יָדָיו תִּרְצֶה. וְיַהֲיֶה נִכְסָיו וּנְכֻסֵּינוּ מְצַלְחִים וְקַרוֹבִים לְעִיר. וְאֵל יִדְבֶקֶן לְפָנָיו וְלֹא לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר חֲטָא וְתִרְהוֹר עוֹן. שֵׁשׁ וְשֵׁשׁ כָּל תְּנִינִים בְּעֶשֶׂר וּכְבוֹד מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. לֹא יִבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִפְלֵם לְעוֹלָם הַבָּא. אָמֵן כִּי יְהִי רְצוֹן: בַּסְּעוּדָת הַמִּילָה אומר:

הַרְחֵמֵן הוּא יִבְרַךְ אֶת בַּעַל הַבַּיִת הַזֶּה אָבִי הַבֵּן, הוּא וְאִשְׁתּוֹ תִּיּוֹלָדָת, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם: הַרְחֵמֵן הוּא יִבְרַךְ אֶת הַיָּלֵד הַנוֹלָד, וּבְשֵׁם שׁוֹכְהוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִילָה, כִּד יִזְכְּהוּ לְכַנֵּס לַתּוֹרָה וְלַחֲפָה, וְלַמְצוֹת וְלַמַּעֲשִׂים מוֹבִים, וְכִּי יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן: הַרְחֵמֵן הוּא יִבְרַךְ אֶת מַעֲלַת הַסְּנֵדֵק וְהַמּוֹחֵל וְשֹׁאֵר הַמְּשַׁתְּדָלִים בְּמַצוֹת, הֵם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם:

בסעודת החתן אומר:

הַרְחֵמֵן הוּא יִבְרַךְ אֶת הַחַתָּן וְהַכֻּלָּה בְּכֻנָּיִם וְכָרִים לְעַבּוּדָתוֹ וְתִבְרַךְ: וַיֵּשׁ מוֹסִיפִים: הַרְחֵמֵן הוּא יִבְרַךְ אֶת כָּל הַמְּסַבִּין בְּשִׁלְחַן הַזֶּה, וְיִתֵּן לָנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִשְׁאֵלוֹת לְבָנוּ לְמוֹכָה:

הַרְחֵמֵן הוּא יַחֲיֵינוּ וְיִזְכְּנוּ וְיַקְרִיבֵנוּ לְיָמוֹת הַמְּשִׁיחַ וְלְבָנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְלַחַיֵי הָעוֹלָם הַבָּא. מְגִדִּיל (ביום שמתפללים מוסף, וכן במוצאי שבת אומרים: מְגִדִּיל) יִשְׁוֹעוֹת מִלְּבוֹ. וְעֵשֶׂה חֶסֶד לְמִשְׁיחוֹ לְדוֹד וְלוֹרְעוֹ עַד עוֹלָם: בְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעֲבוּ, וְדַרְשֵׁי יְהוֹנָתָן אֲחִינוּי אֱהִיָּהוּ לֹא יַחֲסֵרוּ כָּל מוֹב: נַעַר הָיִיתִי גַם וְכַנְתִּי וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק נַעֲוֵב. וְזוֹרְעוֹ מִבְּקֶשׁ לָחֵם: כָּל הַיּוֹם חוֹנֵן וּמְלֹוֹה.

וּזְרָעוּ לְבִרְכָה: מַה שְּׂאֲכַלְנוּ יִהְיֶה לְשִׂבְעָה, וּמַה שְּׂשָׂתִינוּ יִהְיֶה לְרַפּוּאָה,
 וּמַה שְּׁהוֹתַרְנוּ יִהְיֶה לְבִרְכָה, בְּרַבְתִּיב וַיִּתֵּן לְפָנֵיהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּזְתִּירוּ בְּדַבַּר
 יְהוָה: ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} יְהוָה: ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} אַתֶּם לִיתְהוֹאֵלֵינוּ ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} יְהוָה, עוֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
 בְּרוּךְ הַנֶּגֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} יְהוָה, וְהָיָה יְהוָה ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} יְהוָה
 מְבַטְחוֹ: יְהוָה ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} יְהוָה עַל לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְהוָה ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} יְהוָה יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ
 בְּשָׁלוֹם: עוֹשֶׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל
 עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

אם מברכים על הכוס אומרים: כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשֶׁא וּכְשֶׁם יְהוָה ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} יְהוָה אֶקְרָא:
 סְבְרֵי מְרִנָּה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פְרֵי הַגֶּפֶן:

ברכת מעין שלש

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} מֶלֶךְ הָעוֹלָם

אכל מזונות יאמר:	שְׁתֵּה יַיִן יֹאמֵר:	אכל פירות מז' מינים יאמר:
עַל הַמַּחְיָה וְעַל הַכִּלְכִּלָּה	עַל הַגֶּפֶן וְעַל פְּרֵי הַגֶּפֶן	עַל הָעֵץ וְעַל פְּרֵי הָעֵץ

וְעַל תְּנוּבַת הַשָּׂדֶה וְעַל אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וּרְחֻבָּה, שְׂרָצִית וְהִנְחַלְתָּ
 לְאֲבוֹתֵינוּ, לְאֲכֹל מִפְרֵיהָ וּלְשִׂבּוֹעַ מִטוֹבָהּ. רַחֵם יְהוָה ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ ^{אֲדוֹנָי הַיְיָ הַיְיָ} יְהוָה עֲלֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ, וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָהּ, וְעַל הַר צִיּוֹן
 מְשֻׁבֵּן כְּבוֹדָהּ, וְעַל מוֹבְחָהּ וְעַל חֵיבְלָהּ. וּבִנְהַ יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקִּדְּשׁ בְּמַהְרָה
 בְּיָמֵינוּ, וְהַעֲלֵנוּ לְתוֹכָהּ, וְשִׂמְחָנוּ בְּבִנְיָנָהּ, וּנְבָרְכֶךָ עֲלֶיהָ בְּקִדְּשָׁה וּבְטַהֲרָה:

בשבת:	בראש חודש:	בראש השנה:
וְרִצָּה וְתַחֲלִיצֵנוּ בְּיוֹם	וּנְכַרְנוּ לְטוֹבָה בְּיוֹם רֵאשִׁית	וּנְכַרְנוּ לְטוֹבָה בְּיוֹם
הַשְּׂבֵת תְּהֵא:	חֲדָשׁ תְּהֵא:	תּוֹבָה תְּהֵא:

ביום טוב ובחווה"מ אומר:

ושמחנו ביום

בפסח:	בשבועות:	בסוכות:	בשמיני עצרת:
חַג הַמַּצּוֹת	חַג הַשְּׁבִיעוֹת	חַג הַסּוּכוֹת	שְׁמִינֵי חַג עֲצֵרֶת

תְּהֵא, בְּיוֹם (ביום טוב אומר: טוב) מְקַרָּא קִדְּשׁ תְּהֵא:

כינינו, ותן לנו עשר וכבוד ואריכות ימים ושנים, ותשלח רפואה שלמה לכל חולי
עמך בית ישראל: וזבני לגדל בנים ובני בנים, תלמידיו חכמים ונבונים, העוסקים
בתורה ויראי אלהים, אנשי אמת ורע קדוש, דבקים בך ורודפי מצות, ואל ישלח בנו
עין הרע ופגע רע ושום חלי: **אנא יהוה אלהינו יהוה אחד** יהוה אחד **אלהינו** תתקבל תפלתנו, **שמע נא את**
תחנותי בעת הזאת בזכות אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, ובזכות אמותינו
שרה רבקה רחל ולאה. והאר נרנו שלא יכבה לעולם. והאר פניך - ונושע, וזכות מצות
הצדקה והדלקת נרות שבת קדש תעמד לי ותקבל תפילתי ברצון, אמן:

סדר קידוש ליל שבת

בבואו מבית הכנסת יאמר בשמחה:

שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם מִלְאָכֵי הַשָּׁרֵת מִלְאָכֵי עֲלִיּוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא:

(ג' פעמים)

בּוֹאֲכֶם לְשֵׁלוֹם מִלְאָכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאָכֵי עֲלִיּוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:

(ג' פעמים)

בְּרַבּוּנֵי לְשֵׁלוֹם מִלְאָכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאָכֵי עֲלִיּוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:

(ג' פעמים)

בְּשִׁבְתְּכֶם לְשֵׁלוֹם מִלְאָכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאָכֵי עֲלִיּוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:

(ג' פעמים)

בְּצִאֲתְכֶם לְשֵׁלוֹם מִלְאָכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאָכֵי עֲלִיּוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:

(ג' פעמים)

כִּי מִלְאָכֵי יְצִיחַ לָךְ. לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְרָכֶיךָ: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵיכֶם יִשְׁמַר צִאֲתְךָ וּבּוֹאֲךָ.
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

אִשֶׁת חַיִל מִי יִמְצֵא. וְרַחֵק מִפְּנִינִים מִבְּרָח:

כָּמַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ. וְשָׁלַל לֹא יִחַסֵּר:

גְּמֻלָתָהּ טוֹב וְלֹא רָע. כֹּל יְמֵי חַיֶּיהָ:

דְּרָשָׁה צָמֵר וּפְשָׁתִים. וּתְעַשׂ כַּחֲפִיץ בַּפִּיָּה:

קִיְיַתָּה כְּאֵנִיּוֹת סוֹחֵר. מִמְרַחֵק תִּבְיֵא לְחֶמֶה:
 וְתִקֵּם בְּעוֹד לַיְלָה וְתִתֵּן מֶרֶץ לְבֵיתָה. וְחַק לְנַעֲרַתִּיהָ:
 וְמִמָּה שְׂדֵה וְתִקְחָהּ. מִפְּרֵי כִפִּיָּה נִמְעָה כָּרֶם:
 חֲגִרָה בְּעוֹז מְתִנֶּיהָ. וְתִאֲמִין וְרוּעַתִּיהָ:
 מִטְעָמָה כִּי טוֹב סִחָרָה. לֹא יִכְבֶּה כְּלַיְלָה גֵרָה:
 יְדִיָּה שְׁלַחָה בְּבִישׁוֹר. וּכְפִיָּה תִמְכּוּ פְלֶדָ:
 כִּפָּה פֶרֶשָׁה לְעֵנִי. וְיְדִיָּה שְׁלַחָה לְאֲבִיוֹן:
 לֹא תִירָא לְבֵיתָה מִשְׁלָנִי. כִּי כָּל בֵּיתָה לְבַשׁ שְׁנַיִם:
 מִכְרָבִים עֲשֵׂתָה לָּהּ. שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן לְבוּשָׁה:
 נוֹדַע בְּשַׁעְרִים בְּעֵלָה. בְּשִׁבְתּוֹ עִם זְקֵנֵי אֶרֶץ:
 סָדִין עֲשֵׂתָה וְתִמְבֹר. וְחִגוֹר נִתְנָה לְבִנְעָנִי:
 עוֹז וְתִדָר לְבוּשָׁה. וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן:
 פִּיָּה פִתְחָה בְּחֶמְדָּה. וְתוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה:
 צוֹפִיָּה הַלִּיכּוֹת בֵּיתָה. וְלָחֶם עֲצֵלוֹת לֹא תֹאכַל:
 קָמוּ בְנֵיהָ וַיֹּאשְׁרוּתָהּ. בְּעֵלָה וַיִּחַלְלָהָ:
 רְבוֹת בְּנוֹת עֲשׂו חֵיל. וְאֵת עֲלִית עַל בְּלָנָה:
 שְׁקָר חֲסוֹן וְהַכֵּל חִיפִי. אִשָּׁה יִרְאֵת יְדוּד הִיא תִתְחַלְלָ:
 תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יְדִיָּה. וַיִּחַלְלוּהָ בְּשַׁעְרִים מַעֲשִׂיהָ:

אֲתִקְיֵנוּ סְעוּדָתָא דְמַהֲיִמְנוּתָא שְׁלִימָתָא חֲדוּתָא דְמַלְכָּא קַדִּישָׁא: אֲתִקְיֵנוּ סְעוּדָתָא
 דְמַלְכָּא. דָּא הוּא סְעוּדָתָא דְחַקְל תְּפוּחִין קַדִּישִׁין (וְזַעֲרֵי אֲנָפִין וְעֵתִיקָא קַדִּישָׁא
 אֲתֵנוּ לְסַעֲדָא בְּחַדִּיהָ):

אֲחַלְלָהָ שֵׁם אֱלֹהִים בְּשִׁיר. וְאֲנַדְלָנוּ בְּתוֹרָה: יְדוּד עוֹז וּמְנַנִּי כּוּ כָּטַח לְבִי וְנַעֲרַתִּי.
 וַיַּעֲלוּ לְבִי. וּמִשִּׁירֵי אֲהוּדָנוּ:

סימן אני יצחק לוריא בן שלמה (האר"י זיע"א):

אֲזוֹמֵר בְּשִׁבְחִין. לְמִיעַל גּוֹ פִתְחִין. דְּבַחְקַל תְּפוּחִין. דְּאִינוּן קַדִּישִׁין:
 נְזַמִּין לָהּ הַשְׁתָּא. בְּפִתְרָא חֲרָתָא. וּבְמַנְרָתָא טַבְרָתָא דְנִתְרָא עַל רִישִׁין:
 יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וּבִנְיִיהוּ בְלָה. בְּקָשׁוּמִין אֲזֵלָא. וּמְאִינוּן וּלְבוּשִׁין:
 יַחֲבֵק לָהּ בְּעֵלָה. וּבִיסוּדָא דִּילָהּ. דְּעַבִּיד נִתְחָא לָהּ. וְהָא כְּתִישׁ פְּתִישִׁין:
 צְלוּתִין אַף עֲקִתִין. בְּטִילִין וּשְׁבִיתִין. בְּרַם אֲנָפִין חֲרָתִין וְרוּחִין עִם נַפְשִׁין:

חדו סגי יימי. ועל חדא תרמי. נהורא לה יממי. וברכאן דנפישין:
 קריבו שושבינני. עבדו תקונינו. לאפשא זיניו. ונוניו עם רחשין:
 למעבד נשמתיו. ורנחין חדתיו. בתרמינו ובתלתיו. ובתלתא שבשין:
 ועטורין שבשין לה. ומלכא דלעילא. דתתעטר בלה. בקדיש קדישין:
 רשימין וסתימין. פגו כל עלמין. פרום עתיק יומין. הלא פמיש פמישין:
 יהא רעוא קמיה. דתשרי על עמיה. דיתענג לשמיה. במתיקין ודוכשין:
 אסדר לדרומא. מנרתא דסתימא. ושלחן עם נחמא. ובצפונא ארשין:
 בחמרא גו כסא. ומדאני אסא. לארום וארוסה. להתקפא חלשין:
 בעבד להון בתרין. במליון וקורין. בשבעין עטורין. דעל גבי חמשינו:
 (שביתין ושביקין. מסאבין דרחיקין. חבילין דמעיקין. וכל זיני חרשין):
 לשכינתא תתעטר. בשית נחמי לספר. בווי תתקפר. וזיני דכנישין:
 למבצע על ריפתא. בויחא ובביעתא. תרין וידין נקמא. סתימין ופרישין:
 משה ויהא דכיא. דמחנין רחיא. ונגרין נחליא. בגנה בלחישין:
 חלא נימא רזין. ומילין דגניזין. דליתחון מתחזין. ממירין ובכישין:
 אתעטרת בלה. ברזין דלעילא. בגו האי הילולא. דעירין קדישין:

ויהי רעוא מן קדם עתיקא קדישא דכל קדישין ממירא דכל ממירין סתימא דכלא
 דיתמשך טלא עלאה מניה למלא רישיה דזעיר אנפין ולהפיל לחקל תפוחין
 קדישין בנחירו דאנפין ברעוא ובחדותא דכלא. ויתמשך מן קדם עתיקא קדישא דכל
 קדישין ממירא דכל ממירין סתימא דכלא. רעותא ורחמי חנא וחסדא בנחירו עלאה
 ברעותא וחדוה עלי ועל כל בני ביתי. ועל כל הנלויים אלי ועל כל ישראל עמיה.
 ויפרקונו מכל עקתין בישינו דיתון לעלמא. ונומין ויתיהיב לנא ולכל נפשתינא חנא
 וחסדא וחי אריכי ומוזני ריחי ורחמי מן קדמיה, אמן בן יהי רצון:

נוהגים לומר לפני קידוש לשון הזוהר בפרשת ויקהל:

יומא דא מתעטרא בשבעין עטורין. ושמא עלאה קדישא אשתלים בכל סטורין.
 ואתנחירו בלהו דרגין וכלא בתרוה דברכאן ובקדשה על קדשה ותוספת
 דקדשה. קדשה דמעלי שבתא דא איהי קדשה דשבת בראשית. דהא אתקדשא
 מתלתין ותרון שבילין ותלת דרגין דתפוחין קדישין. ובעינו לאדברא על האי קדושא
 בללא דעובדא דבראשית. וניחא ברזא דתלתין ותרון שבילין ותלת דרגין דאתבליין
 בהו רזא דסחדותא דעובדא דבראשית. דחינו ויכלו השמים והארץ וכל צבאם וגו'.
 דאית בסחדותא דא תלתין ותמש תיבין. תלתין ותרון שבילין ותלת דרגין דתפוחין
 קדישין. תלת דרגין אינון שביעי שביעי שביעי. ואית ביה רזא דעלמא עלאה ורזא

דעלמא תתאָה וְרוּא דְכָל מַהִימְנוּתָא. תַּלְת זְמַנֵּי אֱלֹהִים. תַּקִּיפּוּל הַיְיִבֹּלֶת וּבַעֲלֵי הַמַּחְמֹת סוּלָם. חַד עֲלָמָא תַתְּאָה. וְחַד פַּחַד יִצְחָק. וְחַד עֲלָמָא עֲלָאָה קְדִישָׁא קְדִישׁ קוּדְשִׁין. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַסְהַד סַהְדוּתָא דָּא בְּחַדְוָה וּבְרַעוּתָא דְלָבָא לְאַסְתְּרָא קַמִּי מְאָרִיָּה דְמַהִימְנוּתָא. וְכָל מָאן דִּי־פַחֲחִיד דָּא וַיִּשׁוּי לְפִיָּה וּרְעוּתִיָּה לְדָא מְכַפֵּר עַל כָּל חוּבוֹי. בְּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קְדָשְׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וּרְצָה בָּנוּ וְכו'. הַאי קְדוּשָׁא אִיהוּ בְּחַד מַתְקָלָא לְקַבֵּל סַהְדוּתָא דְמַהִימְנוּתָא. וַאיִנּוּן תַּלְתִּין וְחַמֵּשׁ תִּיבִין אֲחֵרֵינֵן בְּמָא דְאִית בּוּיְכִלוּ. בְּלֵא סְלָקִין לְשַׁבְעִין תִּיבִין לְאַתְעָפְרָא בְּהוּ שַׁבַּת דְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא. וּכְפָּאָה חוּלְקִיָּה דְבַר נֶשׁ דִּי־כּוֹן בְּרַעוּתִיָּה לְמַלְוֵי אֲלוֹן לִקְרָא דְמְאָרִיָּה. בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲחֵרֵינֵן אֲחֵרֵינֵן אֲחֵרֵינֵן לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

לפני הקידוש יאמר 'לשם יחוד' זה המובא בסה"ק בן איש חי:

לְשֵׁם יְחִיד קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵּיהּ (יֵאֵהֲרֹנְהֵי), בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ (יֵאֵהֲוִיחֵהּ), וּרְחִימוּ וּרְחִילוּ (יֵאֵהֲוִיחֵהּ), לִיחְדָּא שֵׁם יו"ד ק"י בּוּא"ו ק"י בְּיַחְדָּא שְׁלִים, בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הֵנָּה אֲנַחְנוּ בָּאִים לְקַיֵּם מִצְוֹת עֲשֵׂה דְאוּרִיָּתָא לְקַדֵּשׁ אֶת הַשַּׁבָּת, וּלְקַיֵּם מִצְוֹת עֲשֵׂה דְרַבְּנֵן לְקַדֵּשׁ עַל חַיִּין, כְּמוֹ שֶׁפָּרְשׂוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכוּרֵנִם לְבִרְכַּה פְּסוּק 'זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ' וְזַרְחוּ בְּדַבְרִים הַנֶּאֱמָרִים עַל חַיִּין. לְתַנּוּן שְׂרַשׁ מִצְוֹת אֲלוֹ בְּמָקוֹם עֲלִיזוּן. וְחַרִּי אֲנַחְנוּ מוּכְנִים לְהַמְשִׁיךְ אוֹרוֹת עֲלִיזוּנִים לְחַקֵּל תַּפּוּחֵין קְדִישִׁין עַל יְדֵי הַכְּנָה בְּסוּד הַמַּעֲשֵׂה וְהַכְּנָה בְּסוּד הַדְּבֹר, וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲחֵרֵינֵן אֲחֵרֵינֵן אֲחֵרֵינֵן וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיעֲלָה לְפָנֶיךָ בְּאֵלוּ בּוֹנְנוּ בְּכָל הַכְּנֹת הַתְּרַאוּיוֹת לְכוּן בְּסוּד הַמַּעֲשֵׂה וּבְסוּד הַדְּבֹר אֲשֶׁר יִסְרוּ לָנוּ עֲבָדֶיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל בְּסֵדֵר הַקְּדוּשׁ שֶׁל שַׁבַּת, וַיַּעֲלָה לְפָנֶיךָ קְדוּשׁ זֶה עִם קְדוּשֵׁי כְּנִיָּה חַיּוֹדְעִים וּמְכַוְּנִים בְּהֵנָּה. וַיִּמְשֵׁךְ שִׁפְעָה וּבְרַכָּה רַבָּה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת הַקְּדוּשִׁים, וּמִשָּׁם יִמְשֵׁךְ שִׁפְעָה רַב לְנַפְשֵׁנוּ רוּחֵנוּ וְנִשְׁמַתֵּנוּ לְעַבְדֶּךָ בְּאֵמֶת וּלְשִׁמּוֹר אֶת כָּל שַׁבְּתוֹת קְדָשֶׁךָ, כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, בְּמַחְשַׁבָּה וְדַבּוּר וּמַעֲשֵׂה, בְּיִרְאָה וְאַחֲבָה וּשְׂמִיחָה רַבָּה. וְחַרִּי אֲנַחְנוּ מוּכְנִים לְקַבֵּל עֲלֵינוּ מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, כְּמוֹ שַׁבְּתוֹב 'וּשְׁבַת עַד יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲחֵרֵינֵן אֲחֵרֵינֵן אֲחֵרֵינֵן וְשַׁמְעַת בְּקִלּוֹ'. וַיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ וְהַכְּנָה עֲלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנְנָה עֲלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנְנָהוּ:

וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲחֵרֵינֵן אֲחֵרֵינֵן אֲחֵרֵינֵן וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁיעֲלָה עֵת רְצוֹן לְפָנֶיךָ, וַיִּמְשֵׁךְ לָנוּ וּלְנַפְשׁוֹתֵינוּ וּלְכַוְּנֵינוּ וּבְנִשְׁמַתֵּנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל שִׁפְעָה שְׁלוֹם, מוֹזְכָּה וּבְרַכָּה, חַיִּים חַן וְחֶסֶד וּרְחִמִים, עַל יְדֵי כ"ב צְנוּרוֹת עֲלִיזוּנִים אֲשֶׁר הֵם פְּתוּחִים וּמְרִיקִים שִׁפְעָה וּבְרַכָּה מְבִרְכָּה הָעֲלִיזָנָה מְרַאֵשׁ כָּל הַכְּתָרִים. וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲחֵרֵינֵן אֲחֵרֵינֵן אֲחֵרֵינֵן וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁבְכוֹת מִצְוֹת מוֹיֵשֶׁת בּוֹם חַיִּין שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּמִים, מִלֵּא יְדֵינוּ מִבְּרַכוּתֶיךָ, מַעֲשֵׂר מִתְּנֹת יְדֶיךָ, וּבְזֻכוֹת יַעֲקֹב תְּמִימָה, אֲשֶׁר מִתַּק הַגְּבוּרוֹת בְּחֶסֶדִים, בְּפִתּוֹב 'וַיִּבֹא לוֹ יוֹן וַיִּשֶׁת', דְּאָרְכֵי לִיָּה מְאָ בְּיִנְיָא, בֶּן בְּרַחְמִיָּה וְחֶסְדֶּיךָ יִתְמַתְקוּ כָּל הַגְּבוּרוֹת וְחַדִּינֵן וְנִמְלָנוּ חֶסְדִים מוֹכִים:

תפילת הבנים:

הבנים ינסקו את ידי אביהם ואמם. ויברכו אותם אביהם ואמם. ישים האב (וכן האם) את ידו על ראש בנו ויאמר:

לבן: **ישמך אלהים** תקנה בעל חיובות ובעל המצוות כולם **כאפרים וכמנשה:**

לבת: **ישמך אלהים** תקנה בעל חיובות ובעל המצוות כולם **כשרה רבקה רחל ולאה:**

יברכה יהוה אתה אחרונה **יהוה** היה הוא והיה **ואר יהוה** אחרונה **פניו אליך ויחנך: ישא**
יהוה אתה אחרונה **פניו אליך וישם לך שלום: ושמו את שמי על בני ישראל.**

ואני אנרכם:

יש מוסיפים לברך:

יהי רצון מלפני אבינו שפשמים אחרונה **שיתן כלבך אהבתו. ותהיה יראה**
יהוה אחרונה **על פניך כל ימי חייד שלא תחטא. ותהי חשקה בתורה**
ומצות. עיניך לנוכח וביטוי. פיה ידבר חכמות ולבך יהנה אימות. ידך יהיו עוסקות
במצות. רגליך ירוצו לעשות רצון אביך שפשמים. ויתן לך בנים ובנות צדיקים
וצדיקות עוסקים בתורה ומצות כל ימיהם. ויהי מקורך ברוח. ונומין לך פרנסתך
בחתר ובנחת וברוח מתחת ידו הרחבה. ולא על ידי מתנות בשר ודם. פרנסה שתהיה
פניו לעבודת יהוה אחרונה **אמן:**

נמילת ידים

שאו ידיכם קודש וברכו את יהוה אחרונה **אמן:**

ברוך אתה יהוה אחרונה **אלהינו** תקנה בעל חיובות ובעל המצוות כולם **מלך העולם אשר קדשנו**
במצותיו, וצונו על נמילת ידים:

על הלחם מברך:

ברוך אתה יהוה אחרונה **אלהינו** תקנה בעל חיובות ובעל המצוות כולם **מלך העולם המוציא לחם**
מן הארץ:

ויאמר את לשון הזוהר פרשת יתרו (פח, א) המדבר מכבוד סעודה זו:

זכור את יום השבת לקדשו (שמות כ). **רבי יצחק אמר, בתיב (שמות כ) ויברך**
אלהים תקנה בעל חיובות ובעל המצוות כולם **את יום השביעי, ובתיב במן (שמות מז) ששת ימים תלקטוהו**
וביום השביעי שבת לא יהיה בו. פיון דלא משתבח ביה מזוני, מה פרבא אשתבח
ביה. אלא הכי תאנא, כל ברבאן דלעילא ותתא, פיומא שביעאה תליון. ותאנא, אמאי
לא אשתבח מנא פיומא שביעאה, משום דתתא יומא, מתברבאן מיניה כל שיתא

יומין עלאיז, וכל חד וחד יתיב מזוניה לתתא, כל חד ביזמוי, מההיא ברכה דמתפרכאן ביזמא שביעא. ומאן דאיהו בדרנא דמהימנותא, בעי לסדרא פתורא, ולא תקנא סעודתא בליילא דשבתא, בגין דיתברך פתוריה, כל אינון שיתא יומין, דהא ביהוה ומנא, אודמן ברכה, לאתברכא כל שיתא יומין דשבתא, וברכתא לא אשתכח בפתורא ריקניא. ועל כה, בעי לסדרא פתוריה בליילא דשבתא, פנהמי ובמזוני. רבי יצחק אמר, אפילו ביזמא דשבתא נמי. רבי יהודה אמר, בעי לאתענגא בהאי יזמא, ולמיכל תלת סעודתי בשבתא, בגין דישתכח שבועא וענוגא בהאי יזמא בעלמא. רבי אבא אמר, לאודמנא ברכתא באינון יומין דלעילא, דמתפרכאן מהאי יזמא. והאי יזמא, מליא רישיה דזעיר אנפין, מפלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא דכלא, ואמיל לחקלא דתפוחין קדישין, תלת זמני, מכד עייל שבתא, דיתברכו בלהו בחדא. ועל דא בעי בר נש, לאתענגא תלת זמני אליו, דהא ביה תליא מהימנותא דלעילא, בעתיקא קדישא, ובזעיר אנפין, ובחקלא דתפוחין. ובעי בר נש לאתענגא בהו, ולמחדי בהו. ומאן דגרע סעודתא מנייהו, אחוי פגימותא לעילא ועונשיה דההוא בר נש סני. בגיני כה, בעי לסדרא פתוריה, תלת זמני, מכד עייל שבתא, ולא ישתכח פתוריה ריקניא, ותשרי ברכתא עליה, כל שאר יומי דשבתא. ובהאי מלה, אחוי, ותלי מהימנותא לעילא. רבי שמעון אמר, האי מאן דאשלים תלת סעודתי בשבתא, קלא נפיק ומברוא עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יהוה ^{אחיוני} יאחיוני ^{הההוא}, דא סעודתא חדא, לקבל (ויקרא רפ"ח ע"ב) עתיקא קדישא דכל קדישין. ותרפבתיך על פמתי ארץ, דא סעודתא תניינא, לקבל חקלא דתפוחין קדישין. והאכלתיך נחלת יעקב אביה, דא הוא שלימו דאשתלים בזעיר אנפין. ולקבליהו בעי לאשלמא סעודתיה, ובעי לאתענגא בכלהו סעודתי, ולמחדי בכל חד וחד מנייהו, משום דאיהו מהימנותא שלימתא. ובגין כה, שבתא אתיקר, מכד שאר זמני וחגי, משום דכלא ביה אשתכח, ולא אשתכח הכי בכלהו זמני וחגי. אמר רבי חייא בגין כה, משום דאשתכח כלא ביה, אידבר תלת זמני. דבתיב, (בראשית ב) ויכל אלהים ^{תקין בעל חיובים} ויברך אלהים ^{תקין בעל חיובים} את יום השביעי. את יום השביעי. (דף פ"ח ע"ב) רבי אבא, (נ"א רב המנונא סבא) בד הנה יתיב בסעודתא דשבתא, הוי חד, בכל חד וחד, ותוה אמר, דא היא סעודתא קדישא, דעתיקא קדישא סתימא דכלא. בסעודתא אחרא הוה אמר, דא היא סעודתא דקודשא בריך הוא. וכן בכלהו סעודתי, ותוה חדי בכל חד וחד. בד הנה (דף פ"ח ע"ב) אשלים סעודתי, אמר אשלימו סעודתי דמהימנותא. רבי שמעון, בד הנה אתי לסעודתא, הוה אמר הכי, אתקינו סעודתא דמהימנותא עלאה, אתקינו סעודתא דמלבא, ותוה יתיב וחד. בד אשלים סעודתא תליתאה, הוה מכרוז עליה, אז תתענג על יהוה ^{אחיוני} יאחיוני ^{הההוא}, ותרפבתיך על פמתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביה. אמר רבי אלעזר לאבוי, אליו סעודתי הוה מתתקניו. אמר ליה, ליליא דשבתא, בתיב,

וְתִרְפַּבְתִּידָּ עַל כְּמַתִּי אֶרְצֵי. בֵּיה בְּלִילְיָא, מִתְפַּרְכָּא מִטְרוּנִיתָא, וְבִלְחֵי תְּקַל תְּפֻחִין, וּמִתְפַּרְכָּא פְּתוּרִיה דְּכַר נֶשׁ, וְנִשְׁמַתָּ אֶתּוֹסְפַת, וְהָוָא לִילְיָא, חֲדוּה דְּמִטְרוּנִיתָא הָוִי. וְכַעֲי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּחֻדוּתָא, וְלִמְיֻבֵל סְעוּדָתָא דְּמִטְרוּנִיתָא. פְּרוּף יְהוֹנָסֵן יִתְּרוֹנָהּ אִתְּרוּנָהּ הִתְּרוּנָהּ לְעוֹלָם אֱמֵן וְאֱמֵן:

לימוד פתח אליהו בשעת האכילה שצריך ללמוד אז גם תורת הנסתר

הרב הבן איש חי (בספרו על התורה פרשת תרומה), כתב וז"ל: "... ואמר "לחם פנים" רמז לפי דרכו שילמד גם כן על השולחן דברי סוד שנקראים פנים מלבד לימוד הנגלה, לכן נוהגים חסידים ואנשי מעשה אפילו בבילות הקיץ, ואפילו בעת שהם נחפזים בעבור איזה עסק, ללמוד על השולחן 'פתח אליהו' הנביא זכור לטוב. (ראה פתח אליהו להלן בסוף הספר).

סדר קידוש היום

אַתְּקִינֵנו סְעוּדָתָא דְּמַהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא חֲדוּתָא דְּמַלְכָּא קְדִישָׁא. אַתְּקִינֵנו סְעוּדָתָא דְּמַלְכָּא. דָּא הִיא סְעוּדָתָא דְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא (וְתַקַּל תְּפֻחִין קְדִישִׁין וְיַעֲרֵר אַנְפִּין אַתְּנוּ לְסַעְרָא בְּמַרְיָה):

- אַסְדֵר לְסְעוּדָתָא. בְּצַפְרָא דְּשַׁפְתָּא. וְאִזְמִין כְּהַ שְׁפָא. עִתִּיקָא קְדִישָׁא:
- נְהוּרִיה יִשְׁרֵי כְּהַ. בְּקְדוּשָׁא רַבָּא. וּבְחַמְרָא טַבָּא. דְּבִיה תְּחִדֵי נַפְשָׁא:
- יִשְׁדֵר לֵן שׁוּפְרִיה. וְנַחְוֵי בִי קְרִיָה. וְיַחְוֵי לֵן סְתָרִיה. דְּאִתְּאַמֵר בְּלַחֲשָׁא:
- יְגַלַּח לֵן מַעְמֵי. דְּבַתְרִיסֵר נַחְמֵי. דְּאִינֵין אֶת בְּשָׁמִיַה. כְּפִילָא וּקְלִישָׁא:
- צְרוּרָא דְּלַעֲלֵא. דְּבִיה חַיֵי כְּלָא. וְיִתְרַבֵי חֵילָא. וְתִיִסַק עַד רִישָׁא:
- חֲדוּ חַצְדֵי חֲקֵלָא. בְּדַבְרוּר וּבְקֵלָא. וּמְלִילוּ מְלַח כְּמַתִּיקָא וּבְדוּבְשָׁא:
- קָדַם רַבּוֹן עֲלִמִין. כְּמַלִּין סְתִימִין. תְּגַלְלוּן פְּתַנְמִין. וְתִמְרוּן חֲדוּשָׁא:
- לְעַמֵר פְּתוּרָא. בְּרוּזָא יְקוּרָא. עֲמִיקָא וּסְמִירָא. וְלֹא מַלְתָּא אִוְשָׁא:
- וְאִלִין מַלְיָא. יְהוּן בְּרַקִיעֵיָא. וְתַמֵן מֵאן שְׂרָיָא. חֵלָא הָוָוָא שְׂמִשָׁא:
- רַבּוֹ יִתִיר יִסְגֵי. לְעִילָא מֵן דְּרַגְיָה. וְיִסַב כַּת זִוּגָה. דְּהוּת פְּרִישָׁא:

קודם קידושא רבא נכון לומר לשון הזוהר פרשת ויקהל:

קִידוּשָׁא דְּיוֹטָא, הָא אוּקְמוּהּ בּוּרָא פְּרִי הַגִּפְנוֹ, וְלֹא יִתִיר. דְּהָא יוֹמָא קִיאִים לְקְדִישָׁא לִיָה, מַח דְּלִית חֲבִי בְּלִילְיָא, דְּאֵינֵן צְרִיכִין לְקְדִישָׁא לִיָה, כְּתַנִי מְלוּן, כְּמַח דְּאוּקְמוּנָא. וְלֹא אִתְּקַדֵּשׁ הָי לִילְיָא, אֶלָּא כְּעַמָּא קְדִישָׁא לְתַתָּא, כַּד שְׂרָיָא עֲלִיָהוּ: הָוָוָא רוּחָא עֲלָתָה. וְאֵינֵן כְּעִינֵן לְקְדִישָׁא לִיָה בְּרַעוּתָא דְּלַבָּא, לְכוּנָא דְּעִתָּא לְחַא. וְיוֹמָא

אִיהוּ קַא מְקַדְשָׁא לִיה. וְיִשְׂרָאֵל מְקַדְשֵׁי בְּצִלּוֹתֵינוּ וּבְעִוְתֵינוּ, וּמִתְקַדְשֵׁינוּ בְּקִדּוּשְׁתִּיה, בְּהֵא
יֹמָא. וּבְאֵין יִשְׂרָאֵל, עָמָא קְדִישָׁא, עָמָא חֲסִינֵנוּ יֹמָא דַּא, אַחְסַנְתָּ יְרוּתָא לְעֵלְמִין. בְּרוּךְ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

ויאמר 'לשם יחוד' זה לפני קידושא רבא:

לְשֵׁם יְחִוּד קִדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיה (יאהרונה), בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ (יאההויה), וּרְחִימוֹ
וּדְחִילוֹ (יאההויה), לְיַחְדָּא שֵׁם יו"ד ק"י בּוּא יו"ק"י בְּיַחְדָּא שְׁלִים, בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל,
הֵנָּה אֲנִי כַּא לְקַדְשׁ עַל הַיּוֹן קְדוּשָׁא רַבָּא, לְעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיִצְרָנוּ וּלְעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוּרְאֵנוּ.
וְהִי נַעַם אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ:

מִזְמוֹר לְדָוִד. יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ רַעִי לֹא אַחְסֵר: בְּנֵאֻת דְּשָׂא יִרְבִּיצֵנִי. עַל
מִי מְנַחֵת יְנַחֲלֵנִי: נַפְשִׁי יִשׁוּבָה. יְנַחֲנִי בְּמַעְגְלֵי צְדָק לְמַעַן שְׂמוֹ: גַּם
כִּי אֲלַךְ בְּגֵיא צִלְמוֹת לֹא אִירָא רַע כִּי אֶתָּה עִמָּדִי. שְׂכַמְךָ וּמַשְׁעֲנֶתְךָ הֵמָּה
יְנַחֲמֵנִי: תַּעֲרֹךְ לִפְנֵי שַׁלְחַן נֶגְדַּ צוּרְרֵי. דְּשַׁנְתָּ בְּשִׁמְן רֵאשֵׁי בּוֹסֵי רוּיָה: אֵךְ
טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיֵּי. וְשִׁבְתִּי בְּבֵית יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ לְאֶרֶץ יְמִים:
אִם תָּשִׁיב מִשְׁכַּת רִגְלֶךָ, עֲשׂוֹת חֲפָצְךָ בְּיוֹם קְדִישִׁי. וְקִרְאתָ לְשִׁבְתָּ עֲנֵנִי
לְקִדּוּשׁ יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ מְכַבֵּד. וּכְבֹדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרַכְיָה, מִמְּצוּא
חֲפָצְךָ וְדַבַּר דְּכַר: אִזּוּ תִתְעַנֵּן עַל יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ וְהִרְפַּכְתִּיךָ עַל בְּמַתִּי
אֶרֶץ. וְהֵאכְלַתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ כִּי פִי יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ דְּכַר:

וְשִׁמְרוּ כִּנְי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֶת. לְעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֶת לְדוֹרְתָם בְּרִית עוֹלָם:
כִּינְי וּכְיִן כִּנְי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִיא לְעוֹלָם. כִּי שִׁשַׁת יְמִים עָשָׂה
יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנְפָּשׁ. עַל
כֵּן בְּרוּךְ יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֶת יוֹם הַשְּׁבֶת וַיְקַדְּשֵׁהוּ:

סְבָרֵי מְרַנְנֵי. (ועונים: לחיים):

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ, אֱלֹהֵינוּ מְלַךְ הָעוֹלָם, בּוּרָא פְּרִי
הַגִּפְּזִי:

ושוטה רביעית או מלוא לוגמיו ויתן לכל המסובין, ואחר כך יטול ידיו מעומד, ויברך "על נטילת ידיים"
ויבצע על שני כיכרות כפי שכבר נזכר בליל שבת.

ואומר את לשון הזוהר פרשת יתרו (פח, ב) המדבר מכבוד סעודת השבת:

כִּיּוֹמָא דְּשַׁבְּתָא, בְּסַעֲוִדְתָּא תְּנַיֵּינָא, כְּתִיב (ישעיה נח) אִזּוּ תִתְעַנֵּן עַל יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ.
עַל יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ וְדָא. דִּתְחִיא שַׁעְתָּא אֲתַגְלִיא עִתִּיקָא קְדִישָׁא, וּכְלָהוּ

עֲלֵינוּ בְּחַדְוֹתָא, וְשָׁלִימוּ וְחַדְוֹתָא דְעִתִּיקָא עֲבַדְיָנָו, וְסַעֲוֵדְתָּא דִּילִיָּהּ הוּא וְדָאִי.
בְּסַעֲוֵדְתָּא תְּלִיתָאָה דְשִׁבְתָּא, כְּתִיב וְהֶאֱכַלְתִּיהָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיָּהּ. דָּא הוּא סַעֲוֵדְתָּא
דְּזַעֲרִי אֲפִין, דְּתוּי בְּשָׁלִימוּתָא. וְכִלְהוּ שִׁירָא יוֹמִין, מִתְּהוּא שְׁלִימוּ מִתְּכַרְכָּן. וְכַעֲי כִּד
נִשְׁ לְמַחְדֵי בְּסַעֲוֵדְתֵיהָ, וְלֹא שְׁלֵמָא אֲלִין סַעֲוֵדְתֵי, דְּאֵינִין סַעֲוֵדְתֵי מְהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא,
דְּזַעֲרָא קְדִישָׁא דְיִשְׂרָאֵל, דִּי מְהִימְנוּתָא עֲלָאָה, דְּהָא דִּילְהוּן הִיא, וְלֹא דְעֲמִין עוֹבְדֵי
עֲבֹדְת פּוֹכְבִים וּמְזֹלוֹת. וּבְגִינֵי כִּד אָמַר, (שְׁמוֹת ל"א) בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. תָּא חֲזוּ,
בְּסַעֲוֵדְתֵי אֲלִין, אֲשֶׁתְּמוּדְעוּן יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינִין בְּנֵי מִלְכָּא. דְּאֵינִין מְהִיכְלָא דְּמִלְכָּא, דְּאֵינִין
בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, וּמֵאן דְּפָגִים חֵד סַעֲוֵדְתָּא מְנִיָּהּ, אֲחִיו פְּגִימוּתָא לְעִילָא, וְאֲחִיו גְּרַמִּיהָ
דְּלֹא מְבִנֵי מִלְכָּא עֲלָאָה הוּא, דְּלֹא מְבִנֵי חִיכְלָא דְּמִלְכָּא הוּא דְּלֹא מְזַעֲרָא קְדִישָׁא
דְּיִשְׂרָאֵל הוּא. וְיַחֲבִין עֲלִיהָ חוּמְרָא דְּתַלְתָּ מְלִין, דִּינָא דְּגִיְהֵם וְגו'. וְתָא חֲזוּ, כְּכִלְהוּ
שְׂאָר וּמִנִּין וְחִינֵו, כְּעִי כִּד נִשְׁ לְחַדְדֵי, וְלְמַחְדֵי לְמַסְבְּנֵי. וְאִי הוּא חֲדֵי בְּלַחְדוּי, וְלֹא יְהִיב
לְמַסְבְּנֵי, עוֹנְשִׁיהָ סִנֵי, דְּהָא בְּלַחְדוּי חֲדֵי, וְלֹא יְהִיב חֲדוּ לְאַחְרָא. עֲלִיהָ כְּתִיב, (מִלְכֵי
ב) וְזִרְתֵי פִּרְשׁ עַל פְּנִיכֶם פִּרְשׁ חֲנִיכֶם. וְאִי אִיְהוּ בְּשִׁבְתָּא חֲדוּ, אִף עַל גַּב דְּלֹא יְהִיב
לְאַחְרָא, לֹא יְהִיב עֲלִיהָ עוֹנְשָׁא, כְּשְׂאָר וּמִנִּין וְחִינֵו, דְּכְתִיב פִּרְשׁ חֲנִיכֶם. פִּרְשׁ חֲנִיכֶם
קָאָמַר, וְלֹא פִּרְשׁ שְׁבַתְכֶם. וְכְתִיב (שְׁעִיָּה א) חֲדָשִׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנָאָה נִפְשִׁי. וְאֵלוּ שְׁבַת
לֹא קָאָמַר. וּבְגִינֵי כִּד כְּתִיב, בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וּמִשׁוּם דְּכָל מְהִימְנוּתָא אֲשֶׁתְּכַח
בְּשִׁבְתָּא, וְיַחֲבִין לִיהָ לְבַר נִשְׁ נִשְׁמְתָא אַחְרָא, נִשְׁמְתָא עֲלָאָה, נִשְׁמְתָא דְּכָל שְׁלִימוּ כְּהָ,
כְּדוּגְמָא דְּעֲלָמָא דְּאֵתֵי. וּבְגִינֵי כִּד אֲקַרְבֵי שְׁבַת. מַהוּ שְׁבַת. שְׁמָא דְּקוּדְשָׁא כְּרִידָּהּ הוּא.
שְׁמָא דְּאִיְהוּ שְׁלִים מְכַל סְמְרוֹי. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, וְדָאִי כִּד הוּא. וְוִי לִיהָ לְבַר נִשְׁ, דְּלֹא
אֲשִׁלִים חַדְוֹתָא דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא. וּמֵאן חַדְוֹתָא דִּילִיָּהּ. אֲלִין תַּלְתָּ סַעֲוֵדְתֵי מְהִימְנוּתָא.
סַעֲוֵדְתֵי דְּאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב כְּלִילָן כְּהוּ. וְכִלְהוּ חֲדוּ עַל חֲדוּ מְהִימְנוּתָא שְׁלִימוּתָא,
מְכַל סְמְרוֹי. תָּאנָא, כְּחַדְדִין יוֹמָא מִתְּעַפְרָן אַבְתָּן, וְכָל בְּנִין וְנִקְוִן, מַה דְּלֹא חֲכִי כְּכָל
שְׂאָר חִינֵו וּמִנִּין. כְּחַדְדִין יוֹמָא, תִּיבִיָּא דְּגִיְהֵם נִיִּחִין. כְּחַדְדִין יוֹמָא, כָּל דִּינִין אֲתַכְפִּין,
וְלֹא מִתְּעַרְוּן בְּעֲלָמָא. כְּחַדְדִין יוֹמָא אֲזִרְיָתָא מִתְּעַפְרָא בְּעַמְרִין שְׁלִימִין. כְּחַדְדִין יוֹמָא,
חַדְוֹתָא וְתַפְנוּקָא אֲשֶׁתְּמוֹעַ, כְּמֵאָתָן וְחִמְשִׁין עֲלֵמִין. כְּרִידָּהּ יְהוֹרָא אֲחִירָא ^{אֲחִירָא} לְעוֹלָם

אֲמֵן וְאֲמֵן:

סַעֲוֵדָה שְׁלִישִׁית

בסעודה שלישית אומר:

אֲתַקִּינוּ סַעֲוֵדְתָּא דְּמְהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָּא חַדְוֹתָא דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא. אֲתַקִּינוּ סַעֲוֵדְתָּא
דְּמִלְכָּא. דָּא הוּא סַעֲוֵדְתָּא דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא וְהִיר אַנְפִּין, (ועתיקא קדישא וּמְכַל

תפוחין קדישין אֲתָן לְסַעֲדָא כְּחַרְיָה):

בני ההיכל המשתוקקים לראות זיוו שלועיר הפנים.	בְּנֵי הַיְכָלָא דְכַסְפִּין. לְמַחְזֵי זִיו דְּזַעִיר אַנְפִּין:
יהיו כאן בשולחן זה שבו המלך גלוף.	יְהוֹן חֲכָא בְּהַאי תַּבְּא. דְּבִיה מַלְכָא בְּגִלּוּפִין:
רצו מאד באסיפה זו בתוך מלאכים וכל כנפיים.	צְבוּ לַחֲדָא בְּהַאי וְעָדָא. בְּגוּ עִירִין וְכָל נְדָפִין:
שמחו עכשיו בשעה זו שבה רצון ואין כעס.	חֲדוּ הַשְּׂתָא. בְּהַאי שְׁעָתָא. דְּבִיה רַעְוָא וְלִית וַעֲפִין:
קרבנו אלי ראו חילי שאין דינים חזקים.	קָרִיבוּ לִי. חֻזוּ חִילִי. דְּלִית דִּינִין דְּתַקִּיפִין:
בחוץ נתונים ולא עולים אלה הכלבים החצופים.	לְבַר נְמַלִּין. וְלֹא עָאֲלִין. תְּנַךְ בְּלָפִין דְּחַצִּיפִין:
והנה אומין עתיק יומין. למצחא ערי עוברים.	וְהָא אֲזֻמִּין. עֵתִיק יוּמִין. לְמַצְחָא עָרֵי יְהוֹן חַלְפִין:
רצון שלו שגילה לו לבטל כל קליפות.	רַעְוָ דִּילָהּ. דְּגַלִּי לִיהּ. לְבַטְלָא בְּכָל קְלִיפִין:
ישים אותן בנקרותיהן ויגנוו בתוך סלעים.	יַשִּׁים לֹזֶן. בְּנֻקְבֵיהוֹן. וַיִּטְמְרוּן בְּגוּ בְּפִין:
הרי עכשיו בעת המנחה בשמחה שלועיר אנפין.	אַרְי הַשְּׂתָא בְּמִנְחָתָא. בְּחַדְוָתָא דְּזַעִיר אַנְפִּין:

ולפני סעודה שלישית יאמר 'לשם יחוד':

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ (יאהרונה), בְּדַחֲלֵו וְרַחֲמֵו (יאהויהה), וְרַחֲמֵו
וְדַחֲלֵו (יאהויהה), לְיַחְדָּא שֵׁם יו"ד ק"י בְּנֹא"ו ק"י בְּיַחְדָּא שְׁלִים, (יהוה) בְּשֵׁם כָּל
יִשְׂרָאֵל, הֵנָּה אֲנִכִּי אֵא לְקִים מִצְוֹת סְעָדָה שְׁלִישִׁית שֶׁל שְׁפָתַי, וְהִיא בְּגַד יַעֲקֹב אֵב שֶׁל
שִׁבְעִים נֶפֶשׁ, וּבְזִכְרוֹתָו נִנְצַל מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּג, וּיְקִים בְּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: וְהֵאֱכַלְתִּיהָ
נְחֹלֵת יַעֲקֹב אֲבִיהָ, נְחֹלֵה בְּלֵי מִצְרַיִם. וּבְכֵן בְּכַח סְגֻלַּת שְׁלֹשׁ סְעָדוֹת אֱלֹו יִתְקַן פְּגַמֵּינוּ
בְּסְעָדוֹת הַרְשׁוֹת וּמֵאֲכָלוֹת אִסּוּרוֹת. וְיִהְיֶה נַעֵם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ תְּהִיבֵנוּ לְעֵלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה רִדְנוּ
בּוֹנְנָה עֲלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנְנָהוּ:

יש נוהגים לומר בתוך סעודה שלישית ג' פעמים מזמור זה:

בְּזִמְמוֹר לְדָוִד. יְתוּבֵנוּ יִאֲדוּנוּ אֱלֹהֵינוּ רַעִי לֹא אֶחָסֵד: בְּנֵאוֹת דְּשָׂא יְרַבִּיצֵנִי. עַל מֵי מִנְחוֹת
יְנַחֲלֵנִי: נַפְשִׁי יִשׁוּבָב. יְנַחֲנִי בְּמַעְגְלֵי צֶדֶק לְמַעַן שְׁמוֹ: גַּם כִּי אֶלֶף בְּגִיא צִלְמוֹת
לֹא אֵירָא רַע כִּי אַתָּה עֲמַדִי. שְׁכַמֵּךְ וּמַשְׁעֲנֵתְךָ הִמָּה וְנַחֲמֵנִי: תַּעֲרֵךְ לִפְנֵי שְׁלַחַן נֶגֶד

צוֹרְרִי. דְּשַׁנְתָּ בְּשֶׁמֶן רֵאשִׁי בּוֹסֵי רוּחַ: אֵךְ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיִּי. וְשִׁבְתִּי בְּבֵית
יְהוָה יִאֲהוּבֵי יִאֲהוּבֵי אֱהוּבֵיהֶם לְאֶרֶץ יָמִים:

יָרִיד נֶפֶשׁ אֵךְ תִּרְחַמֶּנּוּ. מְשׁוֹךְ עֶבְדְּךָ אֶל רְצוֹנְךָ. יְרוּץ עֶבְדְּךָ כְּמוֹ אֵיל. יִשְׁתַּחֲוֶה מוֹל
הַדָּרֶךְ. בִּי יַעֲרֹב לֹו יְדִידוֹתֶיךָ. מְנַפֶּת צוּף וְכָל טַעַם:

הַדּוֹר נֶאֱחָז יוֹי הָעוֹלָם. נֶפְשֵׁי חוֹלֵת אֶהְבֶּתֶךָ. אֲנִי אֶל נָא רַפָּא נָא לָהּ. בְּתַרְאוֹת לָהּ נַעַם
וְיָדָךְ. אִזוּ תִתְחַזַּק וְתִתְרַפָּא. וְהִתְהַלַּח לָהּ שְׂמֵחַת עוֹלָם:

וְתִיק יִחַמוּ רַחֲמֶיךָ. וְחוּסָה נָא עַל עַם אֶהוּבֶךָ. בִּי זֶה כְּמָה נִכְסוּף נִכְסַף. לְרֵאוֹת
בְּתַפְאֶרֶת עוֹד. אֲנִי אֶלִי חֲמַדַּת לְבִי. חוּסָה נָא וְאֶל תִּתְעַלֵּם:

הַגְּלָה נָא וּפְרוֹשׁ חֲבִיב. עֲלִינוּ סֶכֶת שְׁלוֹמְךָ. תֵּאִיר אֶרֶץ מִכְבוֹדְךָ. נְגִילָה וְנִשְׂמַחָה בְּךָ.
מֵהָר אֶהוּב בִּי נָא מוֹעֵד. וְחַנּוּנוּ בְּיָמֵי עוֹלָם:

ויאמר את לשון הזוהר פרשת יתרו (פח, ב - פט, א) המדבר מגודל שעה זו:

תָּא חַוִּי, כְּכֹל שִׁיתָא יְמֵי דְשִׁבְתָּא, בְּדַ מְטָא שְׁעִתָּא דְצִלוֹתָא דְמִנְחָה, דִּינָא (קנ"ו ע"א)
תְּקִיפָא שְׁלָמָא, וְכֹל דִּינִין מִתְעֲרִין. אֲבָל בְּיוֹמָא דְשִׁבְתָּא, בְּדַ מְטָא עֲדוּן דְצִלוֹתָא
דְּמִנְחָה, רַעוּא דְרַעוּיָן אֲשַׁתְּכַת, וְעִתִּיקָא קְדִישָׁא גְּלִיא רַעוּן דִּילִיה, וְכֹל דִּינִין מִתְכַּפִּין,
וּמִשְׁתַּבַּח רַעוּתָא וְחַדוּ בְּכֹלָא. (דף פ"ט ע"א) וּבְחַאי רַעוּן, אֶסְתַּלַּק מִשָּׁה, נְבִיאָה מְחִימָנָא
קְדִישָׁא מְעֻלְמָא. בְּגִין לְמַנְדַּע, דְּלָא בְּדִינָא אֶסְתַּלַּק, וְחַחֵיא שְׁעִתָּא (דף פ"ט ע"א) בְּרַעוּן
דְּעִתִּיקָא קְדִישָׁא נֶפֶךְ נִשְׁמַתִּיה, וְאֶתְטַמַּר בֵּיה. בְּגִין בְּךָ, (דברים לה) וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת
קְבַרְתּוֹ בְּחַיִּב. מַה עִתִּיקָא קְדִישָׁא, טְמִירָא מִכָּל טְמִירוּן, וְלֹא יָדַעוּן עֲלָאִין וְתַמְאִין. אוּף
הַכָּא, חַאי נִשְׁמַתָּא דְאֶתְטַמַּר בְּחַאי רַעוּן, דְאֶתְגַּלְגַּלָּא בְּשְׁעִתָּא דְצִלוֹתָא דְמִנְחָה דְשִׁבְתָּא,
בְּחַיִּב וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבַרְתּוֹ וְהוּא טְמִיר מִכָּל טְמִירוּן דְעֻלְמָא, וְדִינָא לֹא שְׁלָמָא
בֵּיה. וּבְמָה חוֹלְקִיה דְּמִשָּׁה. תָּאנָא בְּחַאי יוֹמָא, דְאֶוֹרִינְיָא מִתְעַטְרָא בֵּיה, מִתְעַטְרָא
בְּכֹלָא, בְּכֹל אִינוּן פְּקוּדוּיָן בְּכֹל אִינוּן גְּזֵרִין וְעוֹנְשִׁין, בְּשַׁבְעִין עֲנִינִין דְּנִהוּרָא, דְּנִהוּרִין מִכָּל
סְטָרָא וְסְטָרָא. מֵאן חַמִּי, עֲנִינִין דְּנִפְקִין מִכָּל עֲנַפָּא וְעֲנַפָּא, חַמְשָׁא קוּיִמִין בְּגוּ אִלְנָא,
בְּלַחוּ אֲנִינִין בְּחוּ אֲחִידוּן. מֵאן חַמִּי, אִינוּן תְּרַעִין דְּמִתְפַּתְחוּן בְּכֹל סְטָר וְסְטָר, בְּלַחוּ
מוֹדְתֵרִין וְנִהוּרִין, בְּחַחוּא נִהוּרָא דְנִפְיָן וְלֹא פְּסָק. קָל בְּרוּזָא נִפְיָן, אֶתְעֲרוּ קְדִישֵׁי
עֲלִינוּיָא, אֶתְעֲרוּ עַמָּא קְדִישָׁא, דְאֶתְבַּחַר לְעִילָא וְתַמָּא. אֶתְעֲרוּ חֲדוּתָא לְקַדְמוּת
מְאִירִכוּן. אֶתְעֲרוּ בְּחֲדוּתָא שְׁלִימְתָא. אוּדְמַנוּ בְּתֵלַת חֲדוּן, דְּתֵלַת אֲבָחוּ. אוּדְמַנוּ
לְקַדְמוּת מְחִימְנוּתָא, דְּחֲדוּתָא דְכָל חֲדוּתָא. וּבְמָה חוֹלְקִכוּן, יִשְׂרָאֵל קְדִישֵׁי, בְּעֻלְמָא
דִּין וּבְעֻלְמָא דְאֶתִי. דָּא הוּא יְרוּתָא לְכוּן, מִכָּל עַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזוֹלוֹת.
וְעַל דָּא בְּחַיִּב, בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אָמַר ר' יְהוּדָה, הָכִי הוּא וּדְבִאי. וְעַל דָּא בְּחַיִּב וְכוּר
אֶת יוֹם הַשְּׁבִיט לְקַדְשׁוֹ וּבְחַיִּב (ויקרא יט) קְדוּשִׁים תְּהִיוּ בִּי קְדוּשׁ אֲנִי יְהוָה יִאֲהוּבֵי אֱהוּבֵיהֶם.
וּבְחַיִּב, (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשִׁבְתָּ עֲנַג לְקְדוּשׁ יְהוָה יִאֲהוּבֵי יִאֲהוּבֵי אֱהוּבֵיהֶם מְכוּפְרָא. תָּאנָא, בְּחַאי

יזמא, כל נשמתיהון דצדיקנייא, מתעדנין בתפנוקי עתיקא קדישא, סתימא דכל
 סתימין, ורוחא תרא מענונא דההוא עתיקא קדישא מתפשטא (ההוא מתפשט) בבליהו
 עלמין, וסלקא ונחתא, ומתפשטא לבליהו בני קדישין, לבליהו נטורי אורייתא, וניחין
 בנייתא שלים, מתנשי מבליהו, כל רוניון, כל דינין, וכל פולחנין קשין. תרא הוא
 דכתיב, (ישעיה יד) כיום הניח יהוה אלהינו ^{אחרונה} לך מעצבך ומרנך ומן העבודה
 הקשה. בניני פה, שקיל שבתא לקבל אורייתא, וכל דנטיר שבתא, פאילו נטיר
 אורייתא בלא. וכתיב (ישעיה נו) אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק פה שומר שבת
 מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. אשתמע, דמאן דנטיר שבת, במאן דנטיר אורייתא
 בלא. ברוך יהוה ^{אחרונה} לעולם אמן ואמן:

סדר הגדלה

לפני ההבדלה יש נוהגים לומר:

אליהו הנביא. אליהו הנביא. אליהו הנביא: במהרה יבא אלינו עם משיח בן דוד:
 איש אשר קנא לשם האל. איש בשר שלום על יד יקותיאל. איש נש ויכפר
 על בני ישראל. אלהיו: (איש דורות שנים עשר ראו עיניו. איש הנקרא בעל שער
 בסימניו. איש ואזור עור אזור במתניו. אלהיו: איש יעף על עובדי המנים. איש חש
 ונשבע מהרות נשמי מעונים. איש מל וממר עצר שלש שנים. אלהיו: איש יצא למצוא
 לנפשו נחת. איש כלכלוהו העורבים ולא מת לשחת. איש למענו נתברכו בך וצפחת).
 אלהיו: איש מוסריו הקשיבו כמהים. איש נענה פאש משמי נבוהים. איש שחו אחריו
 יהוה ^{אחרונה} הוא האלהים. אלהיו: (איש עתיד להשתלח משמי ערבות. איש פקיד
 על כל בשורות טובות. איש ציר נאמן להשיב לב בנים על אבות. אלהיו: איש קרא
 קנא קנאתי לוי בתפארת. איש רכב על סוסי אש ועלה בפערה. איש שלא מעם מעם
 מיתת וקבורת. אלהיו: תשבי תצילנו מפי אריות. תבשרנו בשורות טובות פמוצי
 שבתות. תשמחנו בנים על אבות). אלהיו: איש תשבי על שמו נקרא. תצליחנו על ידו
 בתורה. תשמיענו מפי בשורה טובה במהרה. תוציאנו מאבלה לאורה. אלהיו: אשרי
 מי שראה פניו בחלום. אשרי מי שנתן לו שלום. והחזיר לו שלום. יהוה ^{אחרונה}
 יברך את עמו בשלום. אלהיו: בפתוב הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא. לפני בוא
 יום יהוה ^{אחרונה} הגדול והנורא: והשיב לב אבות על בנים, ולב בנים על אבותם:
 אלהינו ^{תפלה בעל חסות} ואלהי ^{תפלה בעל חסות} אבותינו. בסימן טוב ובמזל טוב החל עלינו את (ששת)
 ימי המעשה הפאים לקראתנו לשלום. חשובים מכל חטא ופשע.
 ומנקום מכל עון ואשמה ורשע. ומדבקים בתלמוד תורה ומעשים טובים. ותננינם

חֲכֵמָה בִּינָה וְדַעַת מֵאַתָּה. וְתִשְׁמִיעֵנוּ כְּהֵם שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה. וְלֹא תַעֲלֶה קִנְיָתָנוּ עַל לֵב אָדָם. וְלֹא קִנְיָת אָדָם תַּעֲלֶה עַל לִבְנוּ. מִלִּבְנוּ וְאַל־הִינוּ ^{תקנת בעל הבית}. שִׁים בְּרָכָה רוּחָה וְהִצְלַחָה כָּכֵל מַעֲשֵׂה יְדִינוּ. וְכֵל הַיּוֹעֵץ עֲלֵינוּ וְעַל עַמּוּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל עֲצָה מִזְכָּה וּמַחֲשֵׁבָה מִזְכָּה אִמְצוּ. בְּרַכּוּ. גְּדִלוֹ. קִיּוּמוֹ. קִיּוֹם עֲצָתוֹ. בְּדַבָּר שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּתֵּן לָהּ כֹּל־כִּלְכֶּבֶד. וְכֵל עֲצָתָךְ יִמְלֵא: וְנֶאֱמַר וַתִּגְדֹּר אִמֶּךָ וַיִּקָּם לָהּ. וְעַל דְּרָכֶיךָ גְּנֵה אֹרֶ: וְכֵל הַיּוֹעֵץ עֲלֵינוּ וְעַל עַמּוּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל עֲצָה שְׂאִינָה מִזְכָּה וּמַחֲשֵׁבָה שְׂאִינָה מִזְכָּה. (אִבְדוּ. בְּמַלּוֹ. גְּדַעוּ. הַפְרוּ.) הַפֵּר עֲצָתוֹ. בְּדַבָּר שֶׁנֶּאֱמַר יְהוָה ^{אֲחֻזְנוּ} הַפִּיר עֲצַת גִּזְיוֹם. הֵינֵא מַחֲשֵׁבוֹת עַמִּים: וְנֶאֱמַר עֲצוּ עֲצָה וְתִפְרֹ. דַּבְּרוּ דָבָר וְלֹא יִקּוּם כִּי עָמְנוּ אֵל: וּפְתַח לָנוּ יְהוָה ^{אֲחֻזְנוּ} יִתְחַלֵּם ^{תקנת בעל הבית} אֱלֹהֵינוּ ^{תקנת בעל הבית} בֹּזֵה הַשְּׁבוּעַ וּבְכָל שְׁבוּעַ וּשְׁבוּעַ. שְׁעָרֵי אוֹרָה. שְׁעָרֵי בְרָכָה. שְׁעָרֵי גִילָה. שְׁעָרֵי רִיצָה. שְׁעָרֵי דַעַת. שְׁעָרֵי הוֹד וְתִדְרָה. שְׁעָרֵי יַעַד מִזְכָּה. שְׁעָרֵי זְמֵרָה. שְׁעָרֵי חֲדוּת. שְׁעָרֵי חֲמִלָה. שְׁעָרֵי חַן וְחֶסֶד. שְׁעָרֵי חַיִּים מִזְכָּים. שְׁעָרֵי מִזְכָּה. שְׁעָרֵי יְשׁוּעָה. שְׁעָרֵי כַפָּרָה. שְׁעָרֵי כִלְכֶּלֶת. שְׁעָרֵי לְמוֹד תּוֹרָה לְשִׁמְחָה. שְׁעָרֵי מִזְוֵן. שְׁעָרֵי מַחִילָה. שְׁעָרֵי נְחִמָּה. שְׁעָרֵי סְלִיחָה. שְׁעָרֵי עֲזָרָה. שְׁעָרֵי פְדוּת. שְׁעָרֵי פְרִנְסָה מִזְכָּה. שְׁעָרֵי צְדָקָה. שְׁעָרֵי צְהִלָה. שְׁעָרֵי קוֹמְמִיּוּת. שְׁעָרֵי רַפּוּאָה שְׁלֵמָה. שְׁעָרֵי שְׁלוֹם. שְׁעָרֵי שְׁלוֹת. שְׁעָרֵי תּוֹרָה. שְׁעָרֵי תַפְלָה. שְׁעָרֵי תְשׁוּבָה. שְׁעָרֵי תְשׁוּעָה. בְּדַבְּרֵיכֶם וְתִשְׁעַת צְדִיקִים מִיְהוָה ^{אֲחֻזְנוּ} מַעֲנִים בַּעַת צְרָה: וַיַּעֲזֹר יְהוָה ^{אֲחֻזְנוּ} וַיַּפְלֵם וַיַּפְלֵם מְרַשְׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם. כִּי חָסוּ כֹ: וְנֶאֱמַר חֲשֵׁף יְהוָה ^{אֲחֻזְנוּ} אֶת זְרוּעַ קְדָשׁוֹ לְעֵינֵי כָל הַגּוֹיִם. וְרָאוּ כָל אֲפְסֵי אֶרֶץ אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ ^{תקנת בעל הבית}: וְנֶאֱמַר קוֹל צוֹפֵיךָ נִשְׁאוּ קוֹל וַיְחַדּוּ וַיִּגְנְנוּ. כִּי עֵזוּ בְּעֵזוֹ וְרָאוּ בְּשׁוּב יְהוָה ^{אֲחֻזְנוּ} צִיּוֹן: וְקִיּוֹם לָנוּ יְהוָה ^{אֲחֻזְנוּ} אֱלֹהֵינוּ ^{תקנת בעל הבית} מִקְרָא שְׁכֵתוֹב מַה נֶּאֱמָר עַל הַקְּרִים רִגְלֵי מִבְּשַׁר מִשְׁמִיעַ שְׁלוֹם מִבְּשַׁר מִזְכָּה מִשְׁמִיעַ יְשׁוּעָה. אֹמֵר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ ^{תקנת בעל הבית}:

ויש נוהגים לומר:

אֲבָרְךָ אֵת שֵׁם הָאֵל הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא. בּוֹם יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא וּבְשֵׁם ה' אֲקַרָּא:

יְתַבְּרַךְ וַיַּתְעַלֶּה יוֹצֵר כָּל הַיְצִירוֹת שְׁמוֹ לְעַד מַעֲלֶה לְדוֹר דּוֹרוֹת וּלְדוֹרִים שְׂבַח גְּדִלוֹ אֲנִלָּה בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה עֶקְרִים כִּי הֵם אֲמוּנָה יִקְרָה וַיִּסוֹד כָּל הַתּוֹרָה. בּוֹם יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא וּבְשֵׁם ה' אֲקַרָּא:

וְאֲבָרְךָ הַמַּצְוֵי מִמַּצְיָא כָּל הַנְּמַצְיָאִים אַחַד וְלֹא מְנוּי בְּאַחֲדִים הַמְּנוּיִם אֵין לוֹ גּוֹף וְלֹא דְמִיוֹן בְּשֵׁאֵר כָּל הַנְּבְרָאִים וְאַחֲדוּתוֹ גְּבָרָה עַל כָּל נּוֹצֵר וּנְבְרָא. בּוֹם יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא וּבְשֵׁם ה' אֲקַרָּא:

סִדְרָה כָּל הַעֲבוּדָה תְּאוֹת לְאֵל הַנְּעַבְדְּ כִּי הוּא יַדַּע יְחִידָה עִם הָרוּחַ הַנְּכַבֵּד וּנְבוֹאָה הַצְּמוּדָה לְאִישׁ נְבִיא הַנְּחַמֵּד לְמִשְׁחָה הִיא מְאִירָה נְבוֹאָה הַמְּפַאֲרָה. בּוֹם יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא וּבְשֵׁם ה' אֲקַרָּא:

שירים לכל ימי השנה ובפרט בשבת קודש

שְׁנַקְרָא שְׁמֵךְ עָלָיו, להנמיך הקול במילים שְׁנַקְרָא
 שְׁמֵךְ עָלָיו
 להגביה הקול:
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 שְׁנַקְרָא שְׁמֵךְ עָלָיו - להגביה הקול
 להנמיך הקול
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 שְׁנַקְרָא שְׁמֵךְ עָלָיו להגביה במילים שְׁנַקְרָא שְׁמֵךְ עָלָיו
 פעם שנית
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 שְׁנַקְרָא שְׁמֵךְ עָלָיו
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 שְׁנַקְרָא שְׁמֵךְ עָלָיו להנמיך הקול במילים שְׁנַקְרָא שְׁמֵךְ
 עָלָיו.

רַחֵם, רַחֵם נָא יְהוָה־ אֱלֹהֵינוּ רַחֵם,
 עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ. רַחֵם,
 וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ רַחֵם. רַחֵם, רַחֵם,
 רַחֵם, רַחֵם נָא יְהוָה־ אֱלֹהֵינוּ רַחֵם,
 עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ. רַחֵם,
 וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ רַחֵם. רַחֵם, רַחֵם,
 עַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ, וְעַל מַלְכוּת בַּיִת יְיָ מְשִׁיחֶךָ,
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ, רַחֵם, רַחֵם, רַחֵם. אוֹי אוֹי
 אוֹי אוֹי
 עַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ וְעַל מַלְכוּת בַּיִת יְיָ מְשִׁיחֶךָ,
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ, רַחֵם, רַחֵם.
 בנחת:
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 שְׁנַקְרָא שְׁמֵךְ עָלָיו, להגביה הקול במילים שְׁנַקְרָא
 שְׁמֵךְ עָלָיו
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ

ניגון לקבלת היסורים באהבה "טוב להדות לה' ולזמר לשמך עליו" (תהלים פרק צב ב')

שם: "יובל מאדך" כיעקב דכתיב ביה (בראשית כח, כב) "וכל אשר תתן לי עשר איעשרנו לך" ובמשך חכמה שם: לכן צונו לאהוב השמ"ת בזה היתרון בזה ההרגשה שיתירה באדם, שאפילו הוא מעניש יריגש האדם שחכל לטוב העתיד, או למחילת עון, או לזכר החומר, וכדומה שאר דברים הנסתרים אל ההשגחה. ובמשנה (מסכת ברכות פרק ט, משנה ה) דָּבָר אַחֵר "בְּכָל מֵאֲדָךְ", בְּכָל מְדָה וּמְדָה שֶׁהוּא מוֹדֵד לָךְ הַיּוֹ מוֹדֵה לּוֹ בְּמֵאֲדָ מֵאֲדָ. - והלכה פסוקה בשולחן ערוך אורח חיים (סימן ר"ל סעיף ה): לעולם יהא אדם רגיל לומר כל מה דעביד רחמנא לטוב עביד.

וְאֵיבָהּ אַתְּ ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשֶׁךָ וּבְכָל מְאֲדָךְ" (דברים פרק ו' ה), וברשי" שם: ובכל מאדך בכל מדה ומדה שמודך לך בין במדה טובה בין במדת פורענות, וכן ברוד הוא אמר "כוס ישועות אשא וגוי צרה ויגון אמצא" וגו'. וברבינו בחיי שם: "בכל מאדך" בכל מדה ומדה שהוא מודד לך, זהו שאמר דוד ע"ה (תהלים נו) "באלהים אהלל דבר בה' אהלל דבר", אם במדת הדין אם במדת רחמים אהלל דבר, וכן עוד (שם קא) "חסד ומשפט אשירה", אם חסד אשירה ואם משפט אשירה, וכן עוד (שם טז) "כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא, צרה ויגון אמצא ובשם ה' אקרא", עכ"ל. ובבעל הטורים

<p>ניגון צו מקבל זיין יסורים מיט ליבשאפט</p>	<p>בלשון אנגלית: ניגון לקבלת היסורים באהבה</p>	<p>בלשון הקודש: ניגון לקבלת היסורים באהבה</p>
<p>הייליגער באשעפער איך דאנק דיר הייליגער באשעפער איך לויב דיר הייליגער באשעפער איך דאנק דיר הייליגער באשעפער איך לויב דיר פאר די אלע יסורים וואס איך האב פאר די גוטע יסורים וואס איך האב פאר די זיסע יסורים וואס איך האב פאר די שטעכעדיגע יסורים וואס איך האב</p>	<p>Dear Kaddosh Baruch Hu, I thank you Dear Kaddosh Baruch Hu, I praise you Dear Kaddosh Baruch Hu, I thank you Dear Kaddosh Baruch Hu, I praise you For all of my suffering For the good suffering I bear For all of my pleasant suffering For all of my scathing suffering</p>	<p>הקדוש ברוך הוא אני מודה לך הקדוש ברוך הוא אני משבחך הקדוש ברוך הוא אני מודה לך הקדוש ברוך הוא אני משבחך על כל היסורים שיש לי על היסורים הטובים שיש לי על כל היסורים הנעימים שיש לי על כל היסורים הצורבים שיש לי</p>
<p>הייליגער באשעפער איך דאנק דיר הייליגער באשעפער איך לויב דיר הייליגער באשעפער איך דאנק דיר הייליגער באשעפער איך לויב דיר פאר די אלע יסורים וואס איך האב פאר די גוטע יסורים וואס איך האב פאר די זיסע יסורים וואס איך האב פאר די שטעכעדיגע יסורים וואס איך האב</p>	<p>Dear Kaddosh Baruch Hu, I thank you Dear Kaddosh Baruch Hu, I praise you Dear Kaddosh Baruch Hu, I thank you Dear Kaddosh Baruch Hu, I praise you</p>	<p>הקדוש ברוך הוא אני מודה לך הקדוש ברוך הוא אני משבחך הקדוש ברוך הוא אני מודה לך הקדוש ברוך הוא אני משבחך פאר די אלע יסורים וואס איך האב פאר די גוטע יסורים וואס איך האב פאר די זיסע יסורים וואס איך האב פאר די שטעכעדיגע יסורים וואס איך האב</p>

"ד'אה עני' וְעַמְלִי וְשָׂא לְכָל חַסְאוֹתַי"

"ד'אה עני' וְעַמְלִי וְשָׂא לְכָל חַסְאוֹתַי"

ספר
פתח אליהו
תיקון מג
תיקון מ"ח

יצא לאור מחדש חודש חשוון תשע"ד
על ידי "מפעל הזהר העולמי"
סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו
ארץ ישראל
טל: 052-7651911

סגולת לימוד פתח אליהו מהרי"ח הטוב זי"ע

סגולת פתח אליהו: מקרב גאולת ישראל ברחמים. ב. מבטל גזרות קשות. ג. זוכה לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותזהיר באור נפלא ומזככה מפל סיג ופגם עד שמרפאה לגמרי. ד. מרחיק מעצמו כל המקטרגים ויצר הרע. ה. ישמר ממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא. ו. ינצל מתאוות רעות וממדות רעות. ז. הרי הוא פהוגה ומפרש את השם שיש בכחו לעשות נסים. ח. יזכה לחזות בנעם השם. ט. נצל מטמטום הלב והופך לב האבן ללב מאיר ומבין. י. זוכה להבין את לפודו ומתקים בידו. יא. מסוגל להתקבל תפילות ישראל.

"בדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו בשעת הדחק", שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, נושע בכל הנצרך לנו. ועל ידי זה ישפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תבות רשב"י, שהעוסק בתורתו יזכה בסיעתא דשמאי לשפע רב רוחני וגשמי.

כל גופי הקבלה תלויים בו

וזה לשון הפרדס (שער דל"ט על המאמר פתח אליהו ז"ל): הנה אליהו ז"ל כוון לבאר במאמר הזוהר ובגופיה חכמה האלהית, ומאמר הזה כולל רוב פינות החכמה עכ"ל. בני! אם אתה רוצה לזכות לזכך את נפשך, הרגל עצמך לומר בכל יום קדם התפלה תפלתו של אליהו הנביא וכל גופי חכמת הקבלה תלויין ונמצאין בה, (סוד ה').

ולימוד פתיחת אליהו זכור לטוב היא מסוגלת הרבה לבידור ניצוצי קדושה, והרגיל בה טוב לו לעתים שהוא טרוד בהם, ומה גם בשביל לילות הקיץ שאוכלים על הגגות דאי אפשר ללמוד לאור הנר. (בן איש חי פרשת בהר בחוקותי)

מסגלת ל"ב סגולות נפלאות: טוב לומר... ויאמר תפילת אליהו הנביא המסגלת ל"ב סגולות נפלאות ונוראות ויאמר התיקונים תיקון מ"ח, והוא תיקון גדול לתקן נפשו רוחו ונשמתו (סגולות ישראל ערך בטחון - ברכה והצלחה).

נשים באמירת פתח אליהו: על כן נראה, שאין ראוי לנשים לומר תיקון חצות, הן תיקון רחל הן תיקון לאה, מיהו בתורה שבעל פה אין קפידה, וכן מנהג הנשים בביתנו שעומדים באשמורת קודם עלות השחר, ואין אומרות תיקון חצות, אלא לומדות פתיחת אליהו זכור לטוב, וקצת לימוד כיוצא בזה, (שו"ת רב פעלים ח"א - סוד ישירים סימן ט).

פֶּתַח אֱלֹהֵינוּ הַמְּבַרָךְ

כְּתַב הַרְמ"ק: טוב לומר תפלת פתח אֱלֹהֵינוּ זְכוּר לטוב הַנּוֹכְרֵת בְּרִישׁ סֵפֶר תִּיקוּנֵי הַזוֹהַר (סדור רבי שְׁתַּאי מְרַאשְׁקוֹב). וְכְתַב הַחִיד"א, אֲשֶׁר קִבְּלוּ רַבָּנָן קַדִּישֵׁי, שֶׁהֵיא מְסַגֵּלֶת לְקַבֵּלֶת הַתְּפִלָּה. (עבודת הקודש מורה באַצְבַּע סוף סימן י'). וְהַרְרִי"ח הַטּוֹב כְּתַב, שֶׁבְּאַמִּירְתָּהּ מְסוּגֵל לְבָרוּר נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה (בא"ח, פ' בְּהַר סוף הַהֲקָדְמָה).

וַיְהִי נַעַם אֲרָנֵי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ (ב' פְּעָמִים).

פֶּתַח אֱלֹהֵינוּ הַמְּבַרָךְ זְכוּר לטוב וְאָמַר: רַבּוֹן עֲלֵמִין דְּאַנְתָּהּ

פֶּתַח אֱלֹהֵינוּ הַמְּבַרָךְ זְכוּר לטוב וְאָמַר. רַבּוֹן הָעוֹלָמִים שְׂאֲתָהּ
הוּא חַד וְלֹא בַחֲשָׁבֹן. אַנְתָּה הוּא עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין
הוּא אֶחָד לְבַד, וְלֹא בַחֲשָׁבֹן הַמּוֹסְפָרִים. אַתָּה הוּא עֲלִיוֹן מַעַל כָּל הָעֲלִיוֹנִים,

סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין, לִית מַחֲשָׁבָא תְּפִיסָא בְּךָ כָּלְל.
נַעֲלָם מַעַל כָּל נַעֲלָמִים. וְאִין מַחֲשָׁבָה אוֹ תְּפִיסָה בְּךָ לְהַשְׁגִּיחַ כָּלְל.

אַנְתָּה הוּא דְאַפְקֵת עֵשֶׁר תְּקוּנִין, וְקָרִינָן לְהוֹן עֵשֶׁר סְפִירָן,
אַתָּה הוּא שְׁהוּצָאת וְגִלִית עֵשֶׁר תְּקוּנִים, וְקוֹרְאִים לְהֵם עֵשֶׁר סְפִירוֹת,

לְאַנְהָנָא בְּהוֹן עֲלֵמִין סְתִימִין דְּלֹא אַתְּגַלִּין, וְעֲלֵמִין
לְהַנְהִיג בְּהֵם עוֹלָמוֹת סְתוּמִים שְׂאִינָם נְגִלִים וְעוֹלָמוֹת

דְּאַתְּגַלִּין. וּבְהוֹן אַתְּבְּסִיאַת מְבַנֵי נְשָׂא, וְאַנְתָּה הוּא דְקָשִׁיר
הַנְּגִלִים. וּבְהֵם אַתָּה מוֹתְפָסָה מְבַנֵי אָדָם, וְאַתָּה הוּא שְׂקוּשֶׁר

לוֹן וּמִיַּחַד לוֹן. וּבְגִין דְּאַנְתָּה מְלַנְאוּ - כָּל מָאן דְּאַפְרִישׁ חַד
אוֹתָם וּמִיַּחַד אוֹתָם. וּמְפִנֵי שְׂאֲתָה מְבַכְּנִים, כָּל מִי שְׂמַכְדִּיל וּמְפִרִיד אֶחָד

מִחֲבַרְיָהּ מֵאַלִין עֵשֶׁר [סְפִירָן], אַתְּתַשְׁבּ לָהּ כְּאַלּוּ אַפְרִישׁ
מִחֲבָרוֹ, מֵאַלּוּ עֵשֶׁר סְפִירוֹת, נְחָשֵׁב לוֹ כְּאַלּוּ הוּא מְפִרִיד

בְּךָ. וְאַלִין עֵשֶׁר סְפִירָן אֲנִין אֲזִלִין כְּסַדְרָן, חַד אַרְיָךְ וְחַד
בְּךָ. וְאַלּוּ עֵשֶׁר סְפִירוֹת, הֵם הוֹלְכִים כְּסַדְרָם, אֶחָד אַרְיָךְ, וְאַחַד

קָצֵר וְחַד בֵּינוּנִי. וְאַנְתָּה הוּא דְאַנְהִיג לוֹן, וְלִית מָאן דְּאַנְהִיג
קָצֵר, וְאַחַד בֵּינוּנִי. וְאַתָּה הוּא שְׂמַנְהִיג לְהֵם. וְאִין מִי שְׂמַנְהִיג

לְךָ, לֹא לְעֲלָא וְלֹא לְתַתָּא וְלֹא מִכָּל סְטָרָא. לְבוּשִׁין תְּקַנְתָּ
לְךָ, לֹא מְלַמְעֵלָה וְלֹא מְלַמְטָה וְלֹא מִכָּל צַד שְׁהוּא. לְבוּשִׁים תְּקַנְתָּ

לוֹזַן דְּמַנְיָהּוּ פְּרָחוּן נִשְׁמַתִּין לְבַנֵּי נֶשְׂאָה. וּכְמָה גּוֹפִין תִּקְנַתְּ
 לָהֶם, שְׁמֵהֶם פּוֹרְחִים וְשִׁמּוֹת לְבַנֵּי אָדָם, וְכִמָּה גּוֹפִים תִּקְנַתְּ

לוֹזַן, דְּאֵתְקַרְיָאוּ גּוֹפִין לְנַפְי לְבוּשֵׁין דְּמַכְסִּין עֲלֵיהוֹן.
 לָהֶם, שְׁנַקְרָאוּ גּוֹפִים כְּלָפֵי הַלְבוּשִׁים שְׁמֻכְסִים עֲלֵיהֶם,

וְאֵתְקַרְיָאוּ בְּתַקּוּנָא דָּא: חֶסֶד - דְּרוּעָא יְמִינָא. גְבוּרָא -
 וְנַקְרָאִים בְּתַקּוּן הַזֶּה. הַחֶסֶד זְרוּעַ יְמִין. גְבוּרָה

דְּרוּעָא שְׂמָאלָא. תְּפָאֲרַת - גּוּפָא. נֶצַח וְהוּד - תְּרִין שׁוּקִין.
 זְרוּעַ שְׂמָאל. תְּפָאֲרַת כְּנַגְדַּת הַגּוּף. נֶצַח וְהוּד כְּנַגְדַּת שְׁנֵי רַגְלִים.

יְסוּד - סִיּוּמָא דְּגּוּפָא, אוֹת בְּרִית קִדְשֵׁי. מַלְכוּת - פֶּה תוֹרָה
 יְסוּד - שְׁלִיכוֹת הַגּוּף, וְהוּא אוֹת בְּרִית קִדְשֵׁי. מַלְכוּת נִקְרָאת פֶּה, תוֹרָה

שְׁבַעַל פֶּה קְרִינָן לָהּ. חֲכָמָה - מוֹחָא, אִיהִי מַחְשְׁבָה מְלֻגָּא.
 שְׁבַעַל פֶּה קוֹרְאִים לָהּ. מִדַּת הַחֲכָמָה אִיהִי הַמַּחְשְׁבָה שְׁבַעַל פֶּה, מַחְשְׁבָה שְׁבַעַל פֶּה.

בִּינָה - לְבָא, וּבָה הַלֵּב מִבִּין. וְעַל אֲלִין תְּרִין כְּתִיב:
 מִדַּת הַבִּינָה אִיהִי הַלֵּב, וּבָה הַלֵּב מִבִּין, וְעַל אֲלִין שְׁנֵי [הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה] נֶאֱמָר,

"הַנְּסַתְרוֹת לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ". כְּתָר עֲלִיּוֹן - אִיהוּ כְּתָר
 הַנְּסַתְרוֹת לָהּ אֱלֹהֵינוּ. כְּתָר עֲלִיּוֹן, הוּא כְּתָר

מַלְכוּת. וְעַל אֵתְמַר: מַגִּיד מִרְאשִׁית אַחֲרִית. וְאִיהוּ
 מַלְכוּת, וְעַל אֵתְמַר מִגִּיד מִרְאשִׁית אַחֲרִית, וְהוּא

קְרָקְבַתָּא דְּתַפְּלִי. מְלֻגָּא אִיהוּ אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א וְאוֹת
 הַרְאֵשׁ שְׁמֵנִיחִים עֲלֵיו תְּפִלִּין, וּבְנִשְׁמָה הַפְּנִימִית מֵאִיר שֵׁם אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א וְאוֹת

וְא"ו | וְאוֹת ה"א, דְּאִיהוּ אֲרַח אֲצִילוֹת. וְאִיהוּ שְׁקִין
 וְאוֹת ה"א, שְׁהוּא דְּרָךְ אֲצִילוֹת, וְהוּא מְשָׁקָה

דְּאִילָנָא בְּדְרוּעוּי וְעַנְפוּי, כְּמִיָּא דְּאִשְׁקִי לְאִילָנָא וְאִתְרַבֵּי
 אֵת הַאִילָן בְּזְרוּעוֹתָיו וְעַנְפוּי, כְּמִיָּם שְׁמֻשְׁקִים אֵת הַאִילָן, וּמִתְרַבֵּה וּמִתְגַּדֵּל

בְּהֵוָה שְׁקִין:

בְּאוֹתָהּ הַהִשְׁקָאָה.

רְבוּן עֲלִמִין, אֲנָתָּה הוּא עֶלְתַּת הָעֲלוֹת וְסַבְתַּת הַסְּבוֹת, דְּאִשְׁקִי
 רְבוּן הָעוֹלָם, אֲתָּה הוּא עֲלִיּוֹן עַל כָּל הָעֲלִיּוֹנִים, וְסַבְתַּת כָּל הַסְּבוֹת, וְאֲתָּה מְשָׁקָה

לְאִילָנָא בְּהֵוָה נְבִיעוּי. וְהֵוָה נְבִיעוּי אִיהוּ כְּנִשְׁמַתָּא לְגּוּפָא,
 אֵת הַסְּפִירוֹת שְׁנַקְרָאִים אִילָן, בְּנִבְעִית הַמַּעְיָן, וְאוֹתוֹ אוֹר הַמַּעְיָן הוּא כְּנִשְׁמָה לְגּוּף,

דְּאִיְהוּ חַיִּים לְגוּפָא, וּבְךָ לֵית דְּמִיּוּן וְלֵית דְּיוּקְנָא מִכָּל מַה

שְׁהוּא חַיִּים לְגוּף. וּבְךָ אִין דְּמִיּוּן, וְאִין דְּמוּת מְכַל הַסְפִירוֹת וְהַנְּבֻרָאִים

דְּלִנְאוּ וְלִבְר. וּבְרֵאת שְׁמַיָא וְאַרְעָא, וְאַפְקַת מְנַהוּן שְׁמַשָּׁא

הַפְּנִימִיִּים וְהַחִיצוֹנִיִּים. וּבְרֵאת שְׁמַיִם וְאַרְץ. וְהוֹצֵאת מְקַם שְׁמַש, וְיֵרַח,

וְסִיְהָרָא וְכוּכְבָּיָא וּמִזְלֵי, וּבְאַרְעָא אֵילָנִין וְדִשְׁאֵין, וְגִבְתָא

וְיֵרַח, וְכוּכְבָּיִם וּמִזְלוֹת. וּבְאַרְץ בְּרֵאת אֵילָנוֹת וְדִשְׁאֵיִם, וְגַן

דְּעֵדָן, וְעֵשְׂבִינ, וְחַיּוֹן וְעוֹפִין וְנוּנִין, וּבְעִירִין, וּבְנֵי נְשָׂא.

עֵדָן, וְעֵשְׂבִיִּים, וְחַיּוֹת וְעוֹפוֹת וְדוֹגִים וּבְהֵמוֹת וּבְנֵי אָדָם.

לְאַשְׁתְּמוּדְעָא בְּהוּן עֲלָאִין, וְאִידֵי יִתְנַהְגּוּן בְּהוּן עֲלָאִין

לְהַכִּיר וְלְהוֹדִיעַ בְּהֵם עֲלִיוֹנִים, וְאִידֵי יִתְנַהְגּוּ בְּהֵם עֲלִיוֹנִים

וְתִתְאֵין, וְאִידֵי אֲשְׁתְּמוּדְעָאן עֲלָאִי וְתִתְאֵי, וְלֵית דְּיַדַּע בְּךָ

וְתַחְתּוֹנִים, וְאִידֵי נִכְרִים וְנוֹדְעִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְאִין מִי שְׂיַדַּע וּמִשִּׁיג בְּאִין סוּף

בְּלָל. וְבַר מְנַה, לֵית יְחוּדָא בְּעֲלָאִי וְתִתְאֵי. וְאַנְתָּ אֲשְׁתְּמוּדְעַ

בְּרוּךְ הוּא כָּלל. וּבְלַעֲדֵי אֹורוֹ וְיִבְרָךְ, אִין יְחוּד בְּעֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְאַתְהָ נִכְר וְנוֹדַע

אֲדוּן עַל בְּלָא. וְכָל סְפִירָן כָּל חַד - אֵית לֵיה שֵׁם יְדִיעָא,

אֲדוּן עַל בְּלָא, וְלְכָל סְפִירָה לְכָל אֶחָד יֵשׁ שֵׁם יְדִיעָא, וְדוּעָא,

וּבְהוּן אֲתַקְרִיאוּ מְלֵאכְבָּיָא. וְאַנְתָּ לֵית לָךְ שֵׁם יְדִיעָא, דְּאַנְתָּ

וּבְשֵׁמוֹת הַסְפִירוֹת נִקְרְאִים הַמְלָאכִים. וְאַתְהָ אִין לָךְ שֵׁם יְדִיעָא, וְאַתְהָ

הוּא מְמַלְא כָּל שְׁמָהּ, וְאַנְתָּ הוּא שְׁלִימוֹ דְּכִלְהוּ. וְכַד אַנְתָּ

הוּא מְמַלְא וּמְחַדָּה אֵת כָּל הַסְפִירוֹת הַנִּקְרְאִים בְּשֵׁמוֹת. וְאַתְהָ הוּא מְשַׁלֵּם וּמְמַלְא אֵת כּוֹלָם וְכַאֲשֶׁר אַתְהָ

תַּסְתַּלֵּק מְנַהוּן, אֲשְׁתְּאַרוּ כִלְהוּ שְׁמָהּן כְּגוּפָא בְּלָא נְשַׁמְתָּא.

מְסִיר אֵת הַשְּׁפָעְתָּךְ מְקַם, וְשְׁאָרוֹ כָּל הַשְּׁמוֹת כְּגוּף בְּלֵי וְנְשַׁמְתָּא.

אַנְתָּ הוּא חַפִּים וְלֹא בְּחֻכְמָה יְדִיעָא. אַנְתָּ הוּא מְבִין וְלֹא

אַתְהָ הוּא חֻכֵּם וְלֹא עַל יְדֵי הַחֻכְמָה הַיְדוּעָה בְּסְפִירוֹת, אַתְהָ הוּא מְבִין וְלֹא

בְּבִינָה יְדִיעָא. לֵית לָךְ אֲתֵר יְדִיעָא, אֲלָא לְאַשְׁתְּמוּדְעָא

עַל יְדֵי הַבִּינָה הַיְדוּעָה בְּסְפִירוֹת. אִין לָךְ מְקוּם קְבוּעַ וְיְדוּעַ, אֲלָא הַתְּהִיבָתְךָ לְהוֹדִיעֵנוּ

תּוֹקְפָךְ וְחִילָךְ לְבְנֵי נְשָׂא. וְלֹא תַחְזָא לֹזַן אִידֵי אֲתַנְהַג עֲלֵמָא

תּוֹקְפָךְ וְתּוֹקְפֵי לְבְנֵי אָדָם. וְלְהוֹרָאוֹת לְהֵם אִידֵי מְתַנְהַג הַעוֹלָם

בְּרִינָא וּבְרַחְמֵי, דְּאֵינּוּן צְדָק וּמְשַׁפְּט, כְּפּוּם עוֹבְדֵיהוּן דְּבְנֵי

בְּדִין וּבְרַחְמִים, שְׁהֵם צְדָק וּמְשַׁפְּט כְּפִי מַעֲשֵׂי בְנֵי

נָשָׂא. דִּין אֵיהֶוּ גְבוּרָה. מִשְׁפָּט - עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. צָדֵק -

אָדָם. דִּין הוּא הַגְּבוּרָה. מִשְׁפָּט הוּא הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי. צָדֵק הִיא

מַלְכוּתָא קַדִּישָׁא, מֵאַזְנֵי צָדֵק תְּרִין סַמְכֵי קָשׁוּט. הִינּוּ צָדֵק -

הַמְּלֻכּוּת הַקְּדוּשָׁה. מֵאַזְנֵי צָדֵק, שְׁנֵי עֲמוּדֵי הָאֲמוּת. הִינּוּ צָדֵק, הִיא

אוֹת בְּרִית. כֹּלָּא לְאַחֲזָאָה אִיךְ אֲתַנְהִיג עַלְמָא. אֲבָל לֹא

אוֹת בְּרִית. הַכֹּל לְהִרְאוּת אִיךְ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם אֲבָל לֹא

דְּאִית לָךְ צָדֵק יְדִיעָא דְאֵיהֶוּ דִּין, וְלֹא מִשְׁפָּט יְדִיעָא דְאֵיהֶוּ

שֵׁישׁ לָךְ צָדֵק הַיְדִיעָא שֶׁהוּא דִּין וְלֹא מִשְׁפָּט הַיְדִיעָא שֶׁהוּא

רַחֲמֵי, וְלֹא מִכָּל אֵלִין מֵדוֹת כֹּלָּל.

רַחֲמִים, וְלֹא מִכָּל אֱלֹו הַמְּדוּת כִּלְלֵי.

הַנְּהָה כְּשִׁסְמֵי אֵלֵיהֶוּ הַנְּבִיא זְכוּר לטוב אֵת שְׁבַחֵי הָאִין סוֹף בְּרוּךְ הוּא הַתְּחִיל בְּמִצְוֵה לְזַרוּ לְרַבֵּי

שְׁמַעוֹן בְּרַ יוֹחָאי הַקְּדוּשׁ דְּלִיה אֲתִיְהִיב רְשׁוּתָא וְהוֹרְמְנוּתָא עֵילְאָה, וְאִין זוֹלְתוּ לְגֵאוּל

הַשְּׂכִינָה וְיִשְׂרָאֵל מְגֻלוּתָא, לְכֵן בְּקֵשׁ אֵלֵיהֶוּ ז"ל וְאָמַר קוּם רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְגִלְהֵ רַבֵּי תוֹרָה. (הַדְּרוּת מְלֻךְ

- כְּבוֹד מְלֻךְ מַהֲרַשׁ כּוּזָאֲגֵלוּ זי"ע). וְאָמַר מֵעַתָּה רְצֵה אֵלֵיהֶוּ הַנְּבִיא זְכוּר לטוב שֶׁהֲרַשְׁבִּי לֹא יַחוּשׁ

עוֹד מְגֻלוּת וּלְחַדֵּשׁ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, יַעַן כִּי לוֹ לְבַדוֹ נִתְּנָו לוֹ הוֹרְמָנָא וְרְשׁוּתָא בְּנֵה, וְאִין זוֹלְתוֹ

בְּדוֹר לְגֵאוּל הַשְּׂכִינָה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל מְגֻלוּתָא, לְכֵן אָמַר לוֹ קוּם רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְכוּ', וַעֲשֵׂה וְאֵל תֵּאֲחַר

וְחַדֵּשׁ רַזִּין טְמִירִים כִּי לָךְ לְבַד אֲתִיְהִיב רְשׁוּתָא וְהוֹרְמָנָא מְמַרְוּמִים לְחַדֵּשׁ וּלְגַלוּת הַסּוּדוֹת, וְעַל

דְּי זֶה יִקְרַב הַגְּאוּלָּה (זִיוֵי הוֹיָהָר).

קוּם רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְיִתְחַדְשׁוּן מַלְיִן עַל יְדֵךְ. דְּהָא רְשׁוּתָא אִית

קוּם רַבֵּי שְׁמַעוֹן וְיִתְחַדְשׁוּן סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים עַל יְדֵךְ שְׁהֲרֵי רְשׁוּת וְנִתְּנָה

לָךְ לְגֵלְאָה רַזִּין טְמִירִין עַל יְדֵךְ, מַה דְּלֹא אֲתִיְהִיב רְשׁוּ

לָךְ לְגַלוּת רַזִּים נְסֻתִים עַל יְדֵךְ, מַה שְׁלֹא נִתְּנָו רְשׁוּת

לְגֵלְאָה לְשׁוּם בְּרַ נֵשׁ עַד בְּעוֹן:

לְגַלוּת לְשׁוּם בְּן אָדָם עַד עֲתָה.

קָם רַבֵּי שְׁמַעוֹן פְּתַח וְאָמַר: לָךְ יִהְיֶה הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה

קָם רַבֵּי שְׁמַעוֹן פְּתַח וְאָמַר: לָךְ ה' הַנְּהַגוּת הַגְּדוּלָּה, חֶסֶד וְהַגְּבוּרָה,

וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנִּצְחָה וְהַהוֹדָה, כִּי כָל בְּשָׁמַיִם וּבְאָרְצֵי. לָךְ יִהְיֶה

וְהַתְּפָאֶרֶת, וְהַנִּצְחָה, וְהַהוֹדָה. כִּי כָל - יְסוּד, בְּשָׁמַיִם וּבְאָרְצֵי. לָךְ ה'

הַמְּמַלְכָה. וְהַמְּתַנְשֵׂא לְכָל לְרֵאשׁ. עַלְאִין שְׁמַעוֹ אֲנֹוֹן דְּמִיכִין

הַמְּמַלְכָה - מְלֻכּוּת. וְהַמְּתַנְשֵׂא לְכָל לְרֵאשׁ. עֲלִיוֹנִים שְׁמַעוֹ, אֱלֹו יִשְׁנֵי

דְּחַכְרוֹן וְרַעְיָא מְהִימְנָא אֶתְעָרוּ מִשְׁנַתְכוֹן. "הֶקְיִצוּ וְרַנְנוּ

חֲבֵרוֹן, וְהִרְעִיָה הַנְּאֻמָּן, הַתְּעוֹרְרוּ מִשְׁנַתְכוֹם. "הֶקְיִצוּ וְרַנְנוּ

שׁוֹכְנֵי עֶפְרָ" - אֵלֶיךָ אֲנֹנִי צְדִיקֵיָא דְאֲנֹנִי מִסְמָרָא דְהִתְהוּא

שׁוֹכְנֵי עֶפְרָ, הֵם אֵלֹו אֹתֶם הַצְדִיקִים, שְׁהֵם מִחֻלְקַת הַשְּׂכִינָה

דְּאֶתְמַר בָּהּ: "אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עֵר". וְלֹאֵו אֲנֹנִי מִתִּים. וּבְגִין

שְׁנֵאמַר בָּהּ, "אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עֵר", וְאִינֵם קְרוּיִים מִתִּים אֶלָּא יִשְׁנִים, וּבִשְׁבִיל

דְּאֶתְמַר בְּחֹן: "הֶקְיִצוּ וְרַנְנוּ" וְגו'. רַעְיָא מְהִימְנָא, אֲנִתָּ

זֶה וְנֵאמַר בְּהֵם, "הֶקְיִצוּ וְרַנְנוּ" וְגו', מִשְׁעָה הִרְעִיָה הַנְּאֻמָּן, אֶתְהָ

וְאֶבְחֵן הֶקְיִצוּ וְרַנְנוּ לְאֶתְעָרוּתָא דְשְׂכִינְתָא, דְאִתְהִי יִשְׁנָה

וְהֶאֱבֹוּת. הַתְּעוֹרְרוּ לְשִׁמּוֹחַ וּלְעוֹרֵר אֶת הַשְּׂכִינָה שְׁהִיא יִשְׁנָה

בְּגִלּוּתָא, דְעַד בְּעֵן צְדִיקֵיָא בְּלָהּוּ דְמִיכִין וְשְׁנַתָּא בְּחוּרִיהוֹן.

בְּגִלּוּת, שְׁעַד עֶתְהָ, הַצְדִיקִים כֻּלָּם דְרוּמִים, וְשִׁנָּה בְעֵינֵיהֶם.

מִיַּד יְהִיבַת שְׂכִינְתָא תְּלַת קָלִין לְגַבִּי רַעְיָא מְהִימְנָא, וְיִימָא

מִיַּד נִתְנָה הַשְּׂכִינָה שְׁלֵשׁ קוֹלוֹת, לְגַגְד הִרְעִיָה הַנְּאֻמָּן, וְאוּמְרַת

לִיָּה: קוּם רַעְיָא מְהִימְנָא - דְהָא עֲלֵךְ אֶתְמַר: "קוּל דְדוּדִי

לו: קוּם הִרְעִיָה הַנְּאֻמָּן. שְׁהִרִי עֲלֵיךְ וְנֵאמַר "קוּל דְדוּדִי

דוּפִק" - לְגַבִּי בְּאַרְבַּע אֲתוֹן דִּילִיָּה, וְיִימָא בְּחֹן פְּתַחִי לִי

דוּפִק", אֶצְלִי בְּאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שְׁלוֹ, וְיֵאמַר בְּהֵם בְּכַחֵם, פְּתַחִי לִי

אֲחוּתִי רַעְיָתִי יוֹנְתִי תַמְתִּי". דְהָא "תַם עֲוֹנֵךְ בַּת צִיּוֹן לֹא

אֲחוּתִי רַעְיָתִי יוֹנְתִי תַמְתִּי". שְׁהִרִי כְּתוּב: "תַם עֲוֹנֵךְ בַּת צִיּוֹן לֹא

יוֹסִיף לְהִגְלוֹתְךָ". "שְׂרָאֲשֵׁי נְמָלָא מָל". "מֵאִי נְמָלָא מָל"?

יוֹסִיף לְהִגְלוֹתְךָ" שְׁהִרִי רֵאשֵׁי מָלָא טָל וּמְדוּעַ מָלָא טָל?

אֶלָּא אָמַר קַדְשָׁא בְּרִידָה הוּא: אֲנִתָּ חֲשַׁבְתָּ דְמִיּוּמָא דְאֶתְחַרַב

אֶלָּא אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֶתְהַשְׂכִּינָה חֲשַׁבְתָּ, שְׁמִיּוּם שְׁתַּחֲרַב

בִּי מִקְדְּשָׁא דְעֵאלָנָא בְּבֵיתָא דִּילִי וְעֵאלָנָא בִּישׁוּבָא? לֹאֵו

בֵּית הַמְּקוֹדֵשׁ, שְׁעִלִיתִי לְבֵית הַמְּקוֹדֵשׁ שֶׁל מַעֲלָה, וְעִלִיתִי לִישׁוּבֵי - יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעֲלָה? אֵין

הַכֵּן, דְלֹא עֵאלָנָא כָּל זְמַנָּא דְאֲנִתָּ בְּגִלּוּתָא הִרִי לָךְ סִימְנָא:

זֶה כֵּן, שְׁבַאמַת לֹא עִלִיתִי לְבֵיתִי כָּל זְמַן שְׂאֵתָּ בְּגִלּוּת! הִרִי לָךְ סִימְנָא,

"שְׂרָאֲשֵׁי נְמָלָא מָל", הִיא שְׂכִינְתָא בְּגִלּוּתָא, שְׁלִימוֹ דִּילָהּ

"שְׂרָאֲשֵׁי נְמָלָא מָל" וְהִיא הִיא הַשְּׂכִינָה בְּגִלּוּת, הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלָהּ

וְחַיִּים דִּילָהּ אִיהוּ מַלְּ. וְדָא אִיהוּ אִוְת יו"ד אִוְת ה"א אִוְת
 וְחַיִּים שְׁלָהּ הוּא בְּסוּד טַל, וְזֶה הוּא סוּד אִוְת יו"ד אִוְת ה"א אִוְת
 וְא"ו, וְאִוְת ה"א אִיהִי שְׁכִינְתָא דְלֵא מַחְשְׁבֵן ט"ל, אֶלְא אִוְת
 וְא"ו וְאִוְת ה"א הִיא הַשְׁכִּינָה שְׁאִינָה בְּחֻשְׁבוֹן ט"ל, אֶלְא אִוְת
 יו"ד אִוְת ה"א וְאִוְת וְא"ו דְּסְלִיקוּ אֶתְנֵן לְחֻשְׁבֵן ט"ל. דְּאִיהִי
 יו"ד אִוְת ה"א וְאִוְת וְא"ו עֲלִים הָאוֹתוֹת לְחֻשְׁבוֹן ט"ל, שְׁהֶשֶׁם הָזֶה
 מְלִיא לְשְׁכִינְתָא מְנַבְיָעוּ דְּכָל מְקוֹרֵין עֲלָאִין. מִיַּד קָם רַעֲיָא
 מְמַלָּא אֶת הַשְׁכִּינָה מִמְעֵין תְּנוּבַע שֶׁל כָּל הַמְקוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, מִיַּד קָם הָרוּעָה
 מְהִימְנָא וְאַבְהֵן קְדִישֵׁין עִמִּיהָ. עַד כַּאֵן רְזָא דִּיחֻדָּא: "כְּרוּדָּ
 הַנְּאֻמָּן וְהָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים עִמּוֹ. עַד כַּאֵן סוּד הַיְחֻד.
 יְהוּה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן!"

(תְּסוּגֵי זֵהרֵי י, א הַקְּדוּמָה אֲחֵרַת לַח')

וִיהִי רַעְיָא

תְּפִלַּת יְהִי רַצוֹן. כִּי עֵתָה עַל יְדֵי לְמוּד הַמְבַאֵר פֶּתַח אֱלֹהֵינוּ זְכוּר לְטוֹב הוּא עֵת רַצוֹן וְזִמְן הַמְסוּגָל
 לְקַבְּלַת הַתְּפִלוֹת.

וִיהִי רַעְיָא מִן קְדָם עֲתִיקָא קְדִישָׁא דְּכָל קְדִישֵׁין טְמִירָא דְּכָל
 וִיהִי רַצוֹן מְלַפְנֵי ה' הָעֲתִיק יוֹמִין הַקְּדוּשׁ מְכָל הַקְּדוּשִׁים וְנִסְתָּר מְכָל
 טְמִירֵין סְתִימָא דְּכָלָא. דִּיִּתְמַשְׁדֵּי טְלָא עֲלָאָה מִנִּיהָ לְמַלְיָא
 הַנְּסִתָּרִים וְנֶעְלַם מֵהַכֹּל. שִׁיתְמַשְׁדֵּי טַל הָעֲלִיּוֹן מְנֻנּוּ לְהַשְׁפִּיעַ וּלְמַלְאוֹת
 רִישֵׁיהָ דְּזַעִיר אֲנַפִּין, וְלַהֲטִיל | לְחַקֵּל תְּפוּחִין קְדִישֵׁין בְּנִהֲרוֹ
 הָרֵאשׁ שֶׁל זַעִיר אֲנַפִּין וְלַהֲמִשִּׁיף שֶׁפַע לְשִׁדָּה תְּפוּחִין הַקְּדוּשׁ בְּהֶאֱרַת
 דְּאֲנַפִּין בְּרַעְיָא וּבְחֻדוֹתָא דְּכָלָא. וִיִּתְמַשְׁדֵּי מִן קְדָם עֲתִיקָא
 קְדִישָׁא דְּכָל קְדִישֵׁין, טְמִירָא דְּכָל טְמִירֵין סְתִימָא דְּכָלָא.
 הַקְּדוּשׁ מְכָל הַקְּדוּשִׁים, וְנִסְתָּר מְכָל הַנְּסִתָּרִים וְנֶעְלַם מֵהַכֹּל.
 רַעֲוִיתָא וְרַחֲמֵי חֲנָא וְחֻסְדָּא בְּנִהֲרוֹ עֲלָאָה בְּרַעֲוִיתָא וְחֻדָּהּ
 רַצוֹן וְרַחֲמִים חוֹ, וְחֻסְדֵּי, בְּהֶאֱרָה עֲלִיוֹנָה, בְּרַצוֹן, וְשִׁמְחָה,

עָלֵי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵיתִי, וְעַל כָּל הַנְּלוּיִם אֵלַי, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
 עָלֵי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵיתִי, וְעַל כָּל הַקְּרוּבִים אֵלַי, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
 עִמָּיהָ. וַיִּפְרָקֵנָּא מִכָּל עֲקָתֵינוּ בִישׁוּן דְיִיתוּן לְעֵלְמָא, וַיִּזְמִין
 עִמּוּ. וַיִּפְדָּה אוֹתוֹנוּ מִכָּל הַצָּרוֹת הָרְעוּת שְׂבָאוֹת לְעוֹלָם, וַיְכִין
 וַיִּתְיַב לָנָא מְזוּנָא וּפְרִנְסָתָא מִבְּתָא, בְּלֵי צָרָה וְעֲקָתָא,
 וַיִּנְתֵּן לָנוּ מְזוּן וּפְרִנְסָה טוֹבָה בְּלֵי צָרָה וּמְצוּקָה,
 מִמְזוֹלָא דְכָל מְזוּנֵי בֵיה תְלִין. וַיִּשׁוּבִינוּ מֵעֵינָא בִישׁא וּמִחֲרָבָא
 מִהַמְזוֹל הַעֲלִינוּ, שְׁכָל הַמְזוּנוֹת מִמְנוּ מִשְׁתַּלְשָׁלִים. וַיְצִילָנוּ מֵעֵין הָרַע, וּמִחֲרָב
 דְּמִלְאָךְ הַמָּוֶת וּמְדִינָה שְׁל גֵיהֶנוּם. וַיְתִי לָנָא וּלְכָל נַפְשַׁתְנָא
 כִּילְאָךְ הַמָּוֶת, וּמִהַדִּין שְׁל גֵיהֶנוּם. וַיִּתֵּן לָנוּ, וּלְכָל נַפְשוֹתֵנוּ,
 חֲנָא וְחֶסְדָא וְחַי אַרְיֵי וּמְזוּנֵי רוּיְחֵי וְרַחֲמֵי מִן קְדָמֵיהָ. אַמֵּן
 מִן וְהַסֵּד, וְחַיִּים אַרְכִּים, וּמְזוּנוֹת בְּרוּחַ, וְרַחֲמִים, מִלְפָּנֵינוּ, אַמֵּן
 כֵּן יְהִי רְצוֹן, אַמֵּן וְאַמֵּן.
 כֵּן יְהִי רְצוֹן. אַמֵּן וְאַמֵּן.

מה טוב ומה נעים שיאמר האדם בכל יום אחר תיקון חצות לשון זה אשר הובא בזהר (פרשת נח דף ס"ה ע"א, וכן בזהר פרשת פקודי דף רכ"ו ע"א, ובדף רס"ח ע"ב). ואם לא אומר אחר תיקון לאה, יאמר בשחרית קודם התפלה, וכן יעשה בשבתות וימים טובים, כי דברים אלו עמוקים מאד מאד, והמבין סודם של דברים אלה יודע כמה תועלת גדולה נעשה באמירתם לתקון אותו היום, בין בפרצוף הימים בין בפרצוף הזמנים. בן איש חי (מקץ י"ב), ובשו"ת רב פעלים (בחלק סוד ישרים) האריך לבאר את המאמר הנורא הזה, וכתב שם, שזה אחד המאמרים הקשים ביותר בזהר הקדוש, עכת"ד, וכאן הבאנו באור המלים על קצה המזלג, ותן לחכם ויחכם עוד.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: אַרְיֵימוֹת יְדָאֵי בְּצִלוֹתֵינוּ לְעֵלְא, דְּכַד
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַרְמוּתֵי יְדֵי בְּתַפְלוֹת, לְמַעְלָה שְׂכַאשְׁד
 רְעוּתָא עֵלְאָה לְעֵלְא לְעֵלְא קִימָא עַל הַהוּא רְעוּתָא דְלָא
 הַרְצוֹן הַעֲלִינוּ לְמַעְלָה לְמַעְלָה, עוֹמֵד עַל אוֹתוֹ הַרְצוֹן שְׁלָא
 אֲתִידַע וְלָא אֲתַפֵּס כָּלֵל לְעֵלְמִין. רִישָׁא דְסַתִּים - יִתִּיר
 נוֹדַע וְלָא נִתְפַּס כָּלֵל לְעוֹלָם. הָרָאשׁ הַסְתוּם בְּיִתֵּר
 לְעֵלְא, וְהַהוּא רִישָׁא אֲפִיק מָאֵי דְאֲפִיק וְלָא יְדִיעַ, וְנַהִיר
 לְמַעְלָה וְאוֹתוֹ הָרָאשׁ הוֹצִיא מִה שְׁהוֹצִיא, וְלָא נוֹדַע, וְנַהִיר

מָאִי דְנִהִיר בְּלָא בְּסִתִּימוּ, רְעוּ דְמַחְשָׁבָה עֲלָאָה - לְמַרְדָּף
 מוה שהאיר, והכל בהקלם. ורצון המחשבה העליונה, לרדף

אֲבִתְרָה וּלְאֲתִנְהָרָא מִנְהּ. חַד פְּרִיסוּ אֲתִפְרִיס, וּמִגּוּ הָהוּא
 אחריו לקבל הארה ממונו. כעין מסך אחד נפרס, ומתוף אותו

פְּרִיסָא - בְּרַדִּיפּוּ דִתְהִיא מַחְשָׁבָה עֲלָאָה - מָטִי וְלֹא מָטִי,
 המסך על ידי רדיפת זו המחשבה העליונה מטיע ולא מטיע

עַד הָהוּא פְּרִיסָא, נִהִיר מָאִי דְנִהִיר, וּבְרִין הָהוּא מַחְשָׁבָה
 עד אותו המסך ומזה האיר מוה שהאיר וכשקבלה אותה המחשבה

עֲלָאָה נִהִיר בְּנִהִירוּ סְתִים דְלֹא יָדִיעַ. וְהָהוּא מַחְשָׁבָה לָא
 העליונה הנה עתיק מאיר באור סתום שלא נודע וזו המחשבה לא

יָדַע, בְּרִין בְּטִשׁ הָאִי נִהִירוּ דְמַחְשָׁבָה דְלֹא אֲתִידַע, בְּנִהִירוּ
 ידע ואינו משיג גדול האור, אז הנה אותו האור שהוא סוד המחשבה שלא נודעה הנה בהארת

דְּפִרְסָא דְקִימָא דְנִהִיר מִמְּה דְלֹא יָדִיעַ, וְלֹא אֲתִידַע וְלֹא
 מסך העומד והאיר ממה שאינו ידוע ומשוגג, ולא נודע ולא

אֲתִנְלִיא. וּבְרִין הָאִי נִהִירוּ דְמַחְשָׁבָה דְלֹא אֲתִידַע, בְּטִשׁ
 התגלה ואז זה האור של המחשבה שלא נודעה הנה פעם ב'

בְּנִהִירוּ דְפְרִיסָא, וְנִהִרִין בְּחָדָא, וְאֲתִעְבִּירוּ תִשְׁעָה הֵיבְלִין,
 בהארת המסך העומד ועל ידי זה האירו כולם כאחד ונעשו ונתקנו תשעה היכלות

וְהֵיבְלִין - לָא אֲנִין | נִהִירִין, וְלֹא אֲנִין רִוּחִין, וְלֹא אֲנִין |
 ואלו ההיכלות אינם אורות ואינם בבחינת רוח ואינם בבחינת

נְשָׁמָתִין, וְלֹא אֵית מָאן דְקִימָא בְּהוּ. רְעוּתָא דְכָל תִּשְׁעָה
 ונשמות ולא יש מי שעומד בהם בבחינת חיה. הרצון של כל תשע

נִהִירִין דְקִימִי כְלָהוּ בְּמַחְשָׁבָה, דְאִיהוּ חַד מְנִיהוּ בְּחִשְׁבָּנָא
 האורות, שעומדים כלם בכח המחשבה שהוא אחד מהם בחשבונם

כְּלָהוּ לְמַרְדָּף בְּתַרְיָהוּ, בְּשַׁעְתָּא דְקִימִי בְּמַחְשָׁבָה, וְלֹא
 כולם רוצים לרדף אחריהם בזמן שעומדים במחשבה ואינם

מִתְדַבְּקוּן וְלֹא אֲתִידַעוּ. וְאֵלִין לָא קִימִי לָא בְרְעוּתָא, וְלֹא
 משיגים אותו ולא נודע להם כלל ואלו לא קימים לא ברצון ולא

בְּמַחְשָׁבָה עֲלָאָה, תַּפְסִין בַּהּ וְלֹא תַפְסִין. בְּאֵלִין קִימִי כָּל רִוּי
 במחשבה העליונה תופסים בה מעט הארה ולא תופסים. באלו נמצאים כל סודות

דְּמַהִימְנוּתָא. וְכָל אַנְוִין | נְהוּרִין מִרְוֵא דְמַחְשָׁבָה עֲלָאָה
 הָאֲמוּנָה וְכָל אוֹתָם הָאוֹרוֹת מְסוּד הַמַּחְשָׁבָה הַעֲלִינָה,
 וְלִתְתָא, בְּלָחוּ אֶקְרוּן אֵין סוּף, עַד הָבֵא מְטוּוֹ נְהוּרִין וְלֵא
 מִשְׁם וְלִמְטָה כּוֹלָם וְקִרְאִים בְּעֶרְכָם אֵין סוּף. עַד כָּאֵן מִגִּיעִים הָאוֹרוֹת בְּדַקּוֹת וְלֵא
 מְטוּוֹ, וְלֵא אֲתִידְעוּ, לֵאוּ הָבֵא רְעוּתָא וְלֵא מַחְשָׁבָה. בְּד
 מִגִּיעִים, וְלֵא נוֹדְעִים מֵהוּתָם, אֵין כָּאֵן הַשְׁגָּה שֶׁל רְצוֹן וְלֵא הַשְׁגָּה שֶׁל מַחְשָׁבָה כְּאֲשֶׁר
 נְהִיר מַחְשָׁבָה, וְלֵא אֲתִידְעַ מִמָּאן דְּנְהִיר, בְּדִין אֲתִלְבַּשׁ
 מֵאִירָה הַמַּחְשָׁבָה וְלֵא נוֹדְעַ לוֹ מִי מֵאִיר אֵן מִתְלַבֵּשׁ
 וְאַסְתִּים גּוֹ בִינָה וְנְהִיר לְמָאן דְּנְהִיר, וְאַעִיל דָּא בְּדָא עַד |
 וְנִעְלָם בְּתוֹף בִּינָה וְקִמְאִירִים לְמִי שְׁרָאוּי לְהֵאִיר וְמִתְחַבֵּר זֶה עִם זֶה עַד
 דְּאֲתִפְלִילוּ בְּלָחוּ בְּחֵדָא, וְנִרְוֵא דְקִרְפְּנָא בְּד סְלִיק, בְּלֵא
 שְׁנַנְלִילִים וְנִחְשָׁבִים כּוֹלָם לְאֶחָד וְכִסּוּד הַקְּרָבָן כְּאֲשֶׁר עוֹלָה עֵשׂוֹן הַקְּטָרֶת,
 אֲתִקְשֶׁר דָּא בְּדָא, וְנְהִיר דָּא בְּדָא, בְּדִין קִימִי בְּלָחוּ בְּסְלִיקוּ,
 כּוֹלָם נִקְשָׁרִים זֶה בְּזֶה וְקִמְאִירִים זֶה בְּזֶה, אֵן עוֹמְדִים כּוֹלָם בְּסוּד עֲלִיָּה
 וּמַחְשָׁבָה אֲתַעְפֵּר בְּאֵין סוּף. הַהוּא נְהִירוֹ דְּאֲתִנְהִיר מִנְּה
 וְהַמַּחְשָׁבָה עוֹלָה וְמִתְעַסְרֶת בְּאֵין סוּף. זֶה הָאוֹר שְׁמֵאִירָה מְכֻוּנָה
 מַחְשָׁבָה עֲלָאָה (דְּלֵא אֲתִידְעַ בְּהַ בְּלָל) אֶקְרִי אֵין סוּף, וּמִנְּה
 מַחְשָׁבָה עֲלִינָה (שְׁלֵא נוֹדְעַ בְּהַ בְּלָל) נִקְרָא אֵין סוּף וּמְכֻוּנָה
 אֲשִׁתְּבַח וְקִימָא, וְנְהִיר לְמָאן דְּנְהִיר, וְעַל דָּא בְּלֵא קִמְאִים,
 נִקְמָא וְנִקְמָא וְנִקְמָא וְקִמְאִיר לְמִי שְׁמֵאִיר וְעַל סוּד זֶה הַכֹּל עוֹמְדִ,
 וְכָאָה חוּלְקִיהוּן דְּצִדִיקָא, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֲתִי.
 אֲשֶׁרִי וְזוּ חֲלָקָם שֶׁל הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

שְׁנַקְרָאת אַרְצָ, מַה כְּתוּב בּוֹ? וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ, לְהוֹצִיא זְרָעִים וּפְרוֹת שְׁהֵן
נִשְׁמוֹת, כָּל אֶחָד לְמִינֵהוּ, אֱלוֹ הַנְּשָׁמוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ
מִכֶּסֶף כְּבוֹדוֹ, וְאֱלוֹ רִחוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִמְּלָאכִים,
וְאֱלוֹ הַנִּפְשוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ
מֵהָאֻפְנִים, כָּל אֶחָד הוֹצִיא
לְמִינֵהוּ אֶת כָּל אֶחָד כְּרָאוּי.
עַץ פְּרִי - זֶה תִּלְמִיד חֶסֶם,
עֵשֶׂה פְּרִי - זו בַּת זוּגוּ, לְכָל
אֶחָד כְּרָאוּי (כָּל אֶחָד הוֹצִיא לְמִינוֹ).

וְעוֹד, עַץ פְּרִי - זֶה הָעַמּוּד
הָאֲמָצְעִי, עֵשֶׂה פְּרִי - זֶה צְדִיק,
אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ - זו
הַשְּׂכִינָה, שְׁכָל הַזְּרָעִים
נִכְלָלִים בָּהּ, וְכֵאֵן הַמְצוּהַ שֶׁל
פְּרִיָה וְרִבְיָה, לְעִשׂוֹת פְּרוֹת
וְזָרְעִים, זֶהוּ שְׁכָתוּב לֹא תִהְיוּ
כְּרֹאֵה לְשִׁבַת יְצָרָה, וּמִי
שֶׁמִּתְבַּטֵּל מִפְּרִיָה וְרִבְיָה,
כְּאֵלוֹ הַחֲזִיר אֶת אוֹתָהּ אֶרֶץ
יִבְשָׁה, וּמוֹנֵעַ מִמֶּנָּה בְּרִכּוֹת,
כָּל אֶחָד לְפִי דְרָגָתוֹ, מִי
שֶׁפּוֹגֵם לְמִטָּה פּוֹגֵם לְמַעְלָה
אֶת הַמְּקוֹם שֶׁנִּגְזְרָה נִשְׁמָתוֹ.

עוֹשֶׂה פְּרִי דַּא בַּת זוּגִיָה, לְכָל חַד כְּרָאָה יְאוֹת. וְעוֹד עֵץ פְּרִי דַּא עַמּוּדָא דְאֲמָצְעִיָה, עוֹשֶׂה פְּרִי
דַּא צְדִיק, אֲשֶׁר יִרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ דַּא שְׂכִינְתָא, דְּכָל יִרְעִין אֲתַכְּלִילֵן בָּהּ, וְהִכָּא פְּקוּדָא דְּפְרִיָה וְרִבְיָה
לְמַעַבְדֵּי אֲפִין וְזָרְעוּן, הִדָּא הוּא דְּכִתִּיב לֹא תִהְיוּ כְּרֹאֵה לְשִׁבַת יְצָרָה, וְכֵאֵן דְּאֲתַכְּפֵטל מִפְּרִיָה וְרִבְיָה,
כְּאֵלוֹ אֲחִיוֹר לְהִתְיָא אֶרֶץ יִבְשָׁה, וּמוֹנֵעַ בְּרַאָן מוֹנֵה, כָּל חַד לְפּוֹס דְּרָגִיָה, כֵּאֵן דְּפָגִים לְתַמָּא פָּגִים
לְעִילָא, לְאַחַר דְּאֲחִיוֹר נִשְׁמָתֵיהּ.

בְּרֵאשִׁית, שֵׁם אֶת־ר יב"ש, וְזֶהוּ נֶהָר יִחְרַב
וַיִּבֶשׁ, (שם ה), בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁהוּא
יִבֶשׁ וְהִיא יִבְשָׁה, צוֹחִים הַפְּנִים לְמִטָּה בִּיחּוּד
וְאוֹמְרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, וְאֵין קוֹל וְאֵין עוֹנָה.

זֶהוּ שְׁכָתוּב (מִשְׁלִי א כח) אַז
יִקְרָאֲנִי וְלֹא אֶעֱנֶה. וְכַךְ מִי
שְׂגוֹרֵם שֶׁתִּסְתַּלַּק קִבְּלָה
וְחֻכְמָה מִתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה
וּמִתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְגוֹרֵם שֶׁלֹּא
יִשְׁתַּדְּלוּ כְּהֵן, וְאוֹמְרִים שְׂאֵין
אֵלָא פִּשְׁט בַּתּוֹרָה וּכְתַלְמוּד,
בּוֹדָאֵי כְּאֵלוֹ הוּא יִסְלַק אֶת
הַמַּעֲיָן מֵאוֹתוֹ נֶהָר וּמֵאוֹתוֹ גֵּן.
אוֹי לוֹ, טוֹב שֶׁלֹּא נִבְרָא כְּעוֹלָם
וְלֹא יִלְמַד אוֹתָהּ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב
וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, שְׁנַחֲשֵׁב לוֹ
כְּאֵלוֹ הַחֲזִיר הָעוֹלָם לְתַהוּ
וְכַהוּ, וְגוֹרֵם עֲנִי כְּעוֹלָם וְאֶרֶץ
הַגְּלוּת. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא
הָאָרֶץ דִּשָּׂא וְכו' (בְּרֵאשִׁית א יא),

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר: אַבָּא, וְהָרִי
קָרָא לוֹ יִבְשָׁה, מֵאִיפָּה תְּדַשָּׂא
הָאָרֶץ? אָמַר לוֹ: בְּנִי, כִּךְ לְמַד
תְּשׁוּבָה לְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׂאֵם
אָדָם יִחְזוֹר בְּתִשׁוּבָה, מוֹרִיד לָהּ
הַמַּעֲיָן שֶׁהִסְתַּלַּק, וּמַה שֶׁהִיָּתָה
יִבְשָׁה קוֹרָא לָהּ אֶרֶץ, וְלִנְהָרָה
שֶׁהִיָּה חֲרִב וַיִּבֶשׁ קָרָא לוֹ
מְקַנָּה הַמַּיִם וַיִּמַּיִם, זֶהוּ
שְׁכָתוּב (שם ט) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים
לְיִבְשָׁה אֶרֶץ וּלְמַקְנָה הַמַּיִם
קָרָא יַמִּים. בְּאוֹתוֹ זְמַן

סוּגוּלָה גְּדוּלָה שִׁיקָרָא תַקוּן זֶה מוֹדֵי יוֹם: יוֹם מְאֹל, יַצְלִיחַ בְּכָל
דְּרָכָיו, שְׁלוֹם בַּיִת, זְיוּגִים הַגּוֹיִם, יְצָה לְשַׁפְעַ רֹחְנֵי וְגַשְׁמֵי, יְצָה לְרִאֲת
שְׂמִים, זוּכָה וּמִתְקַן רֹחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, כְּחוֹת הַשְּׂמָאָה מִתְרַחֲקִים מִמֶּנָּה, כָּל
אוֹיְבָיו יִפְקֵה תַחְתָּיו, לֹא יִרְאֶה מִיתָת בְּנָיו, וְיַצֵּל מֵעַנְשׁ הַגְּלָגוּלִים, וְיַפְקֵה
לְאַרְיֵבוֹת יַמִּים וְשָׁנִים. יְצָה לְעוֹלָם הַבָּא, וְעַל זֶדוּ תִתְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים
גְּדוּלִים.

(תו ה')

תיקוני זוהר תיקון מ"ח

תקוּנָא תַּמְנִיא וְאַרְבַּעִין - תְּקוּן שְׁמוֹנָה וְאַרְבַּעִים

* סגולה נפלאה מרבנו האר"י זיע"א *

בְּרֵאשִׁית, תִּמְנֵן תִּרְ"י תִּמְנֵן שֶׁבַת^[א], בְּנוֹנָא דָא

בְּרֵאשִׁית, שָׁם תִּרְ"י, שָׁם שְׁבַת, כְּגוֹן זֶה,

בְּרֵאשִׁית בְּ"רֵא שֶׁבַת^[ב]: וְאִינוּן תִּרְי שְׁבַתוֹת^[ג],

בְּרֵאשִׁית - בְּרֵא שְׁבַת, וְהוּן שְׁבַת, שְׁבַתוֹת,

עֲלִייהוּ אֶתְמַר וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבַת

עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר (שְׁמוֹת ל"א): "וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבַת

לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבַת וְגוֹמַר, תִּרְיִן זְמַנִּין אֲדַכִּיר

לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבַת וְגוֹמַר, שְׁבַת פְּעֻמִּים הַזְכִּיר

הָכָא שְׁבַת, לְקַבֵּל שְׁכִינְתָא עֲלָאָה וְתַתְּאָה^[ד],

כָּאן שְׁבַת, כְּנֶגֶד הַשְּׁכִינָה הָעֲלִיּוֹנָה וְהַתַּחְתּוֹנָה.

לְדַרְתֵּם מֵאֵי לְדַרְתֵּם^[ה], אֵלָא זַכָּאָה אִיהוּ מָאן

"לְדַרְתֵּם", מֵהוּ לְדַרְתֵּם? אֵלָא זַכָּאָה הוּא מֵי

הָעֵבֶיד לֹון דִּירָה בְּשַׁבַּת בְּתִרְי בְּתִי לְבָא^[ו],

שְׁעוּשָׁה לָהֶם דִּירָה בְּשַׁבַּת בְּשִׁנֵּי בְּתִי הַלֵּב,

א. במלה בראשית יש אותיות תר"י, ויש אותיות שב"ת, ורומז על שתי שבתות, שמדבר בהן המאמר, על השכינה תתאה היא המלכות וזה "ושמרו בני ישראל את השבת" ועל השכינה העליונה היא הבינה וזה "לעשות את השבת", ועיין לעיל תקון י"ט (דף מ ע"ב) דאמר שם שבת הגדול בינה, שבת הקטן מלכות. וברעיא מהימנא (יתרו צ"ב ע"א) דשבתא דיומא הוא שבת עלאה ושבתא דלילא הוא שבת תתאה (באר לחי רואי). ב. כן

הוא גירסת הפסא מלך, והביאו להלכה הפאר לחי רואי. ג. ואלו הן שתי שבתות, שבת עליונה ושבת תחתונה, בינה ומלכות (פסא מלך, באר לחי רואי). ד. שכינה העליונה שהיא הבינה, וכנגד שכינה התחתונה שהיא המלכות, (פסא מלך, באר לחי רואי). ה. למה כתוב מלת לדרתם חסר ו' - מלשון דירה - כאומר לדור תם, לגור שם. ו. לבינה ולמלכות, וה' עלאה, וה' תתאה - כנגדם שני בתים יש בלב, כמו שכתוב בתיקון י"א (דף ס"ג ע"ב

א. במלה בראשית יש אותיות תר"י, ויש אותיות שב"ת, ורומז על שתי שבתות, שמדבר בהן המאמר, על השכינה תתאה היא המלכות וזה "ושמרו בני ישראל את השבת" ועל השכינה העליונה היא הבינה וזה "לעשות את השבת", ועיין לעיל תקון י"ט (דף מ ע"ב) דאמר שם שבת הגדול בינה, שבת הקטן מלכות. וברעיא מהימנא (יתרו צ"ב ע"א) דשבתא דיומא הוא שבת עלאה ושבתא דלילא הוא שבת תתאה (באר לחי רואי). ב. כן

וְאֶת־פְּנֵי מִתְמָן יִצָּר הָרַע דְּאִיהוּ חֲלוּל שֶׁבֶת,^[1]
 ומתפנה משם יצר הרע שהוא חלול שבת,

בְּרִית עוֹלָם דָּא צְדִיק, דְּשִׁרְיִין תְּרוּוּיָהּ עֲלֵיהּ, חַד
 'ברית עולם', זה צדיק, ששורים שניהם עליו, אחד

לְאִמְלָאָה לִּיהּ וְחַד לְאֶתְמַלְיָא מִיְנִיהּ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 למלא אותו, ואחד להתמלא מקונו. בני ישראל

אֵינּוּן תְּרִין בְּלִיִּין נְצַח וְחוּד, בְּנֵי דְיִשְׂרָאֵל סְבָא
 הם פגוד שתי כליות - פנימיות נצח והוד, בנים לישראל סבא -

עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, תְּלַת שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי
 עמוד האמצעי - תפארת, שלש פעמים שביעי שביעי שביעי

אַלְיִן תְּלַת אֲבֵהֶן,^[2] עֲנַג שֶׁבֶת^[3] וְנִ"הָר יוֹצֵא
 אלו שלשת האבות, ענג שבת ונ"הר יוצא

מִעֲדִין לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגָּן^[4], וְנָהָר, אֵית נָהָר
 מעדן להשקות את הגן (בראשית ב י). ונהר, יש נהר

וְאֵית נָהָר, אֵית נָהָר דְּאֶתְקָרִי נָהָר פְּלָגִין, וְאֵית
 יש נהר, יש נהר דאתקרי נהר פלגין, ויש

נָהָר דְּאֶתְקָרִי נַחַל קְדוּמִים^[5], עֲדָן
 נהר דאתקרי נחל קדומים, עדן

סעודתין בשבת ברזא דענג שבת, כמו שפכתוב: "אז תתענג על ה'" שלזה נאמר: "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן", ומאן דלא מקום לון ואית ליה לקיטין, איתהפר ליה "ענג" ל"נג"ע", ובהפך אם מתקן ומענג פראוי אזי שורה עליו שמחת השבת ומזהפך מנגע לעונג (באר לחי רואי). יא. היסוד נקרא נהר, יש נהר ויש נהר, יש נהר הנקרא (תהלים מ"ו): "נהר פלגין" הוא יסוד ז"א - [ז'עיר א'נפין], שמקבל הארות מחסד וגבורה, תפארת נצח והוד, הנקראים "פלגי מים", ויש נהר הנקרא נחל קדומים, יסוד דבינה היוצא מעדן מאבא-חקמה

- פסא מלך, באר לחי רואי). ז. כדלקמן שצריך שיתרחק מהפעס ועצבות דטחול וכבד ומרה, ס"מ כבד פועס, ומרה זורקת בו טפה, שהוא חלול שבת מבוערי אש הפעס בגופו, ואם מתקן להם דירה נאה, אז שורים שניהם על צדיק יסוד העולם (פסא מלך, באר יצחק ומפרשים). ח. אברהם - חסד, יצחק - גבורה, יעקב - תפארת. ט. עתה מפרש גם שאר עניני שבת, ומפרש תחלה סוד ענג שבת, - ענ"ג ראשי תבות: ע' עדן, נ" נהר, ג' גן (פסא מלך, באר לחי רואי, פמבואר בזוהר בראשית כ"ו ע"א). י. הינו כמו שכתוב בזוהר (עקב רע"ג ע"א), למיכל תלת

עֲלָאָה^[יב] עֲלִיָּה אֶתְמַר עֵין לֹא רְאָתָה אֱלֹהִים
 עֲלִין נְאָמַר (ישעיה סד) "עֵין לֹא רְאָתָה אֱלֹהִים
 זִלְתָּדָּ^[יג], תַּאי נְהָר אִיהוּ ו'^[יד], דְּנַפִּיק מֵעֵדֶן עֲלָאָה
 זִלְתָּדָּ, זָה הַנְּהָר הוּא אוֹת ו', הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן הָעֲלִין
 דְּאִיהוּ א'^[טו], וְאֶעֱבַר^[טז] בֵּין אַבָּא וְאִמָּא, וְאִזִּיל
 שְׁהוּא אוֹת א', וְעוֹבֵר בֵּין אַבָּא - חֲכָמָה וְאִמָּא - בֵּינָה וְהוֹלֵךְ
 חֲמִשׁ מֵאוֹת שָׁנָה^[יז], וּמֵמִי עַד צְדִיק שְׁבִיעִי^[יח],
 חֲמִשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וּמִי עַד צְדִיק - יְסוֹד שְׁהוּא שְׁבִיעִי,
 וּמִתַּמָּן אֲשֶׁקִי לְגִנְתָּא דְּאִיהִי שְׁכִינְתָּא תַתָּא.
 וּמִשָּׁם מִשְׁקָה לְגִנָּה - מַלְכוּת, שְׁהִיא הַשְׁכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה.
 זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּנָטִיר דִּירָה לְשַׁבְּתָּ דְּאִיהוּ
 זְכָאִי הוּא מִי שְׁשׁוֹמֵר דִּירָה לְשַׁבְּתָּ, שְׁהוּא

הַנְּקָרָא תוֹרָה קְדוּמָה, (פסא מלך, באר זַחֲק).
 יב. הוּא פְתַר שְׁהוּא עֵדֶן לְגַבֵּי חֲכָמָה (פסא מלך).
 יג. וְעַל הַאי עֵדֶן עֲלִיָּאָה אִיתְמַר "עֵין לֹא רְאָתָה
 אֱלֹהִים זִלְתָּדָּ", וְאִמַר הַכָּא, כִּי מִי שְׁמַקְזִים עֵינֵי
 שְׁבַת, זֹכֶה לְתַעֲנוּג נְהָר שֶׁל עֵדֶן עֲלִיָּאָה שְׁעֲלִין
 נְאָמַר "עֵין לֹא רְאָתָה" וְגו', (באר לחי רואי). יד. ו'
 רומז לְיְסוֹד, הַכּוֹלֵל קוֹ אֶמְצָעִי - דַּעַת תַּפְאָרַת
 יְסוֹד (ראשי תיבות - דת"י). טו. א' רומז לְכַתְרָה
 וְהוּא בְּאֵרִךְ אֲנַפִּין. פִּירוּשׁ (באר לחי רואי): שְׁבָאוֹת
 א' יֵשׁ י' לְמַעְלָה וְי' לְמַטָּה וּבְאֶמְצָע אוֹת ו', הַיּוֹד
 הָעֲלִיּוֹנָה רומזת לְשְׁכִינָה עֲלִיּוֹנָה, וְי' לְמַטָּה רומזת
 לְשְׁכִינָה תַתָּא, וְהו' בְּאֶמְצָע שְׁהוּא סוֹד עֵין הַחַיִּים
 קוֹמְשָׁם וּמְחַבְּרָם לְעֵלוֹת מוֹנֵן עֵדֶן הַתַּחְתּוֹן לְגַן
 עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן וְכָל זָה עַל יְדֵי עֲנֵג שְׁבַת. [א.ה. על
 יְדֵי לִימוּד תּוֹרַת הַסוֹד - שְׁהוּא בְּסוֹד עֵין הַחַיִּים
 - בְּשַׁבְּתָּ קוֹדֵשׁ, זֹכֶה לְעֵלוֹת לְגַן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן
 "עֵין לֹא רְאָתָה אֱלֹהִים זִלְתָּדָּ", וּכְמוֹ שְׁהִבִּיא
 הַמְהַרְחֵ"ו אֶת דְּבָרֵי הַזוֹהַר הַקְּדוּשׁ, שְׁכָדֵי לְזִכּוֹת
 לְגַן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן אִי אֶפְשָׁר בְּלִתי לִימוּד תּוֹרַת

הַסוֹד, וּכְמוֹ שְׁאִמַר מֶרְן הַגַּה"צ רַבֵּי חַיִּים קִנְיַנְבֶּסֶקִי
 שְׁלִיט"א לְאֲבָרָךְ הַלּוֹמֵד רַק נְגַלָּה, שְׁלִמּוּד זֹה"ק
 אִם רוֹצֵה לְזִכּוֹת לְגַן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן]. טז. וְעוֹבֵר
 וּכְמוֹשִׁיף הַשְּׁפַע לְחֲכָמָה וּבִינָה וּמִשָּׁם לַחֲגִית נ"ה,
 וְנִכְלָלִים בְּיְסוֹד, וּכְמוֹשִׁיף הַשְּׁפַע לְמַעַן הַשְּׁכִינָה -
 הַמַּלְכוּת. יז. דְּסוֹד הַנְּשָׁמָה יְתִירָה שְׁמִשְׁיָגִים
 בְּשַׁבְּתָּ הוּא בְּרִזָּא ד' נִשְׁמֹת כָּל חַי' [שְׁחַבֵּר הַרְשָׁבִי
 הַקְּדוּשׁ], וּבִהֲאִי נִשְׁמָה יְתִירָה תַהֲלֵל י"ה, דְּאִינוּן
 אַבָּא וְאִמָּא שְׁהִם חֲכָמָה וּבִינָה, דְּעֲלִיָּהוּ אֶתְמַר
 "עֵין לֹא רְאָתָה". בְּגִין דְּאִיהוּ כּוֹרְפָּבָה לְעֵילַת הַעֲלוֹת
 שְׁהוּא מְכָסָה וְלֹא שְׁלִיט עֲלֶיהָ עֵינָה, וְרוּחָא יְתִירָה
 שְׁמִשְׁיָגִים בְּשַׁבְּתָּ הוּא נְהָר שְׁיוֹצֵא מֵעֵדֶן וְכו',
 דְּאִיהוּ צְדִיק לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן דְּאִיהוּ נֶפֶשׁ יְתִירָה
 דְּשַׁבְּתָּ שְׁהוּא מַלְכוּת. (באר לחי רואי). יח. הַם
 חֲסֵד גְּבוּרָה תַפְאָרַת נִצּוּחַ הוּד שְׁכָל אֶחָד כְּלוּל
 מֵעֵשֶׂר וְעֵשֶׂר מֵעֵשֶׂר סוֹךְ הַכֵּל מֵאָה, וּבִיחַד חֲמִשׁ
 מֵאוֹת. יט. אִם סוֹפְרִים מְבִינָה שְׁהִיא אִקְוָא
 שְׁכִינָה עֲלִיּוֹנָה - בִּינָה חֲסֵד גְּבוּרָה תַפְאָרַת נִצּוּחַ הוּד
 יְסוֹד - הַיְסוֹד הוּא שְׁבִיעִי [כְּלוֹמַר שְׁבִיעִי לְבִינָה].

לְבַאֵן [א], **דְּלֵא** **אֶתְקָרִיב** **תִּמְן** **עֲצִיבוֹ** [כא] **דְּמַחֹל**,
 הַלֵּב, שְׁלֵא יִתְקַרֵּב שֵׁם עֲצָב הַטְּחֹל
וְכַעַס **דְּמָרָה** **דְּאִיהוּ** **נִוְרָא** **דְּגֵיהֶנְם** [כב], **דְּעֻלָּה**,
 וְכַעַס הַמָּרָה שְׁהִיא אֵשׁ הַגֵּיהֶנֶם, שְׁעֻלָּה
אֶתְמַר **לֹא תִבְעֵרוּ** **אֵשׁ בְּכָל** **מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם** **בְּיוֹם**
 נְאֻמָּר (שמות לה): "לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם
הַשַּׁבָּת, **וְהָכִי הוּא וְדָאֵי דְכָל** **מָאן דְּכַעִים** **בְּאֵלוֹ**,
 הַשַּׁבָּת", וְהָכִי הוּא וְדָאֵי, הוּא וְדָאֵי, שְׁכָל מִי שְׁכֹנֵעַס בְּאֵלוֹ
אוֹקִיד **נִוְרָא דְּגֵיהֶנְם** [כג], **אַרְבַּעִים** **מְלָאכּוֹת** **חֲסַר**
 מְדַלִּיק אֶת הָאֵשׁ שֶׁל הַגֵּיהֶנֶם. אַרְבַּעִים מְלָאכּוֹת חֲסַר
חַד [כד] **אֵינּוֹן** **לְקַבֵּל** **אַרְבַּעִים** **מְלָקִיּוֹת** **חֲסַר** **חַד**
 אַחַת, הֵן כְּנַגְדֵי אַרְבַּעִים מְלָקִיּוֹת חֲסַר אַחַת
בְּשַׁבָּת, **וְאֵינּוֹן עֲשֶׂרָה** **דְּלָקָה** **אַדָּם** **וְעֲשֶׂרָה** **לְחַוָּה**,
 בְּשַׁבָּת, וְהֵם עֲשֶׂרָה שְׁלָקָה אַדָּם, וְעֲשֶׂרָה לְחַוָּה,

מי שפועס בשבת נחשב לו כאלו הדליק את אש הגיהנם בשבת, (הגר"א). **כד.** ארבעים מלאכות חסר אחת הן כנגד ארבעים מלקות חסר אחת שאסרו ללקות בשבת, ואלו המלקות הן כנגד עשר קלות שלקה אדם ועשר לחוה ועשר לנחש ותשע לאדמה, ועל פן אמרו חכמי המשנה "אין לוקין בשבת" שאלו המלאכות מאחר והם מתרות ביום חול, גורמות לישראל שיקבלו מלקות ביום חול, אך ביום השבת, מאחר ונאסרו אותן המלאכות, איז גם נאסרו המלקות. ואלו המלקות הם כנגד ל"ט אבות מלאכות שנעשות בימי החול מחמת קללת אדם הראשון, והמחלל שבת גורם לעצמו עניות כמו שכתבו בהקדמת תיקו"ז (דף י"ב ע"א), ונאסרו בשבת שהיא מקור השפעה, וכל השומר שבת זוכה שיתהפך לו ל"ט ברכות ויהיה לו פרנסה טובה בשפע ובנקל בלי טרחה כי נצול מקללת אדם

כ. השבת נקרא לב, שהוא באמצע ימי החול, בין ד'ה' שהם ממשויכים גר"ן [יום ד' נפש, יום ה' רוח, יום ו' נשמה] לשבת הבאה ובין א' ב' ג' שמוקבלים הארה לגר"ן [יום א' נשמה, יום ב' רוח, יום ג' נפש] משבת שעברה ששוארת עליהם, וקורא לו בשם דירה, שהוא אותיות דר י"ה שבו הארות חכמה ובינה שהם סוד י"ה, עד כאן (בגיהו לר"ח הטוב). א.
 ה. כלומר ששומר את לבו - תרתי משמע, לב האדם בשבת שנקראת לב - מדברי חול וממשיך ללב הארות חכמה ובינה על ידי לימודי פרד"ס התורה). **כא.** כי הלב משפן בינה ומלכות, צריך שחוקה ורננה, (כסא מלך), לרמו שצריך ללמוד פרד"ס בשבת בשמחה ורננה (סוד ה). **כב.** טחול מרה אש ראשי תבות טמ"א, שלא יתערב טמא בשבת, גם טחול מרה גימטריה "רצח" מצד פלוני שהוא בעל הרצח, ולא יתקרב בשבת דאיהו "חיים", (בגיהו לר"ח הטוב). **כג.** שכל

וְעִשְׂרָה לְנַחֵשׁ וְתִשְׁעָה לְאַרְעָא, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ
וְעִשְׂרָה לְנַחֵשׁ, וְתִשְׁעָה לְאַדְמוּה, וּבְגִלְלָה זָה אָמְרוּ
מֵאֲרִי מִתְנִיתִין אִין לִוְקִין בְּשִׁבְתָּ, דִּיאֲלִין
בְּעִלִּי הַמְשֻׁנָּה אִין לִוְקִין בְּשִׁבְתָּ, שְׂאֵלוּ
מִלְּאֲכוֹת אֵינֹון חֲשִׁיבִין לְיִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל מִלְּקִיּוֹת.
הַמְלָאֲכוֹת הֵן נְחֻשְׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד מִלְּקִיּוֹת.
יְצִיאֹות הַשְּׁבִתָּ שְׁתִּים. אֵינֹון עֲקִירָה וְהַנְּחָה,
יְצִיאֹות הַשְּׁבִתָּ שְׁתִּים, הֵם עֲקִירָה וְהַנְּחָה,
דְּעֵבִיד לֹון בְּבִת אַחַת, מָאן דְּאֵעְקֵר חֲפִין
שְׁעוּשָׁה אוֹתָם בְּבִת אַחַת, מִי מָאן דְּאֵעְקֵר חֲפִין
מֵאַתְרִיהּ וְאַנְח לִיהּ לְבַר מֵאַתְרִיהּ וּמְרִשׁוּתִיהּ [כה],
מִמְקוֹמוֹ וּמְנִיח אוֹתוֹ מְחוּץ לְמְקוֹמוֹ וּמְרִשׁוֹתוֹ,
כְּאֵלוּ אֵעְקֵר אֵילָנָא דְחַיִּי דֵּאִיהּ אוֹת בְּרִית,
כְּאֵלוּ עֵקֶר אֶת אֵילָן הַחַיִּים, שְׁהוּא אוֹת בְּרִית,
וְאַנְח לִיהּ בְּרִשׁוֹ נוֹכְרָאָה, מָאן דְּעֵבִיד דָּא גְרִים
וְהִנִּיח אוֹתוֹ בְּרִשׁוֹת נְכָרִיהּ. מִי שְׁעוּשָׁה אֶת זָה, גֹרָם
דְּאֵעְקֵר נְשַׁמְתִּיהּ מִרְשׁוֹת דִּילָהּ, וְאַנְח לָהּ בְּרִשׁוֹ
לְעֵקֶר וְנִשְׁמְתוֹ מִרְשׁוֹת שְׁלָהּ וּמְנִיחָה בְּרִשׁוֹת
אַחְרָא דֵּאִיהּ מְרָה וּמְחוּל, וְדָא גְרָם לְיִשְׂרָאֵל
אַחְרָת, שְׁהִיא מְרָה וּמְחוּל, וְזָה גְרָם לְיִשְׂרָאֵל

הראשון. (לקוטי הלכות ומפרשים). כה. יציאות
השבֵּת שְׁתִּים, אלו הן: עֲקִירָה מְרִשׁוֹת הַיְחִיד וְהַנְּחָה
בְּרִשׁוֹת הַרְבִּים שְׁעוּשָׁה אוֹתָן בְּבִת אַחַת [כְּמוֹ
הַמְעַבִּיר ד' אַמוֹת בְּרִשׁוֹת הַרְבִּים בְּלִי הַפֶּסֶק
וּמְנוּחָה]. מִי שְׁעוּקֵר חֲפִין מִמְקוֹמוֹ מְרִשׁוֹת הַיְחִיד
וּמְנִיחוֹ מְחוּץ לְמְקוֹמוֹ וּמְרִשׁוֹתוֹ, לְרִשׁוֹת הַרְבִּים,
כְּאֵלוּ עֵקֶר אֶת עֵץ הַחַיִּים שְׁהוּא אוֹת בְּרִית יְסוּד
דְּז"א וְהִנִּיחוֹ בְּרִשׁוֹת נוֹכְרִיהּ מְקוֹם הַסֵּטְרָא אַחְרָא,

מִי שְׁעוּשָׁה כֵּן גֹרָם לְנִשְׁמְתוֹ שְׁתַּעְקֵר מְרִשׁוֹתוֹ
וְתוֹנַח בְּרִשׁוֹת הָאַחְרָת שְׁהִיא כְּרָה וּמְחוּל כְּעַס
וְעֶצֶב. - וְזוֹהוּ חֲלוּל שְׁבִת שְׁגָרָם לְיִשְׂרָאֵל שְׁנַעְקְרוּ
מֵאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל רִשׁוֹת הַיְחִיד וְהִגְלוּ לְאַרְצֵי נוֹכְרִיהּ
שְׁהִיא רִשׁוֹת הַרְבִּים רִשׁוֹת הַסֵּטְרָא אַחְרָא, (כְּמוֹ
שְׁכַתוֹב בְּעֵץ חַיִּים (שַׁעַר ט' פ"ב): שֵׁשׁ קְלִפָּה הַנְּקֻרָת מִשְׁנָאוֹ
מִשְׁנָא י"ו שְׁהוּא קְלִפָּה הַנְּקֻרָת רִשׁוֹת הַרְבִּים בְּסוּד רִשׁוֹת
הַרְבִּים רָחְבוּ י"ו אַמָּה, וְעַן בְּסִפְרֵי הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם לְר"ח הַטוֹב

וְאֵתְּגַלְיָאוּ **מֵאֶרְצָא** **דְּיִשְׂרָאֵל** **וְאֵתְּגַלְיָאוּ**
 וְגַלּוֹ יִשְׂרָאֵל מֵאֶרְצָא שְׁנַעְקְרוּ
בְּאֶרְצָא **נּוֹכְרָאָה** **דְּאִיהִי** **רְשׁוּת** **הַרְבִּים**, **וְהָכִי**
 לְאֶרְצָא נְכַרְיָה, שְׁהִיא רְשׁוּת הַרְבִּים, וְכָךְ
אִיהִי **מָאן** **דְּאֵעִיל** **אוֹת** **בְּרִית** **קֹדֶשׁ** **דִּילִיָּה** **בְּרִשׁוֹ**
 הוּא מִי שְׁמוּעֵל בְּאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ שְׁלוֹ וּמַעְבִּיר -
נּוֹכְרָאָה, **שְׁבִתָּא** **אִיהִי** **טְחוּל**, **חַמְ"ה** **אֶתְתָּא**
 כַּח לְרִשׁוּת נְכַרְיָה. שְׁבִתָּא"י הוּא טְחוּל, חַמְ"ה, - אֶשְׁה
בִּישָׂא **מְרָה**, **שְׁבִתָּא** **עֲלִיָּה** **אֶתְמַר** **וְהַבּוֹר** **רַק**
 רְעָה וּמְרָה, שְׁבִתָּא"י עֲלִיו נְאָמַר: "וְהַבּוֹר רַק
אֵין **בוֹ מִים**, **מִים** **אֵין** **בוֹ** **אֲבָל** **נְחָשִׁים** **וְעַקְרָבִים**
 אֵין בוֹ מִים", מִים אֵין בוֹ אֲבָל נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים

פוכבי הלכת השולט בליל שבת, ומי שמחלל שבת נכנס תחת ממשלתו שהוא עניית ואבדון, ועם ישראל השומרים שבת קודש שולטים על המזל, ועולים מעל הטבע, ומקבלים שפע מהספירות העליונות, ומשבת קודש נאונים בכל ימי החול. וכידוע מהצה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זיע"א שדרכו בקודש לומר על אכילתו בשבת קודש שמונה יתנו שפע לימי השבוע. כט. חמה היא בחינת אשה רעה נקראת מרה, כמו שכתוב: (קהלת) "ומוצא אני את האשה מר ממונת" (ועני תיקון' תיקון ח' דף כ"ד ע"א - באר לחי רואי). ל. שבתא"י עליו נאמר (בראשית לו כד): "והבור רק אין בו מים" מים אין בו, אבל נחשים ועקרבים יש בו, והוא גורם בעולם לרעב וצמאון וקנה והספד וחשוקה ואפלה, הפך ענג שבת והוא גורם לגלות לישראל, וצריכים ישראל לעשות לה לשבת שנוי בכל אלה כמו שלמדנו, והוא הדיו לגבי דבור חול שהוא אסור בשבת, וכך לא יהיה לסטרא אחרא מקום בשבת לשרות בו, ואז יברח דגמגמת שפחתו של אברהם שנאמר בה: "מפני שרה גברתי אנכי ברחתי".

על תהלים ס"ח ב'. כו. כמו שכתוב שהיוצא מארץ ישראל לדור בחוץ לארץ מעביר את השפע של יעקב לעשו, ועל זה נאמר הפסוק: (שיר השירים ח') "אחות לנו קטנה" וגו', שאין להם שפע לפי שהן יוצאים מארץ החיים ונפרדים ממקום התורה פדכתיב: "כי מציון תצא תורה" (רמב"ו), וכמו שכתוב בזה"ק (ויחי דף רכ"ה), דהא אורא קדישא ורוחא קדישא אתעדו מינייהו. ויונקי מאורא ורוחא דרשותא אחרא, עכ"ל, (ועני עוד זה"ק פ'רשת אחרו דף ע"ב ע"ב, ובפרשת נח דף ע' ע"ב), והעוברים ארץ העמו"ם ובאים לדור בארץ ישראל לוקחים הו' מעשו ונשאר עש, ונותנים הו' הוא השפע ליעקב ונהיה יעקב מלא בו, ובזכותם תבוא הגאולה. (ספר לך לך למקבל רבי מרדכי עטיה ז"ע, ומספר דרך חיים למקבל רבי חיים ישעיה הכהן ז"ע). כז. וכך מי שפוגם את אות ברית קודש שלו, ונותן כח ברשות נכריה שנקרא מוציא מרשות ישראל (רשות הרבים) רח"ל, וה' הטוב לרשות הסטרא אחרא וימנע נדחיו מארבע כפות הארץ וכפר בעדינו, וימנע נדחיו מארבע כפות הארץ לארצנו, אכ"י". כח. שבתא אחד משבעה

יֵשׁ בּוֹ, וְאִיתוֹ רָעַב וְצָמְאוֹן וְקִינָה וְהִסְפֵּד [א]
 יֵשׁ בּוֹ, וְהוּא רָעַב וְצָמְאוֹן וְקִינָה וְהִסְפֵּד
 וְחֲשׂוּכָא וְקִבְלָא [ב], וְאִיהִי גְלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל.
 וְחֲשׂוּכָא וְעִרְפָּל - אֶפְלָה, וְהִיא גְלוּת לְיִשְׂרָאֵל,
 וְצָרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְדַּ לָּהּ שְׁנוּי בְּכִלָּא [ג] וְהָא
 וְצָרִיכִים יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת לָהּ שְׁנוּי בְּכֵל, וְהָרִי
 אִוְקְמוּתָהּ, וְאִיתוֹ דְּבוּר דְּחֹל דְּאִיתוֹ אֲסוּר
 פְּרִשׁוּתָהּ, וְהוּא דְּבוּר שֶׁל חֹל שֶׁהוּא אֲסוּר
 בְּשַׁבָּת [ד], וְכֵד לָא אֲשַׁבַּחַת אֶתְר לְשִׁרְיָא תַּמָּן,
 בְּשַׁבָּת, וְכֹאשֶׁר לָא מוֹצֵאת מְקוֹם לְשִׁרְוֹת שָׁם,
 אִיהִי בְּרַחַת, כְּגוֹוֹנָא דְּשַׁפְחָה דְּאֲבְרָהָם [ה]
 הִיא בּוֹרַחַת, כְּמוֹ הַשַּׁפְחָה שֶׁל אֲבְרָהָם
 דְּאֶתְמַר בָּהּ מִפְּנֵי שְׂרִי גְבַרְתִּי אֲנֹכִי בְּרַחַת [ו].
 שְׁנֵאמַר בָּהּ: "מִפְּנֵי שְׂרִי גְבַרְתִּי אֲנֹכִי בְּרַחַת".
 טַחֹל עֲלֵה אֶתְמַר [ז] שֶׁל נְעֻלְיָהּ מֵעַל רַגְלֵיהָ, נְעֹל
 טַחֹל עֲלֵיו נְאֻמַּר: "שֶׁל נְעֻלְיָהּ מֵעַל רַגְלֵיהָ", נְעֹל
 מְטוּנָה דְּטַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה
 מְטוּנָה שֶׁל טַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה

בתחלת פניסת שבת אזי היא בורחת מושם,
 (באר יצחק). לד. ואמרו בגמרא (שבת קכ"ג ע"ב)
 שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חול,
 היינו השנוי של שבת האמור כאן, (באר לחי
 רואי). לה. (בראשית ט"ז ח), וכמו שכתוב (לעיל
 תיקון ט' דף כ"ד ע"ב), כגוןא דעבדת שרה
 לשפחה דילה, הה"ד "מפני שרה גברתי אנכי
 בורחת", עיי"ש (באר לחי רואי). לו. כן בורחת
 הקלפה מפני שמקדש את עצמו בקדשת שבת

לא. (זוהר דף פ"ה ע"ב). וענין זוהר קדש פ' יתרו
 (דף כ"ז ע"ב) דאית שבתאי מיסוד דקדושה
 ונקרא שבת (באר לחי רואי). לב. קנה ששה
 מינים כנגד שליטתו בששת ימי החול, (בגוה).
 לג. פי כוח שבתאי" שהוא שולט בתחלת יום
 השבת הוא עצבות וענוי ולבישת שחורין ולא
 לאכול בשר ויין, ולישב בחשך, ועל פן מצוות
 שבת צריך הכל בהפך ושנוי, וכן שאר השינויים
 ממה הכל לטובה, ואזי כשימצא שנוי לטובה

עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, דָּא שַׁבַּת [לח], וְעָלֶיהָ

עומד עליו אדמת קודש הוא, זה שבת, ועליו

אֲמַרְתָּ שְׂכִינְתָּא [לט] פִּשְׁטֵי אֶת בְּתַנְתִּי אֵיכָבָה

אמרתי שכניתיא [לט] פשטי את בתנתי איכה

אֶלְבָּשְׁנָה, רְחַצְתִּי אֶת רַגְלֵי אֵיכָבָה אֲמַנְפִּים [מ]

אלבשנה, רחצתי את רגלי איכה אמנפים,

וּבְגִין דָּא צָרִיד בְּרַ נִשׁ בְּשַׁבַּת לְשַׁנּוּי בְּלָבוּשֵׁי

ומגין דא צריד בר נש בשבת לשנות בלבושים,

בְּשַׁרְגָּא בְּמַאכְלִין [מא], וְצָרִיד לְמַתְּוֵי מוֹסִיף מַחֹל

בשרגא במאכלין [מא], וצריד למתווי מוסיף מחל

עַל הַקֹּדֶשׁ, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לֵיהּ נֶפֶשׁ

על הקודש, וכל המוסיף מוסיפין ליה נפש

יְתִירָה בְּשַׁבַּת [מב]. וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרְעִים לֹא אוֹתָהּ

יתרה בשבת [מב]. וכל הגורע גורעים לו אותה

פי כל מצוה ומצוה היא צנור, אשר דרך שם
ממשיך האדם אליו כל מיני אורה, כל מיני
טובה ברכה ושמחה ואהבה מן המקור העליון,
כדכתיב: (ישעיה י"ב א'): "ושאבתם מים בששון
ממעיני הישועה", כי במקור הוא נקרא (שיר
השירים ד' ט"ו), "מעין גנים באר מים חיים
ונזלים מן לבנון", ואם הצנור הוא שלם, כלומר
שעושה המצוה בשלמותה כראוי, הנה אז יורד
אליו שפע קודש, אורה ושמחה מאור פניו
יתברך, וכאשר המצוה היא לשמה, מביאה
נשמה קדושה, והיא מאירה לאדם באורה
ושמחה וחדוה, ומצילתו ומגינה עליו מפל
מכשולים ופגעים כמאמר חז"ל (סוטה כ"א ע"א)
מצוה מגנא ומצלא, ועל כן צריך האדם לשוב
בתשובה קדם כל מצוה, והוא כל תפלה
ולמוד התורה ואז ונדאי הוא מוריד וממשיך
אור הקדושה והטהרה, ועל זה אמרו חז"ל (יומא
ל"ט), אדם מקדש עצמו מעט מלמטה, מקדשין

ומשרה עליו את השכינה הקדושה, (הג"א ובאר
לחי רואי). לו. (שמות ג' ה'). לח. כי על ידי
שמירת שבת זוכים להשראת השכינה הנקראת
אדמת קודש, והיא בחינת שבת (מפרשים).
לט. וענין בשער הפסוקים להאריז"ל (בספר
הליקוטין רות ד"ה וזאת לפני בישראל), שפסוק זה
נאמר על הפשט לבושי הקלפה שסובלת
השכינה מחמת עונותיהם של ישראל רח"ל
(באר לחי רואי). מ. (שיר השירים ה' ג'). מא. ראשי
תבות ש'רגא ל'בושין מ'אכלין - שלם, כי
השבת יהיה שלם בשלשה אלה. גם אמר עוד
וצריך למהני מוסיף מחול על הקודש, הנה דבר
זה נרמז באות ו', כי לעולם קיימא לו ו'
לרבות, ואם כן כנגד זו ההוספה [שלמעלה],
תוסיף ו' באותיות של"ם הנזכרים, ויהיה שלום,
לכך אומרים שבת שלום. (בנהו). מב. על ידי
שמירת שבת, ממשיך עליו את רצון העליון,
ורצון הוא מתהווה לצנור, [רצוין אותיות צנור].

נֶפֶשׁ יְתִירָה חֶס וְשְׁלוֹם, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים
 נֶפֶשׁ יְתִירָה חֶס וְשְׁלוֹם וְכָל הַמוֹסִיף, מוֹסִיפִים
 לוֹ נֶפֶשׁ יְתִירָה בְּשַׁבָּת.^[מג]
 לוֹ נֶפֶשׁ יְתִירָה בְּשַׁבָּת.

אחר כך יקרא פסוקים אלו, שלוש פעמים כל פסוק:

(יְדַמְיָהוּ מו, כז) וְאַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי
 הִנְנִי מוֹשַׁעַד מִרְחוֹק וְאַתָּה זֶרַעַד מֵאֶרֶץ שְׁבִיִּים, (יְכוֹן שָׁבַל הַנְּשֻׁמוֹת
 הַשְּׁבוּיִים בְּטוֹמְאָה, יַחֲזִרוּ לְקְדוּשָׁה) וְשָׁב יַעֲקֹב וְשָׁקַט וְשָׁנַן וְאִין
 מִחֲרִיד: (תְּהִלִּים יח, לא) הָאֵל תָּמִים דְּרַבּוֹ אִמְרַת (יְכוֹן שְׁהַקְלִלָּה
 ה-מֵאֲרַת שְׁנַגְדָּמָה בְּעוֹנוֹתָיו, תְּהַפֵּךְ לְאִמְרַת) ה' צְרוּפָה מְגִן הוּא לְכָל
 הַחֹסִים בּוֹ:

להיות טוב גמור, וכן על ידי הרהורי תשובה
 שלו יקרא מוסיף מחול על הקודש, וזהו סוד
 תוספת שבת, (באר לחי רואי). ומנהג ישראל
 קדושים אחרי תפילת ערבית במוצאי שבת
 קודש נשואים ללמוד זוהר הקדוש בתבורה כדי
 להקשיף את קדשת השבת עם האור הגנוז
 הטמון בזוהר הקדוש לכל ימי השבוע, ומרויחים
 בכל שעה מאה מליון שנה תורה, ובמנין עולה
 לטריליון שנה תורה, (ועין עוד ערכה של שעה
 באריכות).

אותו הרבה מלמעלה, כי מושך לעצמו בכל
 מצוה ומצוה ודבור תורה, אור אלקותו יתברך
 שהוא מקור כל הקדושה ותכלית הטְהֵרָה
 המטהר לאדם בכל יום ויום ביותר ויותר, (תוכן
 דברי באר מים חיים פְּרֻשֵׁת וְאַתְחִנוּ). מג. שְׁצַרְיָה
 להוסיף מחול על הקודש בכניסתה וביציאתה,
 ועל ידי הוספת קדשת שבת בכניסתה
 מפרדים את הקלפה מהקדושה, ועל ידי
 תוספת קדשת שבת, ומאחר ביציאת שבת,
 נשארת דבוקה קלפת נוגה בקדש וחוזרת

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זזה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזזה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק. ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.

בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבריו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
- עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע" מוסדות האלמין].

ספר נפש עובדיה

הלכות נטילת ידיים
וברכת המזון

נדפס לזכר נשמת שר התורה, מעוז ומגדול, איש
האלקים, רב פעלים, הרשל"צ,
רשכבה"ג, כבוד קדושת אדונינו מורינו ורבינו
צדיק יסוד עולם הרועה הנאמן בדורינו, יחיד בדורו
(יד החזקה בתחילתו) המלוכנ מרא בפרד"ס התורה
נשמת משיח בן יוסף
מרחן עובדיה יוסף בן יעקב זצוקללה"ה

ת.נ.צ.ב.ה

יצא לאור חודש חשוון תשע"ד
על ידי "מפעל הזהר העולמי"
סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו
ארץ ישראל
טל: 052-7651911

תוכן הענינים

- א' מוסר והלכות נטילת ידים א
- השכר הגדול לנזהר בנטילת ידים לסעודה כהלכתה, והעונש הקשה למי שאינו נוטל ידיו
לסעודה כהלכה א
- השכר הגדול בעולם הזה לנוטלים ידיהם כראוי - סגולה לעשירות ולאריכות ימים ב
- הלכות והכנות לנטילת ידיים: ב
- סדר הנטילה: ג
- עוד דינים חשובים: ג
- ג' מאות חומרות בנטילת ידים לאכילה ד
- מעשה בתלמיד חכם שנתגלגל בצפרדע חמש מאות שנים והבעל שם טוב תיקן
אותו ד
- פרק ב' ה
- מוסר והלכות ברכת המזון ה

ספר נפש עובדיה

על הלכות נטילת ידים, וברכת המזון

פרק א'

מוסר והלכות נטילת ידים

השכר הגדול לנהר בנטילת ידים לסעודה כהלכתה, והעונש הקשה למי שאינו נוטל ידיו לסעודה כהלכה

א. מי שאינו נזהר ליטול ידיו כשצריך, ואיך שצריך, יורד מנכסיו וכאילו נכרת מזה העולם לתקופה זזא.

ב. מי שאינו נוטל ידיו כמו שצריך - סימן רע הוא לו, השי"ת לא ימחול לו על כך² ונקרא אפיקורס³.

ג. בשמים מוציאים אותו מכלל ישראל ולא יזכה לחלק לעולם הבא לאחר מותו⁴.

ד. לאחר מותו יתגלגל במים⁵ יש אומרים שנהיה צפרדע⁶, אם היו יודעים איזה צער זה להתגלגל במים לא היו מפסיקים לבכות⁷.

ה. השי"ת לא יצילו מצרה רח"ל ואם יבואו עליו גזלים לא תהיה עליו שמירה מן השמים והם יוכלו לשדוד ממנו את כל רכושיו⁸. לכן בזמן שגניבות הן מעשה של יום ויום ומצוי מאוד שאנשים - אין להם פרנסה התפקיד של כל יהודי להתחזק בנטילת ידים ולעורר את אשתו וילדיו על כך⁹. העבירה שלהם על חשבונו וגם העונש מפני שיכל ללמדם¹⁰.

ז. מי שאינו נוטל ידיו כהלכה מביא עוני לעולם. הצרות והיסורים שהעניים סובלים הוא אשם בכך, ולכן לאחר מותו לא תהיה לו מנוחה, בדיוק כמו רוצח ששופך דם מפני שבגללו כבר מתו הרבה אביונים¹¹.

ז. טומאה שורה על ידיו לכן נוטלים ידים לפני הסעודה כדי להסיר את הטומאה, ומי שאינו נזהר בזה - הלחם שאוכל טמא והוא מדבק בסטרא

א) אורח חיים סימן קנ"ח סעיף ט'.

ב) תנא דבי אליהו - רוקח - אליהו רבא סימן קנ"ח ס"ק ו'.

ג) שולחן הטהור מאת הגאון הקדוש מקאמארנא זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל - סימן קנ"ח.

ד) ספר הקדוש שבט מוסר פרק ט"ז בשם צוואת רבינו אליעזר הגדול זי"ע.

ה) שער הגלגולים הקדמה כ"ב.

ו) שער הגלגולים הקדמה כ"ב שם.

ז) שולחן הטהור מאת הגאון הקדוש מקאמארנא זי"ע בשם הזוהר הקדוש.

ח) יפה ללב סימן קנ"ח סעיף קטן ו' - זוהר הקדוש פרשת פקודי דף ר"נ עמוד ב"ת.

ט) ספרי מוסר

י) מסכת שבת דף נ"ד.

יא) קיצור ספר הקדוש שני לוחות הברית הלכות נטילת ידים בשם חכמי האמת

הלכות והכנות לנטילת ידיים:

- א.** בכל חלק ממצות נטילת ידיים מונחים סודות^י נעלים: הנטילה, הכלי, שפשוף הידיים, ניגוב הידיים, הברכה וכו', לכן יהיה נזהר בכל אחד מהם^ט.
- ב.** לפני הנטילה יבדוק את ידיו אם אין עליהם חציצה^י כדי שלא תהי' לו חציצה - שאלה על הצפרניים יגזור אותם בכל ערב שבת קודש^{יא}, גם את העורות ליד הצפרניים^{יב}.
- ג.** ישתמש בספל שאין עליו שום חור או סדק אפילו יותר למעלה, וכן ספל שיוכל להכיל הרבה מים ופתחו רחב.
- ד.** יכין מגבת עוד לפני שנוטל ידיו שיוכל

אחרא רח"ל ועל ידי כך נהיה עני ונכרת מזה העולם^{יב}.

ה. כל העונשים שנזכרו לעיל נאמרו גם על אלו שאינם נוטלים ידיהם כראוי וכנדרש מפאת עצלות^{יג}.

השכר הגדול בעולם הזה לנוטלים ידיהם כראוי - סגולה לעשירות ולאריכות ימים

א. מי שנוטל ידיו עם הרבה מים זוכה לעשירות^{יד}. מי שאינו זוכה לעשירות זה מפני שעבירות אחרות מעכבות^{טו}. בכל זאת יהיה רגוע שהעושר שמור לו לעולם הבא ששם התענוג הוא אמיתי ולעשירות אין שעור וגבול^{טז} ויזכה גם ליראת שמים^{יז}.

יב ספר הקדוש סדר היום דיני ברכת המוציא.

יג ספר כף החיים סעיף ע"ד - בשם הפוסקים.

יד שולחן ערוך אורח חיים סימן קנ"ח סעיף י' - זוהר הקדוש פרשת לך לך סוף דף פ"ז עמוד ב'.

טו עיין ספר חיי אדם כלל ל"ו אות אל"ף - וספר כף החיים סימן קנ"ח אות פ'.

טז ספר כף החיים סימן קנ"ח אות פ' שם.

יז אחרונים סימן קנ"ח

יח האר"י הקדוש גילה לנו על ידי תלמידו הקדוש רבינו חיים וויטאל ז"ע את כל סודות התורה וכוונות התפילה וגם עשה נפלאות וגילה לנו ברוח קדשו מקום קבורתם של כמה נביאים ותנאים ואמוראים ועוד קבורת הרבה צדיקים בארץ הקודש.

פעם אחת כשהבעש"ט הקדוש נטל ידיו לסעודה אמר לו תלמידו הרה"ק רבי נחמן הארדענקער ז"ע, שעל פי כוונות האר"י הקדוש יש לכוון בנטילת ידיים כוונה זו וזו, כוונה אחרת ממה שהבעש"ט הקדוש כוון באותה נטילה. הלילה כבר ירד ומפני שהנרות כבו הם ישבו בחושך. הבעש"ט הקדוש לבש צורה ופשט צורה, ותלמידיו הכירו בו, שכעת נשמתו עולה למעלה, כך ישב הבעש"ט הקדוש זמן מה, והר"ר נחמן הארדענקער ז"ע נרדם. כשהקיץ משנתו שאלו הבעש"ט: "מה אתה אומר כעת?" ספר התלמיד שראה בחלומו והנה הוא במתיבתא דרקיע ושמע שמכריזים שהבעש"ט הקדוש ידרוש היום, נתאספו הרבה נשמות וגם האר"י הקדוש בתוכם, בתוך דרשתו פלפל הבעש"ט הקדוש עם האר"י הקדוש בכוונת נטילת ידים, והאר"י הקדוש הודה לבעש"ט הקדוש שכעת יש לכוון כמו שהוא כיוון.

יט אור צדיקים ודרך סעודה.

כ משנה ברורה סימן קס"א, א'.

כא כף החיים סימן קס"א סעיף קטן י"ד.

כב אשל אברהם סעיף קטן ק"ף.

בשניה ויברך "על נטילת ידיים" (על פי קבלה צריך להרים ידיו)

ד. לאחר מכן ינגב היטיב ידיו עד שמרגיש שיבש בכל המקומות, ביותר צריך להזהר בין האצבעות בקצה ובסוף היד.

ה. לא ינגב ידיו במגבת רטובה^{כז} ולא בבגדיו^{כח}.

ו. יברך וינגב ידיו הכי קרוב למקום ששם מברך המוציא ואוכל^{כט}.

ז. מתחילת הנטילה ועד שאוכל "המוציא" אסור לדבר^ל, אבל "אמן" מותר לו לענות אם שומע ברכה כשכבר נטל שתי ידיו^{לא}.

ח. אסור לעשות ברכה "על נטילת ידיים" רק אם רוצה לאכול לפחות 2 אונץ לחם (אחד ושליש מפרוסת לחם רגיל) עד ארבע דקות חצי מזה והחצי השני עד עוד ארבע דקות^{לב}.

עוד דינים חשובים:

א. אם אחד יוצא באמצע הסעודה לזמן ארוך יותר צריך שוב ליטול ידיו בלי ברכה כשחוזר^{לג}.

ב. אם נוגע במקומות המכוסים בשעת הסעודה או מגרד ראשו יטול שוב

מיד לנגב בה ידיו וכן לחם ומלח על השולחן. (וסכין - לחלה)

ה. ינגב היטיב ידיו ויגביה שרווליו עד המקום ששם נוטלים כדי שיטול ידיו ברווח כפי השעור.

ו. כשהספל כבר מלא במים ינגב את שתי הידיות של הספל^{לד}.

ז. יטול ידיו הכי קרוב לשולחן שאוכל^{לד} ויזהר שיהיה לכל הפחות באותו בית.

ח. לפני הנטילה יבקש על פרנסה [באיזה לשון שירצה] (או יאמר את המזמור: "מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר" וגו'^{לה}).

סדר הנטילה:

א. יקח הכלי עם מים ביד ימין ויעבירו ליד שמאל, יטול יד ימין שלש פעמים, לאחר מכן יקח את הכלי ליד ימין ויטול את יד שמאל שלש פעמים.

ב. צריך לפסק אצבעותיו ולכופף מעט את קצה האצבעות למעלה ולשפוף המים מקצות האצבעות כשמזיז הספל באיטיות עד סוף ידיו^{לו}, כדי שהמים יגיעו לכל המקומות: בקצה האצבעות, בין האצבעות, על כף היד ועל סוף היד, לכן יטול ידיו עם הרבה מים כדי שיגיע לכל המקומות.

ג. לאחר הנטילה ישפשף היטיב יד אחת

כג) חיי אדם כלל מ', פתחי תשובה סימן קס"ב, שולחן שלמה שם. כד) סימן קס"ו ואחרונים.

כה) מגן אברהם ומשנה ברורה סימן קס"ו.

כו) קיצור שולחן ערוך סימן מ' סעיף ד' ואחרונים בסימן קס"א.

כז) אחרונים סימן קס"ב סעיף ח'.

כח) דקשה לשכחה - מגן אברהם ופרי מגדים סימן קנ"ח.

כט) כף החיים סוף סימן קס"ז בשם הפוסקים.

ל) שולחן ערוך הרב סימן קס"ה סעיף א'.

לא) אחרונים סימן קס"ו.

לב) שיעורי תורה להגאון הקדוש רבי אברהם חיים נאה זצ"ל - ושיעור כדי אכילת פרס על פי שיעור הגאון בעל חזון איש זצ"ל.

לג) סימן קס"א סעיף א'.

בספר אורחות חיים לט מהרה"ק ר' נחמן כהנא מספינקא ז"ל חתן הרה"ק בעל אמרי יוסף מספינקא זי"ע, שמעתי מכ"ק אדמו"ח זי"ע אשר שמע מפיו הקדוש של מרן אדמו"ר בעל דברי חיים מסאנץ אשר רבינו הקדוש רבי ר' שמעלקע מניקלשבורג היה לו שלוש מאות חומרות בנטיילת ידים לאכילה, וחשב גם אחד מהם מים ששאבו עכו"ם.

ומעשה ממרן החזון איש זי"ע, שבשמחה שהיו ציבור גדול, הביט מהצד ואמר, שמכל אלו שנטלו ידיים אולי רק אחד נטל כהלכה, (ע"כ), וזאת מפני שרבו דקדוקיה, ועל כן כל איש הירא את ה' ילמד היטב את הלכות נטילת ידיים, ויתיעץ עם תלמיד חכם מורה הוראה, כדי שיזכה לקיים את המצוה כהלכתה בשלימות.

מעשה בתלמיד חכם שנתגלגל בצפרדע חמש מאות שנים והבעל שם טוב תיקן אותו

בכתבי הבעל שם טוב נדפס^מ מעשה מגלגול אחד וזה לשונו שם פעם אחת נכנס הרב הבעל שם טוב לעמקות גדול והלך בהתבוננות זה ג' ימים וג' לילות ולא ידע כלום מזה אח"ז הכיר שהוא מדבר גדול רחוק מאד ממקומו ויפלא מאד בעיניו על שנטה למדבר כזה

ידיו בלי ברכה, עד אז אסור לו לבלוע הלחם ל"ד.

ג. אם הולך לבית הכסא באמצע האוכל יטול עוד הפעם ידיו כשחוזר^{לה}.

על כן יש להזהר מאוד בענין נטילת ידים, הן בנטילת ידים לסעודה והן בנטילת ידים להטהר מטומאה - כגון: בקימה בבוקר, היוצא ממרחץ, הנוגע במקום מכוסה וכדומה, כי הוא יסוד גדול לטהרה, כמו שכתוב בשלחן ערוך אורח חיים ל"ו אם אינו נוטל ידיו אם תלמיד חכם הוא שוכח תלמודו, אם אינו תלמיד חכם יוצא מדעתו, וכתב האל"י רבה"י דרצה לומר שנכנס בו רוח שטות ועל ידי זה בא לעבור עבירות רח"ל, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה ל"ח אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, דהיינו שהיצר הרע שולט עליו להכשילו בעבירה ואינו מרגיש כלל שעובר עבירה, מפני שיש בו רוח שטות, ואחר כך יצטרך לסבול את עונשי ויסורי גיהנם רח"ל עד שיתמרקו עוונותיו, על כן צריכים ללמוד הלכות נטילת ידים בעיון גדול.

ג' מאות חומרות בנטיילת ידים לאכילה ידוע כי הרה"ק ר"ר שמעלקע מניקלשבורג זי"ע דקדק כל כך בנטיילת ידיים לסעודה עד שהיו לו ג' מאות חומרות בנטיילת ידים. ומובא

לד) חיי אדם סוף כלל מ'.

לה) ציין פרטי הדינים בשולחן ערוך סימן קס"ד.

לו) סימן ד' סעיף י"ח.

לז) סימן ד' סעיף קטן י"ג.

לח) סוטה דף ג' ע"א.

לט) שלחן ערוך אורח חיים סימן ד' סעיף י'

מ) מספר עמק המלך שער תיקוני תשובה, ובסופו של הספר יש שם שבחי האר"י זכרוננו לברכה, ציין שם.

יעבור יהודי או שיברך איזה ברכה או יחשוב איזה מחשבה בזה יכול להוציא יקר מזולל והבעל שם טוב עשה תיקון לנשמתו והעלה אותו עד שנשאר הצפרדע מת. (שבחי בעל שם טוב)

פרק ב'

מוסר והלכות ברכת המזון

א. התורה הקדושה מצוה אותנו "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלוהיך על ארץ הטובה אשר נתן לך"..." "יש חיוב מתורה אחרי כל פעם שאוכלים לחם לברך ברכת המזון!! וכתוב בספר החינוך שמי שמקפיד לברך הברכה הזאת כל ימי חייו בשמחה ובאהבה, מובטח לו!! שלא יחסר מזונו כל ימי חייו!!! בואו וראו איזה הבטחה גדולה! אשר חייבים בה כל איש ואשה מישראל. וברבינו בחיי (פרשת עקב), כתב: "ולא תמצא בכל התורה בשום מקום שצוה הקב"ה שנברך שלומו כי אם במקום הזה "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך", ומזה אמר דוד המלך ע"ה ואברכה שמך" עיי"ש. [זאת הברכה היחידה שחייבים מדאורייתא].

ב. כתב הטור (או"ח סימן מ"ו): שהשיב רב נטרואי גאון ריש מתיבתא דמתא מחסיא, דוד המלך ע"ה תיקן מאה ברכות מ"א. כי בכל יום היה מתים מאה נפשות מישראל, ולא היו יודעים על מה היו מתים, עד שחקר והבין ברוח הקודש ותיקן להם לישראל מאה ברכות, וצריך כל אדם להזהר בהם. ובב"ח שם כתב: שהטור האריך בזה הענין, והביא מה שכתב רב נטרוני, להורות שיזהרו לברך

ובודאי לא דבר ריק הוא ובתוך כך באה צפרדע גדולה עד מאד עד שכמעט לא הכיר איזה בריה היא, ושאל אותה מי אתה ויאמר כי הוא תלמיד חכם ונתגלגל בצפרדע זו.

ויאמר הבעל שם טוב תלמיד חכם אתה [ובזה הדבר העלה אותו הרבה]. ותספר לו כי זה ת"ק שנים שנתגלגל בה, והגם שהרב האר"י זכרונו לברכה לחיי העולם הבא תיקן כל הנשמות, אך מגודל פשעיו הרחיקו אותו נדוד במקום שאין בני אדם מצויים בכדי שלא יתקנו אותו, ושאל לו הבעל שם טוב מה היה פשעו ויאמר כי הוא פעם אחת זלזל בנטילת ידיים שלא נטל ידיו כהוגן וקטרג עליו השטן, והשיבו לו כי אין להאשימו על עבירה אחת כי אם עבירה גוררת עבירה אם תוכל להכשילו בעבירה אחרת אזי גם זאת יחשבו לו, ונסהו בעבירה אחרת ונכשל בה ולא עמד בנסיון וכן שינה ושילש עד שכמעט עבר על כל התורה כולה והיה הפסק לדחות אותו שלא לקבל תשובתו, ועם כל זה אם היה דופק על שערי תשובה היו מקבלים אותו כידוע מאחר שיצא בת קול שובו בנים שובבים חוץ מאחר [חגיגה דף ט"ו].

זוה היה עונש על חטאתו לדחותו, אבל אם היה דופק על פתחי תשובה היו מקבלין אותו כי אין לך דבר שעומד בפני תשובה והשטן הסיתו ונעשה שכור גדול עד שלא היה לו פנאי להתבונן ולשוב ועבר על כל העבירות שבעולם, ומפני שגרם החטאים היה החטא הראשון שזלזל בנטילת ידיים לכן כשמת נתגלגל בצפרדע שהיא תמיד במים ושיהיה במקום שאין בני אדם מצויים כי כאשר

לברך על המזון כדי שיתברכו מזונות העולם עיי"ש. [והוא מפרש בתורה שהגשם התעכב מלבוא עד שבא אדם הראשון להתפלל על הגשם, ויש להמליץ "מלא ידינו מברכותיך", שיזכנו השי"ת לברך הברכות כראוי, ועל ידי זה, נזכה ל"מעושר מתנות ידך" שפע ברוח ובגשם אכי"ר].

ח. בשולחן ערוך או"ח (סי' קפ"ג סעיף ח') כתב: שלענין לשאול בברכת המזון מפני היראה או מפני הכבוד, יש מי שאומר שדינו כתפלת שמונה עשרה.

ט. ובמשנה ברורה (ס"ק ל') הכריע שאין שואלין ומשיבין כלל, שהחמירו בברכת המזון יותר מקריאת שמע עיי"ש. ובמ"ב (סימן קל"א סעיף ג'), מביא מהמג"א שאפילו תשמיש קל אסור לעשות, ואין צריך לומר שלא יעסוק בדבר שצריך לשים לבו אליו.

י. בשו"ע או"ח (סימן קל"א סעיף ג'), פסק המחבר שאסור לעשות מלאכה בעודו מברך.

יא. ובטורי זהב כתוב, שיש ליזהר שלא לעיין אפילו בדברי תורה בשעה שמברך ברהמ"ז, כי זה מורה על היות הברהמ"ז אצלו רק על צד המקרה וההזדמן בעלמא עיי"ש, ואסור להטות אוזן לשמוע בשעת ברהמ"ז מה שאנשים אחרים מדברים.

יב. בבן איש חי בהלכות ברכת המזון (פרשת עקב), כתב: שד' ברכותיה דינם כתפילת שמונה עשרה, ואסור לענות בהם אפילו קדיש וקדושה וברכו, [גם בין

בעצמם המאה ברכות, ושלא יסמכו על עניית אמן, משום סכנת מיתת מאה מישראל בכל יום כמו שהיה קודם שתיקן דוד המע"ה ג' ברכות אלו.

ג. בבאר היטב (סימן קפ"ה) כתב: דברכת המזון לא מצינו אות ה', לפי שכל המברך ברכת המזון ככוונה, אין שולט בו, לא אף ולא קצף, וכו"מ ומזונותיו מצויין לו בריוח ובכבוד כל ימיו (ספר החינוך, עטרת זקנים). והמדקדק יזהר לברך דוקא תוך הספר ולא בעל פה (ב"ח).

ד. עוד בבאר היטב שם: מעשה באחד שמת ונתגלה בחלום לאחד מקרוביו ואמר לו, בכל יום דנין אותי, על שלא הייתי מדקדק לברך כל הברכות ככוונת הלב, (ספר חסידים עיי"ש, ובספר אליה רבה).

ה. בשולחן ערוך (סימן קפ"ה סעיף ג'), כתב, יש מי שאומר דבעל הבית עם בניו ואשתו, צריך לברך בקול רם, כדי שיצאו בברכתו, (ע"כ). ובמשנה ברורה (שם ס"ק ג') כתב, ויש שכתבו דטוב לעולם לברך בקול רם, כי הקול מעורר הכוונה, ובפרט אם הוא שבת או ראש חודש, לא ישכח על ידי זה להזכיר מעין המאורע.

ו. בבעל הטורים (דברים י-ז), כתב: דכל הזהיר במאה ברכות ינצל מצ"ח קללות ועוד שנים הכתובים בפסוק גם כל חלי וכל מכה עיי"ש.

ז. בכד הקמח כתב: אף על פי שהוא יתברך מקור הברכות, מצינו שהוא חפץ בברכות נבראיו וכו' למען יהיה העולם הזה מתברך בשפע מזונות וריבוי הטובה, על כן באה מצות עשה בתורה

מב) מטעם זה יש שמקפידים גם בהרחמן שלא ימצא - ה' - ועל כן אין אומרים הרחמן הוא ירפאנו... ורפואת הגוף, אלא "הרחמן הוא ירפאנו רפואה שלימה" בלבד, ויכוון בלבו על הכל. (הגה"צ רבי מאיר מזוז שליט"א ר"י כסא רחמים).

ואל האמת, שפעם אחת השכים לבית הכנסת, וראה שאדם אחד יושב לפני בית הכנסת, ובראשו כתר של עשבים, ופחד, וקרא ואמר לו [רבי בונם לנפטר], וכי אינך פלוני שמת עתה וקברתיך, אמר לו הן, ואמר ליה איך אתה באותו העולם ואמר היטב עד מאוד, ואמר ליה מה זכיות יש לך? והלא אתה היית אדם כל דהו, אמר ליה רק באותו זכות שהייתי אומר ברכות בקול נעים בבהכ"נ, בזכות זה הביאני בגן עדן ומכבדין אותי, וזה לך הסימן שאני הוא המדבר אליך, כי תראה בית יד חלוקי שקרוע שקרעת לי כשהלבשתי התכריכין, ושאל לו מה זה בראשך וענהו הם עשבים שבגן עדן שנתתי בראשי, כדי לבטל ריח רע מעלי של זה העולם, כתבתי אני המחבר אלו המעשים, כדי שיראו יראי ה', ושישים אל לבו ויאמר שבחותיו של הקב"ה בקול נעים ובכוונה, ויזכה לגן עדן עכ"ל. והמטה משה אחר שהביא עובדא הנ"ל, מוסיף: שעל אף שהיה איש פשוט, זכה למדריגה כה גדולה בעולם האמת, והכל בזכות אמירת הברכות במתינות ובקול נעים בבית הכנסת.

טז. הגאון ר' אלחנן ווסרמן זצ"ל, אמר: שכל המברך שלא בכוונה הוא כעובר על לאו ד"לא תעמוד על דם רעך", כי על ידי הכוונה בברכות ובפרט בברכת המזון יכול אותו אדם לעצור במקצת המגיפות, וכל המתעלם מזה הרי הוא כעומד על דם רעהו. (ועי"ע בספר בשו"ת זבחו זבחי צדק בהקדמה שהעתיק מכתבי האריז"ל, שאם אינו מכוון בברכות, הורג הנשמות המגוללות, עיי"ש). וידוע שהרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זצ"ל, לא רצה לאכול

הפרקים] וצריך לישב בשעה שמברכים, ואין לעסוק בתשמיש קל אפילו כעין ניגוב ידיים, והכל משום שאין הפרש בינה לבין תפילת שמונה עשרה, כי אם שהתפילה בעמידה, וברהמ"ז נאמרת בישיבה. ויש שמזלזלים בברכת המזון לברך אותה במהירות מאוד, או שעוסק באיזה עסק בעת שמברך (מסדר כלים על השלחן וכדומה), וגם רומז בעיניו ובידיו לחבירו שימתין לו וכו', והתמיהה האריך אותו חסיד המהדר בכל מיני הידורים בכל מצוה ומצוה לקיימם כהלכתם, מזלזל כל כך במצוה דאורייתא כל כך חשובה מידי יום ביומו, ומברך כמצות אנשים מלומדה מחמת הרגל, ולבו בל עמו. עכת"ד. והצה"ק המגיד ממעזריטש זי"ע (בספר תולדות אהרן פרשת שופטים), כתב: לכוון בברהמ"ז אפילו יותר מתפלה, כי תפלה היא רק דרבנן, מה שאין כן ברהמ"ז הלא היא מדאורייתא.

יג. בשו"ע הרב (סי' קפ"ה סעיף ב'): כתב דלכתחילה צריך ליהרהר מאוד בכוונת הברכה, בפרט בברכת המזון, כיון שיש אומרים שאפילו בדיעבד לא יצא. ובבני יששכר בספר דרך פקודיך (הקדמה א' אות ג') כתב: "הא וודאי לדעתי אם לא כיוון בברכת המזון ואכל כדי שביעה דהוי מחויב דאורייתא, צריך לחזור ולברך, ולא אמרינן בזה ספק ברכות להקל, כיון דהברכה הזאת היא המצוה של תורה" עכת"ד.

יד. סיפור נורא - מה"אור זרוע" (ריש הלכות שבת) וזל"ק: ואני הכרתי יהודי אחד מוורמ"ש והיה קורין אותו רבי בונם, והיה זקן וקובר מתים, ושמעתי אל הנכון

בקבר ההוא קבור איש פלוני ושמו פלוני, ומענישים אותו עונש פלוני, על עוון פלוני, והיינו חוקרים על האיש ההוא, ומצאנו את דבריו נכונים ואמיתיים, וכאלה רבות וגדולות לא יכילם רעיון.

יז. הרב הקדוש רבי יצחק מסקוריא סיפר, שכאשר היה אביו המגיד הקדוש רבי מרדכי בעיר באהסלוב, הביא לו אחד מאנשי שלומו, דג גדול לכבוד שבת קודש. הרבי בכבודו ובעצמו השגיח ברוב כוונה על הכנת הדג ובישולו, ובליל שבת קודש אכל ממנו חלק גדול. אחר כך פנה אל בנו שישבו לידו ואמר: "אכלו נא מן הדג הזה שרדף אחרי דרך שלושים ערים, האיש אשר היה מגולגל בדג זה" הוסיף ואמר "היה בקי בש"ס בבלי וירושלמי, ספרא ספרי ותוספתא". (סיפורים ומאמרים יקרים).

אפילו בשר עופות בשום פעם רק כשראה ברוח קדשו שיש איזה גלגול בהעוף שצריך תיקון מיד.

טז. וזה לשון המהרח"ו (בספר שער הגלגולים הקדמה כ"ב דף כ"א ע"ב) וכבר כמה פעמים הייתי עם מורי ז"ל [הוא האר"י החי] הולך בשדה, והיה אומר לי: הנה איש אחד הנקרא בשם כך, והוא צדיק ותלמיד חכם, ולסיבת עוון אחד פלוני שעשה בחייו, הוא עתה מתגלגל תוך אבן זה, או צמח זה, וכיוצא בו, כמו שיתבאר לקמן, ומעולם לא הכיר בו מורי ז"ל, והיינו חוקרים אחר הנפטר ההוא, והיינו מוצאים את דבריו נכונים ואמיתיים, ואין להאריך בדברים אלו כי לא יכילם ספר, ולפעמים היה מסתכל מרחוק ת"ק אמה, בקבר אחד שבין עשרים אלף קברים אחרים, והיה רואה נפש המת הנקבר שם עומד על הקבר ההוא, והיה אומר לנו

מד) עוף מוכן לסעודה - שירד מן השמים: שמעתי ממנו [מהגאון המקובל מוהר"ר דוד לוריא זיע"א] שאבי חותנו זכה להיות בין הקרואים אל המשתה והסעודה שעשה הגר"א זצ"ל, כשגמר פירושו על התיקוני זוהר, ונתן לו חלק מהעוף הפטום שהמציאו לו מן השמים לבא על שולחנו (עיי'ן מעלות הסולם הערה י"ט, שם כתוב ספרא דצניעותא).

תפילה קצרה לאומרה קדם הלימוד

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתֵיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם
בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא שְׁכִינְתָא מִעַפְרָא, וְלַעֲלוּי שְׁכִינַת עוֹזְנו
אִם הַבְּנִים שְׁמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

תְּרִינֵי מְקֻשֵׁר עֲצָמֵי בְּלִימוּד הַקְּדוּשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל הַתְּנַאִים וְהַצְדִּיקִים
הַכְּתוּבִים בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנַא הָאֱלוֹקֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר
יֹחָאי וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה תַּחֲקִיִּים תְּפִילַת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ עָלָיו
הַשְּׁלוֹם (תְּהִילִים ס"א ד"ה) כִּי הָיִיתָ מַחֲסֶה לִּי מִגְדָּל עִז מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲנֹהֶרָה
בְּאַהֲלֶךְ עוֹלָמִים אֲחַסֶּה בְּסִתְרֵי כְּנָפֶיךָ סֶלָה. וְאַזְכֶּה שְׁבְּלִימוּדֵינוּ זֶה יִהְיוּ
שְׁפָתוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת בְּקִבְרֵךְ, לְמַעַן שְׁמוּ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבַהֲדִין סִפְרָא סִפְרָא הַזוּהַר, יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא
בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֵל עַבְדֶּיךָ פְּעֻלָּה וְהַדְרָךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהְיוּ נַעֲם אֲדָנֵי אֱלֹהֵינוּ
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ, וְיִהְיוּ נַעֲם אֲדָנֵי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ (תְּהִילִים צ'
ט"ז י"ז).

תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדָנֵי הָאֲדוֹנִים. אָב תְּרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה,
שְׁקִרְבָּתָנוּ לְתוֹרַתְךָ וְלַעֲבוּדָתְךָ עֲבוֹדַת הַקְּדוּשׁ, וְנִתְתָּ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת
תוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה. מַה אָנוּ, מַה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גְּדוֹל כְּזֶה.
עַל כֵּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּגֵינוּ לְפָנֶיךָ שֶׁתִּמְחַל וְתִסְלַח לְכָל חַטָּאוֹתֵינוּ
וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יְהִיוּ עוֹנוֹתֵינוּ מִכְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינְךָ. וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן

מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּכּוֹנֵן אֶת לְבַבְנוּ לִירְאָתְךָ
וְאֶהְבְּתֵךָ, וְתִקְשִׁיב אָזְנוֹךָ לְדַבְרֵינוּ אֱלֹהִי, וְתִפְתַּח לְבַבְנוּ הָעֶרְל בְּסוּדוֹת
תוֹרָתְךָ. וְיִהְיֶה לְמוֹדְנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֶי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ כְּרוּחַ נִיחוּחַ.
וְתֵאָצִיל עָלֵינוּ אוֹר מְקוֹר נְשֻׁמְתֵנוּ בְּכֹל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת
עֲבָדֶיךָ הַקְדוּשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גְּלִית דְּבָרְךָ אֱלֹהִי בְּעוֹלָם. וְזִכּוֹתָם וְזִכּוֹת
אֲבוֹתָם וְזִכּוֹת תוֹרָתָם וְתַמְיּוּמוֹתָם וְקִדְשָׁתָם יַעֲמִד לָנוּ לְכֹל גִּפְשָׁל
בְּדַבְרִים אֱלוֹ. וּבְזִכּוֹתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמָה שְׁאֵנוּ לוֹמְדִים. כַּמֵּאֵמֵר נְעִים
זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינֵי וְאַבִּיטָה גִּפְלָאוֹת מִתוֹרָתְךָ. יְהִיו לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי
וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי. כִּי יְהוָה יִתֵּן חֲכָמָה, מִפִּיו דַּעַת
וְתִבּוֹנָה:

רְבוֹן עֲלְמִין, דַּאֲנַת הוּא מְגַלֵּי עֲמִיקְתָּא וּמִסְתַּרְתָּא וְגַלֵּי רְזִיא. יְהֵא רַעְוָא
מִן קַדְמָךְ לְאַסְבְּרָא מְלוֹן בְּפוּמְנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁכָתוּב,
וְאַנְכֵי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר. וְלֹא נִיעוּל בְּכִסּוּפָא קַדְמָךְ.
וְנִזְבִּי לְמִשְׁמַע רְזוּן עֲלָאִין דְּאוּרִיתָא מִפוּמָא דְּרִישָׁא דְּמִתִּבְתָּא עֲלָאָה.
אֲמֹן וְכֵן יְהִי רְצוֹן, אֲמֹן, סְלָה:

וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהִשְׁקוֹת אֶת־הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֵד וְהָיָה לְאַרְבַּעַת רְאשִׁים:
וְהַמִּשְׁכָּלִים יִזְהָרוּ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ, וּמִצְדֵיקֵי הַרְבִּים כְּפּוֹכְכִים לְעוֹלָם
וָעֵד: גַּל־עֵינֵי וְאַבִּיטָה גִּפְלָאוֹת מִתוֹרָתְךָ:

תפלה לרפואות וישועות

תְּרִינֵי מְקַבֵּל עָלֵי מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לְרַעְךָ כְּמוֹךָ, וְהִרִינֵי אוֹהֵב כָּל
אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהִרִינֵי מִזְמַן אֶת פִּי לְלַמֵּד בְּסִפְר
הַזֶּהר הַקְדוּשׁ לְזִכּוֹת ... פב"פ (וְכֹאן יִפְרֵט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרַפּוּאֹת...] [יְשׁוּעַת ...]
[לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחֲזַקְהוּ [וְיִרְפָּאֵהוּ בְּרַפּוּאֹת הַנַּפֶּשׁ וּרְפּוּאֹת

הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו
ושנותיו בנעימים] [ויושיעוהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה:

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא
שכתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתוך לנטע שמים וליסוד
ארץ", להעלות לרוזים ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשומט
ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקום
בנו מהרה מקרא שכתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה
יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי
אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו
כרצונו וכרצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה
תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עווננו במהרה
במינו. ויקוים בנו מקרא שכתוב "ויאמר אלהים יהי אור", ויורח עלינו
אור יהוה, ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד.
(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂזַכִּיתָנִי לְלִמּוּד וְלַהֲגוֹת
בְּסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה זִיְהֶרָה עִלְיָאָה, וְזִכּוֹת הַתְּנַאֲיִם הַקְּדוֹשִׁים
שְׁלַמְדְּנוּ תּוֹרָתָם יַעֲמֹד לָנוּ וּלְזַרְעֵנוּ וְנִזְכָּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (ישעיה
נט, כ-כא) וְבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבִי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נֹאֵם יְהוָה. וְאֲנִי זֹאת
בְּרִיתִי אִוְתָם אָמַר יְהוָה רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּפִיךָ
לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע וּרְעָה אָמַר יְהוָה מֵעַתָּה וְעַד
עוֹלָם. וְיִתְקִיִּים בְּנוּ הַנְּבוּאָה (ישעיה נא, זט) וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל
יְדֵי כַּסִּיתֶיךָ לְנֹטַע שָׁמַיִם וְלִיסֹד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אַתָּה. וּבְרַפְת
מִשָּׁה רַעִיא מְהִימָנָא תַתְּגַלָּה בְּמַהְרָה דִּידָן, יְהוָה בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין

עמו אל נָכַר, יֵרָאוּ עֵינֵינוּ וַיִּשְׂמַח לִבְנוֹ וְתִגַּל נַפְשֵׁנוּ בִישׁוּעַתְךָ בְּאֵמַת
בְּאֵמַר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. (סיד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ.
שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּהֶמוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְלֵי אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ.
בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבֵת־חֶלֶה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוֹנּוֹ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וּשְׂמִיחָנוּ
בְּתַקְוָנוּ. וְהֵשֶׁב שְׂכִינְתְּךָ לְתוֹכוֹ, וְהֵשֶׁב כְּהַנִּים לְעִבּוֹדְתָם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכָנָם
לְשִׁירָם וְלִמְרָם. וְהֵשֶׁב יִשְׂרָאֵל לְנִוְיָהֶם. וּמְלֵאָה הָאָרֶץ דְּעָה אֵת יְהוָה
לְיִרְאָה וּלְאַהֲבָה אֵת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

(ס"ת)

עור אנו קוראים בזה לכל איש ישראל שיקבל עליו, לקרא לפחות דף אחד של זוהר הקדוש בכל יום, כל אחד כפי הבנתו, שאפילו הגיוסה לבד מסוגלת הרבה לטהרת הנפש, וקירוב הגאולה כידוע. (ויודפס בחוברת מיוחדת, באוהיות מאירות עינים, ומלווה בפירוש קל וקצר, ומחולק לפי השיעור של כל יום ויום). ובזכות הלימוד והקריאה בספר זוהר הקדוש נצא מהגלות הרע וחמר הזה, בחסד וברחמים רבים. כמאמר התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, בגין חיבורא דא יפקין ישראל מגלותא.

הרב עובדיה יוסף
 מרן מאור ישראל מופת הדור הראשון לראש ממשלת התורה, מנהיג דורנו נשיא מועצת חכמי התורה

שלמה משה עמאר
 ראשון לציון הרב הראשי לישראל ונשיא בית הדין הרבני הגדול

ציון בארון
 חבר בית הדין הגדול לערעורים בעה"ק ירושלים ת"ו

בנינו שמואלי
 ראש ישיבת המקובלים נהר שלום בעה"ק ירושלים ת"ו

משה צדקה
 ראש ישיבת מורת יוסף בעה"ק ירושלים ת"ו

אליעזר ברלוד
 ראש ישיבת טובו בנים בעה"ק ירושלים ת"ו

חיים יוסף
 ראש ישיבת טובו בנים בעה"ק ירושלים ת"ו

הספר ברכת עובדיה - נפש עובדיה

נדפס לזכר נשמת שר התורה, מעוז ומגדול, איש האלקים, רב פעלים, הרשל"צ, רשכבה"ג,
כבוד קדושת אדונינו מורינו ורבינו צדיק יסוד עולם
הרועה הנאמן בדורינו, יחיד בדורו (יד החזקה בתחילתו)
המלוכן מרא בפרד"ס התורה שמת 'משיח בן יוסף'
מרן עובדיה יוסף בן יעקב צוקללה"ה

ת.נ.צ.ב.ה

1 הר"ת של חיים עובדיה יוסף, הוא אותו ר"ת של הפסוק [בראשית מה, כן], "עוד יוסף חי". וכן חיים עובדיה יוסף בגימטריא הכתוב [בראשית מה, כח] "עוד יוסף בני חי". (סוד החשמל, שד"ח, פאת השדה. מע' ה"א כלל ע').